

lei 1000

SPIRITUL

AMORULUI

SAU

CÎNTĂTORUL

DORULUI

de

ANTON PANN

Retipărit de

Oprea Demetrescu.

BROȘURA a 1

ROMNICU-VÂLCEI.

Tipografia Oprea Demetrescu.

1891.

no. 24

CĂTRE CETITORI

Domnilor!

Socotesc că nu fără cuviință am intitulat această ediție „Spitalul Amоруlui”, căci în cuprinderea-i nu veți vedea de cât plingeri de inimi rănite, suspinuri de piepturi săgetate, tânguirii de dureri cumplite, oftări și tot felul de vaitări, din pricina Amоруlui. Întocmai ca într'un Spitalu în care se află mulțime de ostași loviți în batae și răniți de tot felul de arme, cari și arăt ranele și își spun durerile, cerând ajutorul doctorilor. Pentru că acest Amor, copil nebun, fiu al Venerii răsgăiat d'asa mumă și crescut zburdarnic, în mână cu arc și săgeți, cu ne astâmpăr petrecându'st timpul tot d'aună ca cu niște jucărele, întinde arcul și aruncând săgeți în toate părțile, răsbește și pătrunde inimi de tot felul de vârste; fără ase rușina de bătrâni fără ase teme de viteji, fără ase sfi de filosofi, fără se aibă mila de tineri, și chiar de săraci. Săgeteadă pepturile, le înflăcăreadă singele, și atet îi aruncă în călduri grodave: în cât mulți își smintesc simțirile și se pomenesc ca cei lunateci în somn, și chiar deștepți, vorbind aiurea neștiind cum și către cine. Ba încă unii rămân, zmintiți pentru tot d'auna, fără ași mai putea găsi leacul, și din spitalul Amоруlui ajung în spitalul nebunilor (la Balamuc) Alții cad în melancolie și încet, încet se tolesc și își sfârșesc viața; alții iar, ca muerile care se bocesc la morminte, prin cântece își ușurează durerile, ca prin niște rețete. potrivit după chipul și asemănarea patimei drept erburii și alifii: pentru că în Spitalul Amоруlui numai ast-fel de doftorii alină durerile.

Primiți dar acest Spital al Amоруlui și preumblându-vă într'ensul veți vedea mulțime de nenorociți tânguindu-se în dureri, pe cari, nedefăimându'i, se luați di pildă patimile lor și se vă păziți a nu cădea într'ensele.

ANTON PAN

— 373732

CĂTRE D-NII AUTORI.

ai poeziilor din aceste broșuri.

DOMNILOR

Nu socotiți că, pentru ca să mă fac stăpân pe poemele Domniei-Vostre am publicat din trênselle în aceste broșuri, ci numai ca să le fac nemuritoare, compundu-le Melodia, de ocam dată, pe note bisericești, ca să rămâe ne-uitate modurile lor după vécuri: Pentru care, după părerea mea, socotesc că nu mă veți învinováți; ear dacã nu vă voiú însemna numele fie-cãruia la poema sa, nu este vina mea, ci acelor ce le place să se facã plagiarî, și în locul numelui poetului subscriu pe alú lor, spre a amági pe cei ce îi cred.

A. PANN.

SPITALUL AMORULUI,
 Său
 CÂNTĂTORUL DORULUI.

Doftorița și Bolnavul.

BOLNAVUL.

Vai! Aleo! Măicuța dragă;
 Îmi răpuî junețea fragă,
 Trupul mi-e'n pără întreagă,
 Dorul în pământ mă bagă.

DOCTORIȚA.

Spune-mi-ți băete, dorul,
 În ce loc îți este dorul?
 Ți-ai scrântit mâna, piciorul,
 Or mi te doare căpșorul?

BOLNAVUL

Aleo! Maică, nu e bine,
 Ce rău dete peste mine!
 Ce parjor în trup îmi vine,
 De se întinde și prin vine.

Eū adest ca să se tae,
 Iar un dor, o vâlvătae
 Mă coprinde cu vâpae
 Și mă arde ca o pae.

Ziua nu mi-e cu odină,
 Noptea pieptul îmi suspină,
 Nicî o clipă nu-mî alină,
 Mă trudește, mă leșină.

Aleo! vai! ce o să fie,
 Par că'mi vine nebunie,
 Se daŭ fuga prin câmpie
 Și să mă duc prin pustie
 Une-ori când mă încinge
 Până la ficaii m'atinge,
 Și un rău parcă mă'npinge.
 Să m'arunc în riŭ d'al stinge.

Îmi vin niște gânduri rele,
 Cugete urâte, grele,
 Și să luptă între ele,
 Mă scot din mințile mele:
 Aleo-leo măicuță Stană!
 L'astă boală rea, dușmană
 Dă-mi o leacă buruiană.
 Făți cu mine o pomană,
 Ori fă-mi altă ce mi-aî face,
 Cum vei ști și cum îți place
 Să-mi dea gândurile pace
 Care mă împung ca ace.

—Măi băete, băețele!

Boala-ți este chiar din ele,
 Ai eălcat pe ceva rele
 Și-ți vin aste gânduri grele.
 Dar stăi! mama să-ți descânte,
 Degetu'n apă să'mplânte,
 Dorul să ți-l desferbinte
 Gândul să nu te frământe,
 Fugiți gânduri blestemate
 Și cugete ne-curate,
 Mergeți în pustietate.
 Prin munți, prin văi depărtate.

Fugiți gânduri de descânturi,
 Mergeți în alte pământuri,
 Răsiptivă în vânturi,
 În mări și'n alte adâncuri
 Eșiți voi gânduri urâte,
 Negre și posomorâte,
 Din cap din creeri vârâte,
 Fugiți, mergeți amărâte.

Fugi, pei dor te prăpădește,
 De stânci, d'arbori te lovește,
 Spargete, te răsipește
 Și p'ast june linistește.

Veniți gânduri ușurele,
 Din grădini, din floricele,
 Goniți cugetele rele,
 Să se dusă să se spele,

Veniți voi cugete bune
 Și intrați în acest june;
 Nu-l lăsați că se repune
 De al dorului cărbune.

Facețivă alifie,
 La rana lui doctorie,
 Mptiul! Leacul fie, nu fie,
 Colacul babi se știe.

2 JUNELE COPRINS DE DOR

Ofl dragoste sburătoare,
 De mulți tineri stricătoare
 Tu aprind, tu dai dogóre,
 Tu bagi inimă în vilvóre.

Nici Sorele cît pripește,
 Nu arde nu prăpădește,
 Ca tin'asa vrajmăjește.
 Inima ce pătimește!

O amar! o vai de mine,
 Cât m'am ferit eũ de tine,
 Și acum iată văđ bine
 Că lațul tăũ prins mă ține.

Nu sânt lanțurile tale
 De fier, de oțel, de jale,
 Ci de gânduri fără cale.
 De dor și de multă jale.

Că m'ai făcut fără vreme
 Să mă răpesc cu plăcere
 De a fețelor vedere
 Și să pătimesc durere.

M'ai băgat de vârstă crudă
 În nevoi și'n multă trudă.
 Ofl trupul meũ cum asudă,
 Ochiũ de plĩns mi-să udă,
 N'am o clipă liniștită.
 De suspinuri odihnită,
 Inima-mi e tot căznită
 De boală ne-lecuită.

Grea e bóla de iubire!
 Că te scóte de simțire,
 Te aduce la uĩmire,
 De nu-ți poți veni în fire.

Fugi dragoste dela mine
 Fugi, ia-ți și dorul cu tine,
 Chinurile să-mi aline,
 Lasă-mi zilele senine.

MĂRITATĂ DE CURÂND

Când eram la Maica fată
Umblam de griji depărtată,
Petreceam tot bucurată,
Și nu eram supărată.

Puneam la cap floricele
Îmi legam la gât mărgăle,
Băgam în deget inele
Și mergeam la hori cu ele.

Iar acum jalea mă'ncinge,
Dorul nu mise mai stinge,
La necazuri mă împinge
Și puterea îmi învinge.

Rîz, vorbesc cu alții 'n față,
Gluma par'că mă răsfată,
Dar în inimă cu greutate
Îmi petrec a mea viață.

De și umblu pștepenată,
Netezită, îmbrăcată,
Dar mî-e inima 'ntristată,
Și mintea ne împăcată.

Jalea când mă întetează
Și Ochiî îmi lăcrămează,
Mă ascund și plâng cu pază,
Lumea ca să nu mă vază.

Of! cât sânt de amar plină!
Of! cât inima-mî suspină!
Niminea nu-î de pricină,
Singură eû sunt de vină.

Tot vedând că să adună,
 Și doi cu doi să'mpreună,
 Alergău și eu nebună
 Să-mi iaș capului cuună.

Alergal ca după glume,
 Ca să fiu și eu cu nume,
 Că sunt cu bărbat în lume,
 Să mă număr între mume.

Mă măritai tinerică,
 De vârstă crudă și mică,
 Ș'acum lacrămile-mi pică
 Că tot de bărbat mi-e frică.

Cum îi place nu știu bine,
 Că el or de unde vine
 Stă tot cu gura pe mine
 Și în frâul seșu mă ține.

N'am se-mi fac vr'o jucărie,
 După cum îmi place mie,
 Zice că e nebunie
 Și să uita cu mânie.

De ne ducem la vr'o casă,
 Și rid cu alții la masă,
 El și aci nu mă lasă
 Tot cu vorbe mă apasă.

Nu știu ce atât mă teme,
 Când văz că strigă și geme
 De prin vecini să mă cheme;
 Mă omórá fără vrème.

Că s'nevastă nu mi-e ciudă,
 Ci numai e'am fost prea crudă,

Și intrăi de mică'n trudă,
Of! trupul meu cum asudă!

* * *

Fată! fată tinerică!
Nu lăsa gândul să-ți zică
Ca să-ți ei bărbat de mică,
Că el nu e păpușică.

Ci stăi până'n vârsta minții
Și curată fii ca sfinții,
Nu rânji la tineri dinții,
Ca să te fie părinții.

Căci când te măriți o dată
Apoi ești tot măritată,
Nu mai poți fi vindecată,
Până mori nu mai ești fată.

FATA TRECUTĂ

Câți voinicăi din lumea mare
Toți aū vicleană purtare,
De s'ar jura cât de tare,
Crezământ nici unul n'are.

Că tot cu vorba te pörtă,
Arată dragoste mórtă,
Pe loc cum plécă pe pörtă,
Rămâi cercel fără tórtă.

Trăi-zeci de anī sunt imi pare,
De când mă chem fată mare,
Și port códa pe spinare
Cu grije de măritare.

Din zori câinii cu lătratul,
 Mă făcea de-mi lăsam patul,
 Mă întea pîeptănatul,
 Gătutul și înbrăcatul.

Vin gândeam să mă pețescă
 După legea tinerească,
 Dar n'aũ milă părintească,
 Dumnezeu să le plătească.

Dacă și eũ sunt o fată
 De un Dumnezeu lăsată
 Și tot nu suut măritată,
 Pe junı pustia s'eı bată.

Câte surate numite
 N'aũ fost așa de pocite
 Tóte sunt înveselite,
 Cu câte cincı prunci vestite.

N'are nici un june fire
 Să se facă mie mire
 I-ași da cămașa subțire
 Ca toți de ea să se mire.

L'ași griji cât mi se poté,
 Mai cu prisos de cât tóte
 Și din casă nu l'ași scóte;
 Măcar de și-ar da toți cóte.

Of de m'ași vedea scăpată
 De fetia blestemată!
 Că-ı rușine să mor fată
 Bătrână nemăritată.

Fost-am la fermecătóre,
 Fost-am și la vrăjitóre,

Dacă'l vrăjește el móre,
 Eú rãmâiú iar răbdátóre.
 Nu știú de ce s' hotărâtă
 La viața amărâtă,
 Necăjită și târâtă,
 Póte că sunt prea urâtă.
 Când mă uitai în oglindă,
 Pe loc o zvârlii în tindă
 Și o dedeiú de osândă
 Că tot n'am de ea dobândă
 Unde îmi vëzui zbârcită
 Fața-mi cea îngălbenită
 Ca o pómă veștejită,
 Înlemniú de necăjită,
 Lúaiú oglinda stricată
 Să vâz cum mă mai arată?
 Ia, urgia să o bată,
 Mă arată și pătată.
 Chipul nu mi se alege,
 Numai am cu ce'l mai drege,
 Petele cresc pe cât merge
 Și negreala nu se șterge.
 Mă uitai și la făptură,
 La ochi, la nas și la gură,
 Le vëz tóte la măsură,
 Și alții că s' nătângă jură.
 Sunt destul de supărată,
 Că sunt ca o lepădată,
 De toți junii depărtată
 Și în sémă ne băgată.

Dar nădejde-mi e ferbainte,
 Că cum am răbdat cu minte
 Și m'am purtat tot cu cinste,
 Fi-voiu și d'aci'nainte.

Și d'o fi scris în vr'o carte
 Ca să am de bărbat parte.
 Vine d'o fi cât departe,
 Fără să am griji deșarte.

INSURATUL PENTRU ZESTRE

Orb am fost eu la vedere
 Cândmi-am fost luat muere,
 M'am bucurat la avere
 Și am luat fără plăcere.

Luai strigăica din lume,
 Ca să-mi aducă bani sume,
 Să mă fac bogat cu nume,
 Și acum stă să mă sugrume.

N'am prânz, n'am cină cu pace
 Zioa, noaptea nu mai tace,
 Ne judecă cum îi place,
 Cu ou și oțet mă face.

Strigă, își ascute glasul,
 Se laudă în tot césul
 Că mi a dat galbeni cu trasul
 Tot cu ei îmi tae nasul.

Din gura-i curg vorbe rele,
 Mă amărește cu ele,
 Și eu sufer, răbd în piele,
 Vai de păcatele mele!

I-ar plăcea să nu muncească,
 Ar vrea tot să poruncească,
 Altele să o slujască,
 Și în pat să odihnească.

Umblă tot înfumurată
 La ochi de somn ne spălată
 Cu capul ne pieptenată,
 Ca o bufniță'n pănată.

N'am să-î zic ceva să facă
 Și ca ómeniî să tacă
 Că bufnește, se înnecă,
 Cum păcatele să-mî placă!!

Să sar să o bat nu-mî vine,
 S'o las, să fug, mî-e rușune,
 Nu știu cum să fac mai bine,
 Of amar și vai de mine!

Mî-am urât cu ea viața,
 Mî-am pierdut tótă dulcéța,
 M'aũ coprins negura, céța,
 Nu-mî vine să-î mai văz fața.

A'și muri, mórtea nu-mî vine,
 A'și trăi și n'am cu cine,
 Nu mai am zile senine,
 Ci tot d'amar venin pline.

Dómne! Dómne mă rog ție!
 Scapă suflet de urgie
 Tae-î viața ei, or mie
 De cât tot așa să ție.

O tu mórte, mórte dragă!
 Vino de-mî o ia întregă

Cu tót'a ei multă vlagă,
Ș'in pământ cu ia o bagă.

Că tot bunul i-a fost baniū,
De care aū și țiganiū,
Tot cu ei-mi a mâncat aniū
Traiul meu aibă'l dușmaniū.

* * *

Măi flăcăe! măi creștine!
Dacă vezi că iubu-ți vine
Nu te însura ca mine,
Ci deschide-ți ochii bine.

Apărăte de măestre,
Nu te bucura la zestre,
Cin' le-caută aceste
Mintea lui ne coptă este.

Ci iați una ca să-ți placă
Nu căta că e săracă,
Care pe voe să-ți facă,
Când îi vorbești ea se tacă.

MUJEA CU BĂRBAT LENEȘŪ

De m'aș vedea odihnită,
De supărări liniștită
Și de bărbat mântuită,
M'aș ținea că s' norocită.

Ași trăi ca'n Raiū ferice
Și de bărbat n'aș mai zice,
Chiar cu miere să mă pice,
Și pe mâini să mă rădice.

Că de când sânt măritată
 N'am răsuflat nici o dată,
 Am trăit tot supărată,
 Cu fața'n lacrimi udată.
 Am un bărbat de ocară,
 De leneș unic în țară,
 Nu'l vești, nici iarnă, nici vară
 Sa iasă din sat afară.

Pe drumuri nu știu ce face,
 Că acasă mai mult țace,
 Eu îi vorbesc și el tace,
 Strigă: lasă-mă în pace.

Singură s' eu voe bună.
 Casa de vorbă-mi răsună.
 Când îl văd pe el la lună
 Jumătate sunt nebună.

N'are poftă nici de lume,
 Fuge să nu se afume
 De iubire și de glume,
 Mi-e bărbat numai cu nume.

Dar că e molău l'aceste
 De supărare nu-mi este,
 Ci mi-e că s' între neveste
 De basnu și de poveste.

Ce folos că el nu 'njură,
 Și e bun peste măsură,
 Dacă-i nătâng mură 'ngură,
 Nu se simte 'n bătătură.

E mai bine rău să fie
 Și ca un voinic să-mi vie,
 Să mă simț că am soție,
 De cât bun și cu prostie.

Ofl o moarte căci nu vine
 Să'l ia pe el, or pe mine,
 Și la doi să facă bine,
 Lui, or mie să-mi senine.

BĂRBATUL CU MUEREA REA

Măică sfântă milostivă
 Scape pe toți d'o potrivă
 De muerea cea bețivă
 Rea 'ndrăcită, guralivă.

Eu le audeam aceste
 Și nu-mi da să creș că este
 O așa rea 'ntre neveste,
 Ci gândeam că e poveste.

Dar acuma cu'nsuratul
 Văd că m'a adus păcatul
 Să dau peste necuratul,
 Să iaș munci ca vinovatul.

Îmi părea ca niște glume
 Când aușiam vorbe sume,
 Că e Avestița'n lume
 Cu șapte-spre-șepte nume.

Viespe, Viperă, Omidă,
 Streche, Vidră, și Aspidă,
 Ș'alte rele de obidă
 De fere și d'aguridă.

D'ași sta toate ale scrie
 N'am cerneală, nici hârtie
 Câte mi le face mie
 Dragă scumpa mea soție

Că de când e mie dată
 Nu e blândă nici o dată,
 Tot d'auna e turbată
 Și treadă și când e beată.

Când începe ca să-mi strige
 Mă de ace'n mine'nfrige,
 În frigare viū mă frige
 Și mă rupe cu cârlige.

N'are ea în veac cuvinte
 Dulci domoale și cu minte.
 Nu cunoște ce e cinste,
 De rușine nu mai simte.

Vecinic e 'nrăutățită
 Și tot îndărătnicită,
 Năbădăioasă, sucită
 Par-că este indrăcită.

Eū dăc cald, ea strigă rece,
 Eū cer una, ea va dece,
 Eū să șez cer ia să plece,
 Toată vorba mă-o întrece.

N'am să viū și eū la masă,
 Ca tot omul l'a sa casă.
 Că'n răspunsuri mă apasă,
 Să'n buc pacinic nu mă lasă.

Tótă firea omenească
 Facă și crucea creștinească,
 Dumnezeu ca s'o pădească,
 Ca mine să nu pățească.

MUEREA CU BĂRBATU BETIV.

Luni veniră, Marți veniră,
Miercuri și Joi mă pețiră,
Sîmbătă mă logodiră,
Duminecă mă pîrliră

Cu cinpoi mă cununară,
Danțurî vesele jucară,
Și de vie mă băgară
Întru a Iadului pară.

Mă dădură după unul
Ce ea ce are tot bunul
E poroclit: căscăunul,
Și este și tîz cu nunul.

Frumusețea-î cea mai multă
Este fața-î cea ca turtă,
Statu-î de măsură scurtă
Și crescut mai mult în burtă.

Dar nu-mî plîng dintr'asta vécul,
Nici mî-e jalea, nici ne placul,
Aibă fața chîiar ca Dracul,
Nu mî-ar fi urît sîracul!

Ci în lume-mî este focul,
De îmi blestem tot norocul
Că bea vin cu bolobocul,
Până când nu'l ține locul.

Cînd se ia de băatură,
Ține-te, sîracă gură,
Vadra e aluî măsură,
Oh! vai ochi-mî ce văzură.

Ia borcanul de mănuşe
 Şi ca într'o găletuşe
 Törnă vinul tot pe guşe,
 Par-c'azvârlă pe o uşe.
 Într'o zi dacă munceşte
 El într'alta prăpădeşte,
 De nimic nu îngrijeşte,
 Cârciumile tot păzeşte.
 Noptea bea până 'ntârzie.
 N'are un soroc să vie,
 Masă nu mi se mai ştie,
 Casa par'că mî-e pustie.
 Tot scurgând mereu la oale
 Nu mai are strae, ţole,
 A rămas cu vine góle
 Şi cu zeghea fără póle.
 De ruşine faţa-mi pică
 Că'ncepură toţi să-i zică:
 „C'un papuc şi c'o opincă,
 „Lipa, lipa, nea Stănică.
 Of! când mi-l arăt vecine,
 Cărăm pe drum când vine,
 Par-c'atuncea, de ruşine,
 Căde cerul peste mine:
 Nicî nu vine ca tot beatul,
 Ci cu chiot ca turbatul,
 Călnî 'l petrec cu lătratul
 Ese'n gura lui tot satul.
 Unde'l văz cu faţa beată,
 Cu hăinuţa lăbărţată,
 Cingătórea rasmălată,
 Of! să mor îmi vine'ndată.

Dacă și în casă vine,
 N'auz un cuvânt cu bine,
 Ci cu gura stă pe mine,
 De arțag să sparge'n sine.

Când de mine stă aprópe,
 Of mai bine să mă'n grópe!
 Că din gură un fum scóte,
 Nas să'l suferă nu póte.

Mult mî-e și de dĕnsu milă,
 Că l'am luat de copilă,
 Dar ofi mult mî-e de el silă
 Mă lipesc ca de o pilă!

O să caz la rugăciune,
 Cu posturi cu'nchinăciune,
 Ș'in genunchi cu plecăciune,
 Ca să scap de un tăciune
 De mi s'ar trece cuvântul,
 De m'ar scăpa de el sfântul,
 I-ași săpa eū chîiar mormintul
 Ș'ași tragă asupra-i pămîntul.

DESPĂRȚIREA A DOI IUBIȚI.

Draga mĕ'n lume unică!
 Of, frumósa bobocică,
 Ce despărțire ne strică!
 Vai, greū nori mi să ridică!
 Că cantă a mă duce,
 Târđiul să nu m'apuce,
 Face-mi-s'ar calea cruce,
 Dorul să nu mă usuce.
 Te'mbrățișez cu 'ntristare,
 Te sărut cu lăcrămare,

Of, dulcelele s' amare.
Mierea, vai! venin îmi pare.

Că mă satur să nu-ți pasă
Dar murgul m'aștept'afară,
Să pun piciorul în scară,
Să mă depărtez cu pară.

Ci mai dă-mi o sărutare
Și te rog pentru ertare
De ți-am dat vr'o supărare,
Pune-o, dragă, la uitare.

Și numai a mea iubire,
Care ți-o port preste fire,
N'o uita 'ntr'a mea lipsire,
Fii cu dânsa în gândire.

Rămăi dragă, sănătoasă
Și pe cât poți fii voioasă,
Să nu-ți strici fața frumoasă
Cu Inima-ți cea doioasă.

Grije cumva să nu-ți fie
Că ți-oi gândi vr'un rău ție,
Nu te uit, tu îmi plăci mie,
Că te-am ales dintr'o mie.

Eă merg dar cu jal'e'n mine,
Să-ți port doru'n țeri streine,
Și vrënd Dumnezeu, cu bine,
Iarăși mă întorc la tine.

Zică-mi alta ce mi-o ȳice;
Frumuseți din ochi să i pice,
Nu va putea să mă strice.
Dragoștea ca să-mi ridice.

Iar tu de te vei abate
 La vorbe înduplecate,
 Ştiu că Sfântul te va bate,
 Că nu-ţi am vrut răutate.

Vai! cât m'am întristat foarte,
 Mă corind sudorî de mörte
 Pentru ale nösre sörte,
 Rău cu noi să nu se pörte.

Când pusei picioru'n scără
 Murgul începu cu pară
 Să rînceze şi să sară,
 Voe de plecat să-mî ceară.

Sai, strigai, Murgule 'n tropurî,
 Că de azi în alte locurî,
 Câte sărutări şi jocurî,
 Fi-vor tot oftări şi focurî.

Că mândra mea lăcrămează,
 Plânge şi mereu oftează,
 Cine pöte să o vază,
 Ş'o lacrămă să nu-î cađa.

Când mă văzuî pus călare,
 Mândra strigă cu glas mare:
 „Stăi nu grăbi așa tare,
 „Nu-mî da paşi de alergare.

O vai, nu-mî duce duleeaşa.
 Nu-mî tăia așa viaşa,
 Aibi dor, nu-mî veşteji faşa,
 Ca şi soarele verdeaşa.

Leagănul braşelor tale
 Il duci cu tine în cale

Și mă despărțești cu jale
De mângăerile sale.

Mai sărută-mă odată
Să mă lași mai mângăiată,
Că de jale înfocată
Vine-mi să cad leșinată.

Mai pică-mi din buze mîiere,
Ca să-mi mai vie putere,
Of! gura-mi-e numai fierel
Dulcéța din ochi-mi pierel.

Mai pleacă-ți buzele tale,
Cele ca doă migdale,
Să-ți dau merinde de cale,
Dar amar, necaz și jale.

Ah! îți poftesc cale bună,
Dar dorul tău mă dețună,
De plînsu-mi valea răsună,
Glasu-mi sbóră în furtună.

Dute, iubito, cu pară,
Dute și te întorce iară
La perechia-ți cea amară,
N'o lasă de dor să piară.

JALEA TURTURELIÎ

Amărîta turturică, o sirmana vai de ea
Când rămâne singurică
Plînge, inima își strică, ó sirmana etc.
Ne știind ce se mai zică,

Sbóră tristă prin pustie,
 Cu dor dup'a sa soție,
 Jalea ei nu se mai scie,
 Mai mult mórta de cât vie.

Cât trăește tot jelește,
 Plânge de se prăpădește,
 Cu alta nu să 'nsoțește,
 Nici nu se mai veselește.

Trece frumósă livede,
 Nu să uită, nici nu vede,
 Fuge prin pădurea verde
 Și se duce de se perde.

Sbóră până de tot cade,
 Ocolind dumbrăvi, ograde,
 Și pe lemn verde nu șade.
 Dorul ei de loc nu scade.

Și când stă câte o dată,
 Tot pe ramură uscată,
 Cu inima inecată
 De jale nevindecată.

Șade pe câte o stâncă,
 Nici nu bea, nici nu mânâncă
 Întristarea-î cea adâncă
 Din zi în zi crește încă.

Unde vede apa rece
 Nu va la ea să se plece,
 Ci o turbură și trece
 Blestemându-o să sece.

Unde vede apa plină
 De noroae și de tină

Merge setea își alină
Și de soțul ei suspină.

Unde-aude să pocnească
Pușca cea vânătorescă,
Ia să duce s'o lovească,
Se nu se mai chinuească.

Când o pasere, vai mie,
Nu va să mai fie vie,
Pentru draga ei soție,
Când o pierde prin pustie;

Dar eă care sunt din fire,
De cât ea mai cu simțire,
Cum se sufer despărțire
Fără jale și mâhnire!

Despărțirea mi-e amară!
Trupul mi-e în foc cu pară:
Mi de chinuri m'apucară.
Par-că sufletul sa'mi sară.

SLUGA NEPROCOPSITĂ

De mic, săracuț de miire!
Crescând tot prin mâni streine,
Săracuț de maica mea.

Mă băgaiu la ciobani slugă,
Îmi deteră cața, glugă,
Săracuț de maica mea.

Luai oile n'porneală,
Să le duc la pășuneală,
Săracuț de maica mea.

Lupi'ngónă le luară,
 jumătate le mâncară,
 Sărăcuț de maica mea.

Când văduiū, în cea din urmă,
 C'o să rămâiū fără turmă,
 Sărăcuț de maica mea.

Plec spre bâlci după tocilă,
 Cu gândul cam pe teșilă,
 Sărăcuț de maica mea.

Cârciumile fiind dese,
 O cârciumăreasă-mi ese,
 Sărăcuț de maica mea.

Mă strigă: vino baete,
 Și să gust vinul imi dete,
 Sărăcuț de maica mea.

Vinul bun, ocoa mare,
 Běuiū vinul de guțare,
 Sărăcuț de maica mea.

Până l'am bėut imi fuse
 Și mintea sbură, se duse,
 Sărăcuț de maica mea.

Băui trei zile de vară,
 Strigând, scóte, mereū cară,
 Sărăcuț de maica mea.

Cu lăutari și cu glótă,
 Dedeū, bėui turma tótă,
 Sărăcuț de maica mea.

Când văzuiū că după tóte,
 Încă și dator mă scóte,
 Sărăcuț de maica mea.

O capră ce-mi rămăsese,
 Și ea prin crâng se dusesese,
 Sărăcuț de maica mea.

Să n'o las să se repue,
 Caut capra, capra nu e,
 Capra, sëraca de ea.
 Capra'n deal, capra în vale,
 Îacă zăriü capra'n cale,
 Capra săraca de ea.
 Azvârliü mäciuca'n sete,
 Capra peste cap se dete,
 Capra săraca de ea.
 Alergaiü c'ó rugiórá,
 Junghiaï capra se nu móră.
 Capra seraca de ea.
 Măcelariï alergară
 Și capra imi cumpărară,
 Capra seraca de ea.
 Iar pelea ei tăbăcariï
 Și mașele lăutariï,
 Capra săraca de ea.

* * *

Îacă vine și Românu,
 Păgubașul și stăpânu,
 Sărăcuț de maica lui.
 Pe cioban leagă de cote,
 Judecându-l pentru tôte,
 Sărăcuț de maica lui.
 Când se trezi de beție,
 Văzu că e'n pușcărie,
 Sărăcuț de maica lui.

ALBA DELA MUNTE

Albo, Albo dela munte,
 Ce-ai pus fesciorul pe frunte?
 Că ți-au eșit vorbe multe.

—Lasă-mi iasă, că nu-mi păsă,
Că nu e Badea acasă,
Ci e dus badea la cósă.

Să-mi cosească fân cu roüă,
Frânge-i s'ar cósă 'n doă,
Să vie la alta nouă.

Sa-mi cosească fân, costrele,
Facă-și cósă 'n bucățele,
Să vie 'n brațele mele.

Să-mi cosească fân cu flóre,
Să-mi fie de serbătóre,
La cap și la țitișóre.

Zică lumea, îi daü pace,
Eü m'oi purta și voi face
După cum lui Badea îi place

Zică lumea, ce o țice,
Nu va putea să ne strice,
Dragostea să ne rădice.

Că mă știe Badea bine,
Inima lui e la mine
Ș'amea o pórtă la sine.

Inima lui imi vorbește,
Și amea lui îi șoptește,
Că una d'alta dorește.

C'amândoă sânt legate
Cu lanțurí arse 'nfocate,
Și una pentru alta bate.

Și lanțul ce le coprinde
Între ele când se'ntinde,
Cu mai răü foc le aprinde

Iar când s'adun amândoa,
 Atuncea par-că le ploă,
 O recoreală de roă.

Le ploă, le recorește,
 Dar de tot nu le recește,
 Că dragostea le 'ncăldește.

Nicî va reci vre o dată
 Dragostea lor cea'nfocată,
 Dorul ca să mi-lū abată,

Așa le e jurământul,
 Și's legate cu cuvântul
 Ale despărți mormântul.

MILITARUL CĂLĂREȚ

Când auđ cucul din luncă,
 Mă îndeamnă tot spre ducă,
 Cucul cântă, stând pe nuc,
 Și mă 'ndeamnă să mă duc.

Cucul cântă, îmi ureadă
 Și spre ducă mă'ndemneadă.
 D'ași ajunge mai curând,
 Unde îmi stă tot în gând.

Să'ncalec cal cum îmi place,
 Inima se mise 'npace.

S'auđ calul sforăind
 Și din pinteni zornăind.

Să încing o săbióră,
 Care mi-va fi soțióră,
 Soțióră d'ajutor,
 Credincioasă și cu dor,

Soțioră pân' la mórte,
 Eü de ea nu m'oï desparte.
 Auđi, dragă? or n'auđi?
 Ori n'ai gură să respunđi.

OLTENESC.

Spune-mi mîndro, mergi? nũ mergi?
 Ori poteca să-mi deslegi,
 Din doü una se-ți alegi.
 Spune-mi, mîndro, vrei? nu vrei?
 De mă ei, ori nu mă ei,
 Că colea mă rógă trei.
 Aldeți, mîndro, se fugim,
 Se fugim, se pribegim,
 Unde-om putea să trăim.
 Că satul ni s'a mărit,
 Dușmanii s'aü înmúlțitü.
 Și nu mai e de trăitü.
 Toți neprietenii miei,
 Unde sunt cu doi, cu trei,
 Vorba de noi e 'ntre ei,
 Și unde sunt doi, cu doi,
 Vorba le e tot de noi,
 Să ne bage în nevoi.
 Stii, mîndro, ce-am pus de gînd?
 Së plec să te laș plingënd
 Din ochi negri lăcrămând.
 Și-o se'ncalec pe cal murgü,
 Mai curînd ca së ajung
 Către deal la Cîmpu-lungü.

Către deal către Muscel,
Să trec Prahova cu el,
Fără să mă ud de fel.

Să mă duc la draga mea,
Care mă iubeam cu ea
Din copilăria mea.

OLTENESC.

Aolică, Dodo, fa!
Aū tu mî-ai făcut ceva,
De nu te mai pot uita.
Ba nu Ńi-am făcut nimic,
Dar mî-e vorba cu lipic,
De supui p'or ce voinic.
Ha! mândro, pe deal în sus
C'a făcut fasuiul fus
Și nici haraci nu i-am pus.

Ha! mândro, să ne suim,
Să mergem s'al hărăcim,
Numai amândoi să știm.

Eū să hărăcesc din deal,
Către vale, jos spre mal
Și tu mândro, catre deal.

Față'n față să privim,
Ochi cu ochi se întîlnim,
Unul spre alt' să venim.

Eū din deal haraci să puī,
Tu din vale se te suī,
Frică mî-e că te răpuī.

Vino mândro, că nu s' lup,
 Nici vr'un câine se te rup,
 Ci s' voinic ca să te pup.

CÂNTURI ORĂȘENE.

CÂNTUL ÎNTÎIU.

De doă-orî vederea-ți cu farmec însoțită,
 Segeți otrăvitoare în pieptu-mi ai înfipt,
 Cînd inima-mi cea slabă cu groază fu rănită
 Și pacea vieții mele de mine a fugit.
 Atuncea eă, o dragă, ființa-ți înzeită
 Iubeam, eram ferice în orbul meu amor,
 Credeam că, ca un înger, din cer erai ivită,
 Să vindecî a mea rană, să nu mă lași să mor.
 Așa cu tinerețe iubii a ta ființă
 Și-ți arătai durerea de care pățimesc,
 Ceruî a ta iubire, ceruî a ta credință,
 Și așa împreună cu drag să viețuesc.
 Atuncea tu, o dragă! mi-aduc acum aminte,
 Că îmi jurai credință, spuind că mă iubești,
 Ș' în veci într' o unire, cu dragoste ferbinte,
 A mea viață, dragă, tu vreaî s'o noroțești.
 În ast minut pré dulce, din farmec și vorbire,
 Simțind c'a mea viață cu lanțuri s'a legat,
 Delirul tinereții ș'aflase liniștirea
 Și inimile noastre în veci s'a 'mpreunat.
 Dar vai în scurtă vreme peri a ta credință,
 Sbură ș'a mea ferice, ce atât m'a' ncântat,
 În care ca pe Angel iubeam a ta ființă,
 Și văz cu întristare că nu mai ești a mea,

CÂNTUL AL DOILEA

Remâi sănătoasă! mi-a zis, și s'a dus.
 Pieptul mă apasă, pacea-mi s'a repus.
 Am pierdut vedere, lacrămile-mi tac,
 Și simțirea-mi pere, ce-o să mă mai fac!
 Fruntea n'o pot ține, capul mi-este greu,
 Sinul de suspine îmi arde mereu.
 Căci n'am zioă bună, bunul m'a lăsat;
 Par' că sunt nebună; Dómn! ce păcat!
 Minteă o să-mi fugă, unde sunt nu știu;
 Sunt ghiăță în rugă, și arz în foc viu.
 Aveam și credință când eram cu el;
 Nu știu d'am ființă când sunt fără el.
 Cât eram de bine! steaoa-mi strălucea,
 Când era cu mine toate-mi surídea,
 Îmi plăcea lumina, că'l puteam vedea;
 Îmi plăcea grădina, că'n ea mă'ntâlnea.
 Noaptea răcoroasă ardeam s'e'l aștept;
 Luna amoroasă mi'l dădea pe piept.
 Fericiri nespuse speram pre pământ;
 De când el se duse lumea mi-e mormânta.
 Ah! măi vin' odată! vino scumpul meu!
 Să am lumea tótă, să am Dumnezeu,
 Fața ta blondină s'o pot contêmpla,
 Tu a mea lumină și eă umbra ta

CÂNTUL AL TREILEA.

O fată tânără pe patul morți.

Ca robul ce cântă amar în robie,
 Cu lanțul de brațe, în aer duios,
 Ca riul ce geme de rea vijelie,
 Pe patu-mi de mórte eă cânt dureros.

Un crin se usucă și'n lături s'abate,
 Când zioa e rece și cerul în nori,
 Când soarele 'l arde, când vântul îl bate,
 Când grindina cade torente pe flori.

Așa făr' de veste pe zilele mele
 O soartă amară, amar a bătut,
 Și ast-fel, ca crinul, de viscole rele,
 Pe patii-mi de mórte d'o dat'am căzut.

Abia'n primăvară cu zilele mele.
 Plăpândă ca roa abia am ajuns,
 Atuncea când cântă prin flori filomele,
 Ș'o crudă durere adânc m'a pătruns.

Amară e mórtea când omul e june,
 Și ziua frumoasă, și traiul e lin,
 Când paserea cântă, când florile spune,
 Că viața e dulce și n'are suspin!

Să móră bătrânul ce fruntea înclină,
 Ce plânge trecutul de ani obosit,
 Să moară și robul ce'n lanțuri suspină,
 Să moară tot omul cu suflet zdrobit.

Iar eü ca o flóre ce naște când ploüă,
 Creșteam în de paseri suave cântări,
 Și mie amorul cu buze de roă,
 Cu inima dulce îmi da sărutări.

Ca frunza ce cade pe tómnă când ninge,
 Suflată de vânturi aici pe pământ,
 Ah! juna mea viața acuma se stinge
 Și anii mei tineri apun în mormânt

D. Bolintineanu.

CÂNTUL AL PATRULEA.

Stefan cel Mare și Mama Sa.

Pe o stâncă neagă într'un vechiū Castel,
Unde cură'n poale un riū mititel,
Plânge și suspină, tînăra Domniță,
Rumenă, suavă, ca o garofiță:

Căci în bătălie soțul ei dorit
A plecat cu óstea și n'a mai venit.
Ochii săi albastri, ard în lăcrimele,
Cum lucesc în rouă doă viorele.

Bucle aurie cad pe albu-i sân,
Rozele și crinii pe fața-i se îngân,
Însă Dómna soacră lângă ea veghează,
Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

Orologiul sună noaptea jumătate,
La castel în pórtă óre-cine bate:
Eū sūnt, bună maică, fiul tēū iubit,
Eū, și dela óste mă întorc rānitū.

Sórta nóstră fusē crudă astă dată,
Mica mea oștire fuge sfărāmată;
Dar deșchideți pórtă, turcii mă'ncongiorū,
Vēntul suflă rece, ranele mă dorū.

Tinēra Domniță la feréstră sare,
Ce faci tū, copilă? ȕise Dómna mǎre?
Apoi pe feréstră singur'a eșitū
Și'n tăcerea noptii ast fel a vorbitū:

Ce ȕici tu, streine? fi-meū e departe,
Brașul sēū prin taberī miī de morți împarte.
Eū sūnt a sa mumă, el e fiul meū,
Dēcă tu ești fi-meū, nu'ți sūnt mumă eū.

Însă decă cerul, ca să împovere
 Anii vieții mele d'adincă durere,
 Nobilul seü suflet ast-fel lü-a schimbat,
 Decă tu ești fi-meü cu adevërat.

Apoi într'aceste monumente sfinte
 Fără laurî încă Ștefan n'o să intre;
 Mergî și stränge oastea! pentru țară mori
 Și-ți va fi mormântul coronat cu flori.

Cel ce pentru țară nu știe să moară,
 E c'acele pasări ce în noapte sboară;
 E c'acele paseri ce în noapte sbor,
 Și numai în noapte văd cu ochii lor.

Dar dac'ale tale simțiri ardătoare,
 A n'cetat ca niște vise trecătoare,
 Intră iar în noapte, de und'ai ești,
 Pasăre a nopții, zioa a venit.

Ștefan ce întorce și din cornu-î sună,
 Oastea lui sdrobită de prin văi s' adună;
 Lupta reîncepe, turcii sânt goniți
 Și bătuti ca spice de fiare sdrobiți.

D. Bolintineanu

CÂNTUL AL CINCI-LEA.

Intr'ast locaș plin de suspinuri,
 D'amea stăpână eü depărtat,
 Or ce minut petrec în chinuri;
 Cu totu'n lacrimi sânt inundat.
 Într'astă stare în desnădejde
 Or ce plăcere n'am de dorit
 Fără n'cetare durereamî crește,
 Să plâng dar soarta ce m'a gonit.

O dile triste! curgeți, grăbiți,
 N'am ce mai pierde, ce să jertfesc,
 Ore fatale, ce mă opriți,
 D'a bea paharul ce-atât doresc?
 Atâtea lacrimi ce curg torenturi
 Nu vă pot trage cu a mea viață,
 Intins uitărei, crude momenturi,
 Când voi n'aduceți nici o dulcătă,
 Lăsați în pace ca să deșert
 Aceast' otravă ce-amestecați,
 Fierea ce nectar voi o predați,
 Lăsați în pace ca să deșert.

G. F.

CÂNTUL AL ȘASELEA

Ziua, vai! se depărtază,
 Nu'mi a adus de cât chin,
 Ah natura încetază,
 Eă neconținut suspin.
 P'astă stâncă întăcere,
 Privind p'al naturii pas,
 Văz adio cum îmi cere,
 Auz bătând al său ceas.
 Frunza de tot ofelită
 D'ale vântului suflări,
 Cade jos îngălbinită,
 Eă rămân tot în oftări.
 Iată te las dragă vale,
 Las cu tine și-al meu dor,
 Și mă despărțesc cu jéle
 De al meu prea scump amor.

G. F.

CÂNTUL AL ȘAPTELEA

Acum e miezul nopții, natura toată tace,
 Acum minutul morții iată că-a sosit,
 Odihna îmi lipsește, nu pot avea pace,
 Măhnirea mă'mpresoră, de tot sânt părăsit.

Nădejdea mé in lume sa dus pe drum de mórte
 S'a șters c'acea lucire, ce fulgeră prin nori.
 In tocma ca și dânsa slăbit de multe chinuri
 Și de dureri de mórte lumina eú uresc,

Lumina otrăvită de reaoa strâmbătate,
 O las, si ca și dânsa în frunze mă târesc.
 Puțină vreme âncă și glasu-mi se va stinge
 Și sufletul d'a bate în peptu-mi va'nceta;

Atunci, fără îndoială, eú sórta voi învinge
 Și pasurile mele mórtea le va'ndrepta.

Gr. Alexandrescu.

CÂNTUL AL OPTULEA.

În ȝiorii ȝilei de diminéță
 Căruța poștii pe drum era,
 Și surugiul, ce-a sa viață
 Pe cai petrece, plesnind striga.

Mișcați cu toții domol la vale,
 Mereú la culmea ce o zăriți,
 Acolo-i poșta, sfirșit de cale,
 Unde voi trebui se odicniți.

Veți odicni, dar eú ticălosul
 Nu am odicnă p'acest pământ:

Sufletu-mi sboară la 'ntunecosul
 Al dragii mele vecinic mormint.
 Cit am iubito, voi știți, de tare,
 Voi țineți minte ce goană dam
 Grăbind prilejul de sărutare.
 Ah, ce fericite atunci eram,
 Am fost fericite, dar cruda-mi soartă
 Puține zile mi-a fost dîmbit,
 Căci draga-mi pe braț o vădui mîrtă
 Și spre viață eă osîndit.
 Mișcă șeoășul, mișcă voinice,
 Sfăramă-mi jugul sub care gem,
 Tu mă poț face iarăși fericite,
 Grăbindu-mi mîrtea ce mult o chem
 În fuga mare te-poticnește
 Și-mi rupe capul aici pe locu,
 Să sbor acolo unde-mi dîmbește
 Al presimțirei dorit norocū.

(Din Moldova)

CÂNTUL AL NOULEA

Mă-am adus aminte de fericiri trecute,
 Cind în brațe-mi crudo, te țineam plîngînd
 Și cu 'n credințare făcînd jurăminte
 Îmi jurai credința pînă la mormint.
 Cu buđi mușcătoare îți trădași ființa
 Te făcuși sperjură mă ne socotiși
 Ca inima-ți de rece îți jertfiși credința
 Și fără mustrare mă ne socotiși.
 Și vruseși se afli mai multă iubire
 Pale altui brațe mai încîntătoare

Căutași tu crudo, fără presimțire
 Să găsești mai dulce altă'n brățișare.
 Cerul răsplătească-ți ata ne credință
 Și durerea care mi-ai pricinuit,
 Goneascăte vecinic, fără umilință,
 Să cunoști atuncea cît eũ team iubit.
 N. Lupescu.

CÂNTUL AL X-lea.

Dup'atita lungă crudă despărțire
 Nu știam de este ȕio pre pămînt,
 Muȕa' mi adormită petrecea'n mîhnire,
 Cînd pe cer pe stele, cînd pe negrul vînt
 Căci cum osă poată trista'mi filomelă?
 În de iarnă vreme a cînta'n plăceri,
 Cînd uscata frunȕă și nu e ȕambilă
 Care să umbrească tristele vederi.
 Te văȕui copilă și a ta ȕîmbire
 O viaȕă nouă pentru mine-afost,
 Pieptul meũ s'alina, simte mulțumire
 Și destul nu aflu în el adăpost.
 Primăvara naște florile învie
 Atmosfera cîntă drag'mi e s'o ascult;
 Toartă frumuseȕea acum este vie,
 Team văȕut iubito, eũ nu voi mai mult.
 Mina ta de buȕa'm tristă veșȕjită
 Înger de slăvire cînd sa propia,
 Îmi simȕeam senină inima'mi rănită
 Și mai blind amorul ce o sfășia
 Mina ta iubito,'mi adat floricele
 Ce ca primăvara din senin rêsar,

Când acele 'n mine d'a vieii mele
Era supt o umbră tristă făr' de har.

Roşa purpurie, crinul din grădină
Veştejesc îndată mrosul pierdînd
Dar atale graţii pline de lumină
Ca o copiliţă, nori nu le coprind
Ca şi aurora tu eşti luminoasă
Tot dauna mîndră ca o stea pe cer
Dar te văd acuma mult mai graţioasă
Aste gînduri triste de la tine pier,
Frumuseţea nopţii, ea cînd ne arată
Cerule fără de nori pe el stele mii
Şi o parte luna dîmbind într stată
Care'n multe inimi face spasmi vii.
Cîntecul de pasări cel de armonie
Mirosul de roşe, murmurul de rişu,
Or ce alt în lume plin de melodie
Ce săncinte poate pe un suflet viu.
Toate mi-par nălucă, toate sînt de ură
La acea finţă cării a dîmbit
Numele tău singur în asa figură
Covîrşaşte ori ce lucru strălucit.
Te vîdui iubito, şi ata dîmbire
O viaţă nouă pentru mine-afost
Pieptul meu s'aline, simte mulţumire
Şi destul nu aflu în el adăpost.

CÂNTUL AL 11-lea.

Aşa am fost ursită, să fiu nenorocită,
Curată fericire să n'aflu un minut.
Cu lacrimi adăpată fiinţa-mi întristată
Şi liniştea'mi şi pacea cu totul am pierdut

Eram și eu odata iubită, adorată.
 Un nume p'amea frunte cununa'mi inpletea
 Eram prea mulțumită, eram prea fericită
 Credeam și jurăminte ce-adesea îmi făcea.
 Un fum le e credința o vorbă conștiința,
 O cursă jurământul, un nume Dumnezeu.
 Că nimeni nu cunoște cu ce vai să răpește
 O inimă-amețită, zdrobit sufletul meu.
 Acum îmi juri tu mie amor, statornicie
 Și mâine o sperjură, acum team cunoscut.
 E tristă suvenirea ce-o naște fericirea,
 Ce numai pentru unii cu roze se'npletesc.
 Adio fericire ce-apui l'amea privire,
 Acuma pentru mine amare toate sânt.
 Acum numai tu mörte ești singur'a mea parte
 Repaos pentru mine e numai în mormânt.
 Aricescu.

CÎNTUL AL 12-lea

Apröpe sânt de tine și văz că mă iubești.
 Și inima mea saltă de bucurii cerești
 Ah! cât sânt de ferice că pociu să te privesc,
 Că pociu cu înlesnire or când ca să'ți vorbesc
 Că pociu să'ți auz glasul în fie ce minut,
 Că pociu eu fără frică or când să te salut.
 Că pociu cum vine nóptea, în dată ca să sbor
 Din cruda'mi închisóre la templul de amor
 Și aci, aci, iubte, să string pe sínul meu
 Frumoasa ta cosiță, mult dulce chipul tǎu,
 Și roa cea cerescă să sorb pe buza ta
 Și să te adorm în cînturi pe inimioara mea!

Acésta e dorința femeii în amor
Când află o ființă cu suflet simțitor!
Ah! cât sînt de terice, și ce mult te iubesc,
Acuma, în credință, pociu zice că trăesc.
Dar, vai, te rog iubite, să nu mă amăgești
Să nu mă faci a pierde iluziile cerești,
Apoi îți vei da seama la cel ne adormit,
D'un suflet cărui crima a fost că tea iubit.
Cu tótă tinerețea, doresc al teú amor.
Mă vei iubi cu focul acel nemuritor:
Ce numai tu, poete îl poți împărtăși
Cu arta ta sublimă, ah fii a mă iubi.
Măcar pe jumătate pe cât eú te iubesc.
Ș'atunci d'ata credință eú nu mai mă'ndoesc
Atunci ai vedea singur cât e de înfocat
În inima femeii amor adevărat.
O, câte minuni face acest curat amor,
Când flacăra'mi aprinde în suflet simțitor.
Acuma lângă tine s'a dorm pe brațul tău,
În leagăn de iubire și tu pre pieptul meú.

CÎNTUL AL 13-lea

Sirmănă frunză ne norocită,
Ia spune'mi dragă unde te duci?
Zmulsă de iarnă și doborâtă,
Fără protector unde o s'a jungi?
—Nu știu nimica, uite privește
Colo Stejarul care căzu,
Asta furtună tot prăpădește,
Singurul razim mi-l străbātu.

D'atunci încóce sînt jucărie
 Și-a mea durere n'am cui s'o spuî
 Vântul nu are statornicie
 Și sânt silită să mă supuî.
 Dintr'o pădure pe o câmpie
 Crivățul astăzi mă azvârli,
 Prin munți prin crâncuri a luî mînie:
 Acum zefirul mă ocoli.

Dar fără frică, făr'amugire,
 Făr amă plînge saû spăimînta,
 Fără a cere adăpostire,
 Fără a geme saû reclama.

Mă duc or-unde bine vöeste
 Vântul de astăzi a m'arunca,
 Dacă o dată trunchiu-mi lipsește
 Puțin îmi pasă und oi pica.

Mă duc acolo unde știu bine
 Că toată frunza mă va urma,
 Mare și mică cu'ncetul vine
 Pentru vecie a s'așeza.

Mă duc acolo unde se dîce
 Or și ce lucru de pe pămînt,
 Slăvitul Dafin, Roza cea dulce,
 Pe rînd dar toate se duc în vînt.

CÎNTUL AL 14-lea. †

Tirană streinătate
 Mult ai fost fără dreptate.
 Mult pedepsești tu cu rane
 Pe ființele sirmane

Vai d'acel ce soarta'l mână!
 Să cază'n cumplita'ti mână!
 Că nu mai vede'n viață
 O zi bună cu dulceață.

Ah! eū sânt acea ființă,
 Care gem în suferință,
 Și mă lupt cu chinuri grele
 Din leagănul maicii mele.

Că din tinerețe crude
 Pierdui părinți pierdui rude
 Ș'am rămas cu dor și jale
 În nedreptățile tale.

Am umblat să fug de tine,
 Ș'ai venit tot după mine,
 N'aū putut nici munți nici ape
 De tine ca să mă scape.

Am călcat din piatră'n piatră,
 Nu făcui din streini tată,
 Am călcat din urmă 'n urmă
 N'am făcut din streini mumă.

D'ar fi cât de bun streinul,
 Tot amar e ca pelnul,
 Ugă-și buțele 'n stafidă,
 Tot e acru aguridă.

Însă ruda ș'un părinte
 Pórtă sînge mai fierbinte,
 Cât se-ți pară grei la fire,
 Nu te lasă în peire.

Chiar și'n cea mai mare ură,
 Cât și cât tot se îndură,
 Că sîngele în viață
 Nu se face sloi de ghiăță.

Dar eū vai! din vîrsta mî crudă
 N'am pe lume nici o rudă,
 N'am pe niminea sē'mî cređă
 Și cu milă sē mē vadă.
 Ca să plîng dar am dreptate
 Dē-al tēū rēū: streinătate,
 Că de merg în orî ce parte,
 Tot de tine am eū parte
 Nu mî-a mai rēmas putere
 Sē mai rabd a ta durere,
 Întristarea viața mî curmă
 De nu mai pot face urmă.
 Numai tu dulce speranță,
 Mē mai mîngîi în vieță.
 Mē mîngîi gîndind la tine,
 Nu te depărta de mine.. +

CĂNTUL 16

Ești ca un înger, a mēa frumósă,
 Tînēră nimfa, Raiū ce slăvesc
 Lumina ȃilei fața-ȃi rēvarsă,
 Ochiū tēi negri mē 'n nebunesc.
 Singură 'n lume ești pentru mine:
 Inimă, suflet, tot ce iūbesc,
 Numai tu scumpă, poți a-mî da bine
 Aibî îndurare, căci patimesc.

CĂNTUL AL 17

Lină dumbrăvióră! tu mi-ești mângâiere
 L'a mea inimióră ce e în durere.
 Ea e amărâtă de singurătate
 Tu o faci de cântă sub frunđa-ți ce bate.

Zioa 'mă este scurtă cu o mulțumire
 Sub umbra-ți tăcută rîde-a ei simțire
 Ea voește 'n sine de streinătate
 A trăi cu tine vecinic pân' la mórte

CĂNTUL AL 18

Când sunt lângă tine eă încremenesc,
 Gura 'mă e'ncleștată, nu pot să-ți vorbesc,
 Să-ți descriu simțirea-mă ce mult te iubesc,
 Și că pentru tine greu mă chinuesc

Sânt eșit din sine-mă, nu știu ce să fac,
 Ca să potă să 'ntâmpin un așa atac.
 Fug de lângă tine, acasă mă 'ntorc,
 Inima îmi plânge, ochi-mă lacrămi store,

Petrec în durere, viața-mă amăresc,
 Care fără tine 'mă-o nefericesc.
 Nu s' stăpân pe mine, este 'nvederat,
 Sfâșiat de chinuri mă simț desperat.

'N-astă ágonie de ană mă muncesc,
 Și la tine milă nu pot să găsesc,
 Am cercat să atlu leac prin vr'un mijloc
 Ca prin vr'o distanță să scap d'acest foc.

Cu plimbări departe de tine fugând
 Dar ca print'un fermec te am tot în gând

Ci drăgălași înger, tot ce prețuesc,
Cum poți tu de suferi ca să pățimesc?

Eū care din suflet atit te-adorez,
Numai pentru tine răsufu, viez,
Tu, prin graiuți dulce și de simțuri plin,
Placi lumii, dar scumpo, eū ție mă 'nchin.

Cum ești dar mintoasă și cu chip frumos
Fii dar și voioasă, suflet amoros,
Pre cel ce te adoră 'n stare 'lai adus
Să 'și închine viața, să-ți fie supus

G. C.

CĂNTUL AL 19

Tu ești lumea, tu 'mă ești viață,
Tu ești or ce scump al meu,
Toate-acestea fără tine
Nu-mi pot face de cât rău.

Nemurire, zeitare
Și or ce desprețuiesc,
Căci fericea 'n aste toate
Fără tine nu primesc.

De ești înger sau un demon,
Nu știu ce să hotărâsc,
Că tot bunul și tot răul
Eū în tine îl găsec.

Când mă apropii de tine,
Tu-mi înspiri foc de amor,
Dar mă respingi din nainte-ți
Cu un chip defăimator.

Eü mă sfârşesc pentru tine,
 Te ador ca pe un zeü,
 Şi tu 'n loc d'a recunoaşte
 Nu'mi plăteşti de cât cu rău

G. C.

CĂNTUL AL 20

Cam ce cintec dragă, inima îţi cere
 Să-ţi cînt şi să-ţi tragă auzu plăceri ?
 Că te văz pe gânduri pusă în tăcerē
 Şi 'n atâtea rînduri, oftînd cu dureri ?

Eü nu s' ânger dragă, să-ţi cunosc dorinţa,
 Inima-ţi cea fragă ce o fi avēnd,
 Că s' supus la or ce să 'ţi plinesc dorinţa,
 Spre ate întoarce de la tristul gînd.

Ci te rog dămî voe să-ţi făc întrebare:
 Ce rău, ce nevoe suferi în ascuns?
 Nu cumva amorul tea pus la 'ntristare ?
 Nu'ţi tăinui dorul ci dă 'mî un răspuns?

Sau ce vierme dragă, inima îţi rōade
 Şi atît te bagă în melancolii ?
 Nu cumva 'ţi apasă gîndul niscai mode
 Care nu te lasă veselă să fii ?

Spune 'mî dragă jună din aceste toate
 D'am ghicit vreuna sau nam nimerit ?
 Şi prin ce cîntăre, să 'mî spuî de se poate
 Să ia vindecare gîndu-ţi cel dorit.

CĂNTUL AL 21

Copiliță fragă! ești destul frumoasă,
 Și im ești și dragă de când team vădut;
 Te văd și spre mine căutând duioasă
 Și că porți în tine dor sunt încređut.

Însă dragă jună la a mea plăcere
 Ș'alte să 'npreună nu numai frumseți:
 Inima 'mă consoartă simțitoare cere
 Nu dragoste moartă, simple tinereți.

Eū voi și virtoasă cu statornicie,
 Voi și credincioasă în tot pasul ei;
 Nu voi nici modestă fără timp să fie
 Și să o văd tristă cudva 'n ochi mei.

Voi să 'mă înțeleagă zisele cuvinte
 Ș' inima s'o tragă ale asculta:
 Voi să se unească la un duh cu mine,
 Și să nu voiască ce mă va 'ntrista.

Cer iconomie la toate în casă
 Să'mă urmeze mie și pe gustul meu;
 Nu voi când nu 'mă place la plimbari să iasă
 Ci când le va face se voesc și eū.

Când mă ia pe mine să-și uite părinții,
 Rude măi puține a o vizita,
 Frați surori să lase și amă urma voinții,
 Într'ale lor case rar ai cerceta.

Când imă vin amicii a le da onoare,
 Chiar și pe măi micii bine ai trata,
 Să aibă blindețe către servitoare,
 Și a ști să le 'nvațe cum ase purta.

Voi și mai voi încă a simți dulceața,
 Cele ce mănâncă a ști cum să fac:
 Că or în ce casă ce ține viața
 Totul e o masă ș'un cuvânt pe plac.

Voiu să se pătrunză de compătimire
 Și să nu'mi răspunză care mă rănesc:
 Când mă vede'n fața cu vreo mâhnire
 Blând și cu dulceața a'mi vorbi voesc.

Voiu a se încrede la a mea purtare
 Și pană nu vede a nu bănuî:
 Cum și ea d'or cine va avea'ncercare
 Voiu nimic de mine a nu tăinuî.

Aste's deia damă de barbat dorite,
 Și băgând de seamă grele nici nu sânt:
 Aste dar talente îmi sunt favorite,
 Și-aste sentimente sufletu-mi încânt;

Totul dară este dragă copiliță,
 Ca să veî aceste ale consfinți:
 Daū atuncî și mână, dragă figurită,
 Ca să'mi fii stăpână și amă 'nsoți.

G. I.

CANTUL AL 22

Când eram mai tinerică
 Zburam ca o păsărică,
 Nu știam ce este frica,
 Nu mă temeam de nimica.

Și zburam din crangă'n cracă,
 N'avea nimeni ce sămi facă

Petreceam în dezmerdare
Fără nici o supărare

Dar un vânător, dușmanul!
Cum mă văzu și-făcu planul,
Și trei fire de păr scóse,
Vrăjite și fermecóse,

Și le făcu lățișoare
De mă prinse de picióre
Și mă puse`n colivie
Numai lui ca să mă ție.

Finitul broșurei I-iu

SPIRITUL

AMORULUI

SAU

CÎNTĂTORUL

DORULUI

de

ANTON PAN

Retipărită de

Oprea Demetrescu.

BROȘURA 2-a

RÔMNICUL-VÂLCII.

Tipografia Oprea Demetrescu.

1890.

SPITALUL AMORULUI.

DOCTORIȚA ȘI BOLNAVUL

BOLNAVUL

Aoleo, mamă Ileană!
Fie-ți milă fă-ți pomană
Și mi dă vre o buruiiană
Ca să'mi vindecî astă rană.

DOCTORIȚA

Spune voinicule, spune
Ce grea bôlă te răpune?
Ce durere te supune
Și la gemete te pune? +

BOLNAVUL

Of! grozav dor mă încinge,
Mă doboară, mă învinge,
Soarele de tot îmi stinge,
Și la grópă mă împinge.

Că'ntrecuta săptămână
Am văzut la o fântână
O țărăncuță română
Cu un vas de apă'n mână.

Eü eram p'o cotitură.
Stând pe supt o umbritură
Când cu mândră pășitură
Ea venea cîntând din gură:

Dragostele tinerele
 Nu să fac din miere iele,
 Ci din brațe frăgezele
 Și din buze subțirele.

Nu știu alte de mai zise.
 Că vederea-î mă uimise,
 Minteă parcă îmi zmintise
 Și în loc mă înlemnise.

Of! frumos era făcută;
 Ca prin inel petrecută,
 Nici prea crudă nici trecută,
 Tocmai cum ie mai plăcută.

Avea ochi ca niște stele
 Și sprâncene subțirele,
 Gură, buze mititele
 Și obrazi cu rumenele.

Fu atât de gingășică
 Și atât de frumușică,
 Cât putea omul să zică
 Că ie chiar o păpușică,

Inbrăcată'n curățele,
 La gât șire cu mărgelē,
 De și era puțințele,
 Dar îi sta bine cu ele

Până o văzui îmi fuse
 Și din ochii mei se duse,
 Dar simțirea îmi repuse,
 În rea stare mă aduse.

Of! umblai țările tóte.
 Călcaiū cetăți, sate glóte,

Intorseiū horele roate,
Unui voinic cât se poate.

Ș'am fost tare ca o stâncă,
Nu m'a putut răni încă
Cu așa rană adâncă.
Ca drăguța mea româncă.

Blestemat să fie locul
Unde mi s'a aprins focul,
Ca cu dorul să trag jocul
Și să-mi plîng acum norocul.

Ofl jurat să fie ceasul
Cînd plecai și făcui pasul,
Să fi cădut să-mi rup nasul,
Decît să'î aud ei glasul.

Că de nu-î vedeam frumsețea
Și din ochii ei blîndețea,
Nu m'ar fi coprins iubețea,
Să-mi repue tinerețea.

Îar acum din gînd nu-mî ese,
Tot prin mintea mea să țese;
Și suspinurile dese
M'a făcut în piept se-mî pese.

Veđi dar mamă, te gîndește
Ce buriană trebuiește
La bóla ce mă muncеște
Și cum știî mă lecuește.

DOCTORIȚA

Voinicule, decînd vécul
Tótă bóla și-are lécul,
Numai dá-mi mie colacul,
Că itî vindec și pe dracul.

CĂNTEC DE DOR.

Oh
 Numaî pociu de ostenit
 Tot umblând după iubit,
 Și nimic n'am folosit.

Miștile mi saū smintit,
 Unghile mi saū tocit,
 Tălpile mi saū belit,

Potecile'n crucișind,
 Buturugile izbînd
 Și glodurile lovînd.

Nu știu alții cum găsesc
 Și pe placul lor iubesc,
 Ca mine nu jînduesc.

E vr'un fermec la mijloc,
 Or căs' eū sec de noroc,
 Și ursit sa arz în foc.

Dorul meū nu are leac,
 Că cuī plac, mie nu'mī plac,
 Și care'mī plac, nu-le plac.

IARĂȘI DE DOR

Eū n'am parte de o sōr,
 Ne sfârșit e al meū dor,
 Lumea parcă'mī e năluc
 Ce-mī place nu pociū s'apuc;
 E vr'un fermec la mijloc,
 Or că s' eū făr' de noroc:
 Nu știu alții cum apuc
 Că eū giaba tot mă duc,

Cruciși, curmeziși umblând,
 Nu pociu să-mi dau după gând;
 Of dela of numai scap,
 Numai am simțiri în cap.
 De m'aș vedea cât și cât
 Cu unica după gât,
 La ochii ei m'aș ulta
 Și mintea mi-aș deștepta.
 Fața mi s'ar îngrășa
 Și n'aș mai fi slab așa.
 C'am ajuns din om ne om
 Și m'am uscat ca un pom.
 Ax! noroc, noroc, noroc,
 Pentru tine arz în foc,
 Că tu la mijloc nu stai
 Pe care-mi place să-mi dai

CÂNTEC DE DRAGOSTE.

Este bine! nu e bine ⁺
 Să iubești de lângă tine
 Că te vede or și cine
 Și te face de rușine.
 Si să iubești mai departe
 Că când și când tot ai parte,
 Ducile nu-ți sânt deșarte,
 Nici dragostele-ți sânt sparte
 Dorul or când îți abate
 Te repeși ca la un frate
 Bărbatu-î cu bunătate
 Te 'ntreabă de sănătate.

Dar de una este bine
 Să iubești de lângă tine,
 Că vr'un necaz când îți vine
 Mergi la ea să ți-l aline

Îți zice cu drag pe nume,
 Îți spune două, trei glume
 Și nu te lasă în lume
 Necasul să te sugrume.

Iar mai mult când te iubește
 Să preface că bolește,
 Zace, geme, să bocește
 Și bărbatu-și amăgește.

El alătura te 'ntrebă:
 Nu știi frate vre o babă.
 Să merg să-mi dea vre o iarbă
 Să dau nevești să fiarbă?

Că nuștiu de ce bolește,
 Inima ce-î chinuește,
 Că cât merge tot slăbește,
 Fața l să veștejește.

* * *
 Știu frățioare vecine,
 Îi cunosc eu bóla bine,
 Și știu de unde îi vine,
 Leacul ei e'n sân la mine.

Și dacă vei să nu móră
 Ca o dragă soțioră,
 Caru'ncarcă cu povară
 Și'njugând pleacă la móră.

Că nevasta ți se scólă
 Sănătósă după bóla,

Să gătește 'n grabă Țolă,
 Pune și fiertură'n 01ă,
 Apoi și masa așađă
 Cu neica să ospetăđă,
 Cu drag să îmbrățișeăđă,
 Și din gură își urăđă:

Să dea Dumnezeu o plóie
 Grăunțele să se móie,
 Să nu găsescă đăblae,
 Să nu curgă la piscóie.

Glótă multă să găsescă
 Rândul târđiú să'i sosescă,
 Tot mai mult să đăbovescă
 Cu neica să se iubescă.

+ CÂNTEC DE DOR +

Pe mine ce m'a mâncat,
 M'a veștejit, m'a uscat,
 Șapte fete dintr'un sat
 Ș'o nevastă cu bărbat.

Dar nevasta dracului,
 Mă spuse bărbatului,
 Mí-adus belea capului,
 M'a făcut rís satului.

Fetele iar m'aú lăsat
 Că tóte saú măritat,
 Aú Plecat după bărbat,
 Și inima mi-aú secat.

De nu credeți ce vorbesc,
 Și vă pare că glumesc,

Tóte să vi le numesc,
Să nu gândiți că bârfesc:

Una e Vișa lui Brân,
Alta e Mușa lui Stan
Cu care mă iubém an,
Și lua pe nea Coman.

Una'i Voica dintre Tei,
Și Îlinca vara ei,
C'o iubém ca ochi mei,
Și lua pe nea Matei.

Alta'i Flóre din vâlcea
Și Safta care'mi plăcea,
Dar Marica le'ntrecea,
Pană inima'mi făcea.

Verde, verde înfoiat,
Ce-a fost verde s'a uscat,
Ce-a'nflorit s'a scuturat,
Dar ce-am iubit n'am uitat.

CÂNTEC OLTENESC

Colea maică'n Făgețel
Sa ivit un Voinicel
C'un cal vînat porumbel,
Mă duc maică după el.

Nu te duce fata mea,
C'ala nevastă nu'și ia
Ci pînă te va'n șela
Și te va lăsa colea;
Că aceluea voinic
Iancu Jianu îi ție.

Plinge de el mare mic
 Că este hoț de colnic.
 Și pe câte le-a iubit,
 Pe toate le-a amăgit
 Le-a lăsat și a fugit
 Alte 'n loc a îndrăgit.
 La Jiū pe unde a umblat
 Câte fete sa'nșelat
 Și după el s'a luat
 Cu copii tot le-a lăsat.
 La Olt pe la or ce loc
 Câte le-a luat la joc
 Le-a lăsat plângând cu foc
 Ș'a rămas fără noroc. ✕

ȚĂNTECUL JIANULUI

N'ați auzit d'un Jian,
 D'un Jian, de un Oltean,
 D'un Oltén, de un Mislén,
 De un hoț de Căpitan?
 Care umblă prin păduri
 Cu șai-spre-șece panduri,
 Cu ghebe și cu poturi,
 Numa'n găitan cusături.
 Cu pistóle înarmăți,
 Cu puști, flinte încărcați,
 Umblă ca niște turbați,
 Sécă ómeni la ficați.
 Și iaū miei dela ciobani,
 Armăsari de la Mocani,

Fără plată fără bani,
 Vai maica mea ce dușmanî!
 Și pădesc pe la strîmtori,
 Și despóie negustori,
 Să ia tot la gălbiori,
 Că sânt la purtat ușori.

Jianul om mic la stat,
 Fără frică de păcat,
 Tot umblând din sat în sat,
 Multe case a călcat.

Pe cine'ntâlnea'l zmulgea,
 Măduva la toți sugea,
 Lumea de dânsul fugea,
 Da jalbă la Caragea.

Domnia cît ma curând
 Potera la el mînînd,
 Dar Jianu'nțelegând
 Se opri la Olt fugând.

Călare pe Armăsar
 Strigă, măi frate podar!
 Trage podișca de car,
 Că nu-ți va fi în ȕadar
 Trage podul mai de drept,
 Nu mă face să aștept,
 Că îți trag un glonț în piept
 Și te culc, or te deștept.

Dar podaru sta, privea,
 Și să tot cam ȕabovea,
 Se făcea că se gândea,
 Poteri voind să-l dea.

Jianul iarăși strigând
 Și ȕabava lui vedënd,

Să mai aştepte ne vrând
 Dete drept prin Olt, dicând:

Decât să mă rog de prost
 Pâna să dea podu'n rost,
 Fi-voi voinic cum am fost
 Şi voi trece l'adăpost.

Decât o pară la pod,
 Murgu-mi este cam nerod,
 Când de cóma lui mă'n nod,
 Trece Oltul ca năvod.

D'oi sta ca să mai plătesc,
 Să mă plec să mă smeresc,
 La toţi să mă căciulesc
 La ce naiba haiducesc.

Haideţi murgule, haideţi,
 Te sileşte murguleţ,
 Nu-ţi mai face părul creţ,
 Hai la Slatina 'n judeţ.

Mergi murgule, nu sufla,
 Nu sufla, nu te unfla,
 La gazdă vom răsufila
 Şi odihnă vom afla.

Gazda-mi-este'n valea rea,
 Iar murgul când îmi sărea

Tocmai ca o păsărea
 Poştea un sfert îi părea

Dar la gasdă ajungând,
 A şi auzit ţipând,
 Potera gazda legând
 Şi de Jian întrebând.

El atuncî fugând spre Plai
 A strigat la murgul hai!
 Sai murguleţule sai
 Să fugim de chiû şi vai!

Țin'te gazdă nu mă da
 Nu mă da, nu mă preda.
 Că ți-oî da d'o mavlotea
 De s'o mira toți de ea.

Dar când Jianul fugea
 Poterami-l ajungea
 Măinile 'n el înfigea
 Și'l ducea la Caragea.

Seara cam pe la apus
 Când la curte el fu dus
 Cu tovarăși 'n rînd pus
 Așa-mî cântă cu glas sus.
 Staū în drum și mă gîndesc
 Ce să apuc să muncesc,
 Pâinea să-mî agonisesc,
 Copilașii să-mî hrănescu

Când nădejdea mi-am rapus,
 Și ședeam pe gînduri pus,
 Aminte ce mî-am adus,
 Mă urcaū pe deal în sus:
 Mă uitaū în jos pe lunci,
 Văzuî oameni, mueri, prunci
 Cu plugurile la munci,
 Mă'ntristaî mai mult atuncî.

Că toți îmbrăzda mereū,
 Numai Plugulețul meū
 S'a'nțelenit Dumneđeū,
 Vai răū ursitul de eū!

Că doi boi ce-î avusei
 De vremi rele-î răpusei
 Fără hrană rămăseiu,
 'N sapă de lemn ajunsei.

Tot avutul în bordei
 Mi-e pe vatră un cotei
 Și un tăciune de tei
 Și cenușe 'ntr'un ulei,
 Și nici aia nu-î a mea
 C'ators sócră-mea pe ea,
 Când îi trebuie să ea
 Să spele și să se lea.

Și-am umblat, am alergat,
 M'am milcuit, m'am rugat
 De chiabur și de bogat,
 Și'n seamă nu m'a băgat.

Am cerut boi într'un ceas,
 Să mi-î dea să ar vr'un pas
 Nevoiî să nu mă las.

Dar milă n'a mai rămas
 Atunci mă 'ntorsei și eu
 Și zisei în gândul meu,
 Da-va bunul Dumneșeu
 Să umble și plugul meu:

Săbioara să-mi fac plug
 Pistoalele se ijug,
 Flintă, iataganul lung,
 Strămurare să împung

Să pui într'o parte fes
 Și la colnice să eș,
 Să pui să'mbrăzdez ales
 Unde o fi crângul măi des.

Să trag brazda dracului,
 Din mai susul dealului,
 Până'n capul satului
 Drept ușa bogatului.

* * *

As-fel Jianul legat
 A stătut și a cântat
 La vodă'n drept de palat,
 De putereă 'mprejurat.
 Dar pravila'l judeca,
 Cu lanțuri îl încărca
 Și'n ocnă mi-l arunca,
 Unde om nu mai călca.

T U N S U L

Veste 'n țară a ajuns
 De un hoț ce îi dăc Tuns
 Care'n codru a eșit
 Cu șase'ntovărășit.
 Tot voinicî aleși panduri,
 Tâlhari neaoși de păduri,
 Și umbla din crâng în crâng
 Toți câți trec de el se plâng,
 Că nici unde nu gândești
 Cu el în drum te'ntâlnești,
 Și te'ntreabă binișor,
 Cu cuvânt bun, blândișor
 De unde vii flăcăiaș?
 Din ce sat, din ce oraș
 Luat-ai de drum răvaș
 Să nu pătimesti cevași.

Ce negustorie ai,
 Birul la cine ți-l dai,
 Spune-mi voinicile drept,
 Te jur pe arma-mi din piept.

De ai bani mai multiceï,
 Dă-mi jumătate din ei,
 Câți dau la mână răvaș,
 Să nu rămâi păgubaș,

Și cu vreme d'oi trăi
 Până 'ntr'una ți-oï plăti,
 Dar cum-va d'oi muri eü
 Ți-i va plăti D-șeu.

Aceste Tunsul zicea
 Tutulora câți trecea
 Și îi jefuia de bani,
 Ca niște tâlhari dușmani.
 Dând răvaș pe cât le ia
 Cu el ase mângâia,
 Multe rele a făcut
 Dar în timp lung n'a ținut;
 Dumneșeu nu l'a răbdat
 Curând în cursă l'a dat,
 Cu mörte l'a pedepsit,
 Viața rău și-a sfârșit

+ CÂNTEC DE DOR +

Când puiü eü gândul la tine
 Arde inima în mine

Tremur și leșin îmi vine
 Nici Pământul nu mă ține
 Cu rană, cu dor în piept
 Arunc ochi la tine drept
 Și oftez să te deștept,
 Dar de surda mai aștept.

Că tu treci pe lângă mine,
 Aruncî ochi și mă vezi bine
 Și cu dor să-mi cați nu-ți vine,
 Focul ca să-mi mai aline.

Îți ajunge dar atâta,
 Nu-mi căta posomorâtă,
 Nu te uita cu urât,
 Că destul sânt amărât.

Ci de ești creștină blândă
 Fă-ți în lume vr'o dobândă
 Și nu mă lasă'n osândă
 Să mor în vreme curândă

Numă face tot să gem,
 Că mi-e frică și mă tem
 Rele-asupra-ți să nu chem
 Și vei remânea 'n blestem.

CÂNTEC ȘI HORĂ

Decât ruda și vecinul, Leliță, leliță,
 Mult mai bun este streinul, Leliță; și c l

Că ruda te năcăjește,
 Și vecinul te vorbește,
 La o vreme când îți pasă
 Vecinul te mai apasă,

Spune tot, și ce nu vede,
Și face de i să crede.

Ruda iarăși n'are mi'ă,
Să te vadă îi e silă
Și la nevoie te lasă,
Nu-ți dă nici pe lângă casă.

Iar streinul îți zâmbește
Din inimă te iubește,
La nevoie te ajută,
Te mângâie; te sărută.

Decât un tată și-o mumă
Să te certe de o glumă,
Mai bine-o vecină bună
Că te plimbă cu ea'npreună

Seara pe lună de mână,
Când și când în săptămână,
Din casă până'ngrădină
Cu vorbă dulce și lină,

Și-ți spune doă, trei glume
Cum ți-este mai drag pe lume,
Și-ți pune o pernișoră
Să șezi pe prispă afară.

Cât să șezi cu ea'npreună
Nu te'nduri de vorbă bună,
Că inima nu te lasă
Să o lași să pleci acasă

Fie noaptea cât de mare,
Că tot mică ți se pare
Trece 'ngrab ea o nălucă,
Țiua la ea te apucă.

Și când raza să răvarsă
 Te duci mulțămît acasă
 De plimbare, de ședere
 Și de dulce mângâere

CÂNTEC NAȚIONAL

Aolică ce vădui
 Colea'ndeal la Călmățui
 Fată mare, moș bătrân
 Cerând feți măr din sân;
 Fata tot îl îmbrâncea
 Și din gură îi zicea:
 Fugi la naiba moș bătrân,
 Că nu-ți dau măru din sân:
 Geaba ceri și te înozî
 Că n'ai dinți mărul să'l rozî,
 Nici ești copil băețel
 Să'l ei să te joci cu el.
 Moșul cătră ea zicea
 Nu știi nimic fata mea,
 Băiatu-i copilăros,
 Aruncă mărul pe jos
 Eu sânt bătrân și n'am dinți,
 Dar copilul n'are minți,
 Nu știe mărul mânca,
 Nici cu el a se juca.

CÂNTEC NAȚIONAL

Aoleo ce fuse asta
 Lupii mea mâncat nevasta
 Când suiam amândoi coasta.

Trecuî balta luaiî alta,
 Mai frumósă, mai chipósă
 Şi gingaşe drăgălaşe.

Aoleo ce bătăioasă,
 Umblă tot năbădăioasă,
 Nici cu asta nu fac casă.

Nici cu dânsa nu fac strânsă,
 Tot din doă nu leg noă,
 Nici din silă nu fac milă.

Când îmi umblă în bătătură
 Cu nebună călcătură,
 Şi când dă câte o gură

Sperie oară, sare, sbórá,
 Vaca fuge, boul muge
 Ca de streche la ureche.

Ho! bălţată, na boiastră,
 Staţi că nu e boala voastră,
 Ci e draga mea nevastă.

Mi-e pereche, nu e streche,
 Vă e mumă, nu vă ciună,
 Ea vă râde, nu vă gâde.

HORĂ

Bat'o sfântul de lupoaie,
 Mă mânâncă ca pe ocoae.
 Fără se mă mai jupoaie,
 Of, Of, of şi aoleu,
 Arde sufletelul meu!

Numă tae, ci mă rupe.

Mă muşcă'n loc să măpupe,
 Cine naiba să n'o scuipe!

Of, of, of, şi aoleo, şi c. l.

Iar mândra de peste vale,
 Cu rochiță și paftale,
 Mă'ntîmpină după cale,
 Și aleargă'n fuga mare,
 Seceră orzui călare
 Și'l usucă pe căldare:
 Până un copil să sugă
 S'azvârlă ca o vârlugă
 Și'l rîșnește tot în fugă.
 Într'o clipă ea frămîntă,
 Se roșește, se'nfierbîntă,
 Și de bucurie cânta.
 Face foc, tae cu bardă,
 Fața'i în sudori să scaldă
 Ca să'mi facă turtă caldă

HORĂ IARĂȘI PE ACELAȘ MOD

Nevasta care iubește
 Spală nóptea și cârpește
 Și zioa se primenește,
 Și din horă nu lipsește
 Of! of: of! si hop, hop, hop,
 Of ce foc! și ce potop!
 La horă dacă se prinde
 Inima ei se aprinde.
 Foc tot trupul îi coprinde.
 Danțul înainte întinde.
 Of, of, of! și hop, hop, hop! și cl.
 Sare ca o căprioră,
 Dă din mâini de parcă zboră
 Ca o pasere ușoră,
 Pe tóte'ntrece la horă.

Saltă. pasturile'ndeasă,
 Ca o măeastră alésă,
 Plâng copii ei nu-î pasă,
 Nici de casă nici de masă.

Joacă până înserează,
 Și până să înoptează,
 Și tot nu să 'ndestulează,
 Nici ostenește să cadă.

Iar bărbatul ei saracul,
 Tot pe drumuri în tot veacul
 Aci la moră cu sacul.
 Ș'aci cu carul la dracul.

O H O R Ă

MOLDOVENEASCĂ

Bate-mă trânteste-mă,
 Junghe-mă, belestemă,
 De'mi ai face, ce'mi ai face
 Tot o să joc cum îmi place.

Tae-mă, răpune-mă
 În frigare pune-mă,
 De'mi ai face, ce'mi ai face
 Tot o să joc cum îmi place,

Calcă-mă, turtețemă,
 Frânge-mă slutește-mă.

Demî ai face ce miai face
 Tot osă joc cum îmi place.

CANTEC DE MAHALA

Leliță Săftiță, auz neicziță
 Dar dacă anzi de ce rd-mi respunzi?

Că e mult d'aséră de când șez afară
 Pórta 'ncunjurând și tot așteptând.
 Vremea vremuește, cămașa'mi recește
 Luna s'a ascuns, plóia ma ajuns.
 Strășióră pică, giubelușa mî strică,
 Nu-mî e de giubea ca de fermenea,
 Că întâiași dată azi e înbrăcată,
 Și de nu mă crezi deschide s'o vezi.
 Dute, dute Neică, Dute de te culcă,
 Nu mai sta în drum că nu pociu acum.

Nu-ți mai pierde somnul că mi-avenit omul
 Și nu mă'nlesnesc nici ca să-ți vorbesc,
 Dute că e nópte să n'auză șópte,
 Că e vai de noi, de noi amândoi.

C Ă N T E C

A s u p r a t e m u t u l u i

Vezi nemilostivo, vezi,
 Că din mâini o să mă pierzi.
 Să mă pierzi într'un minut
 Cu blestematul temut.
 Ajunge crudo atât,
 De când tot mai amărát,
 Nu-mî tot face în necaz
 Din picióre mort se cađ.
 Tot iubesc, iubesc îmi strigi
 Și'n frigare viú mă frigi,
 M'ai uscat, m'ai ofticat
 Și viața mî-ai mâncat.
 În mormânt o să mă vezi
 Cu câte mă asuprezi

Și nu gândești la păcat,
 Că nu mă știu vinovat.
 Dar o să'ncep să blestem
 Asupra-ți rele să chem,
 Sa-ți întorcă Dumnezeu
 Câte le pătimesc eu;
 Să-ți dea respătiri firești,
 Dela alt să le găsești,
 Ș'atunci la mormântul meu
 Să vii și să plângi mereu.

C Â N T E C

A s u p r a c o b i r i i

Sirmana nevasta mea
 Cum pörtă inima rea,
 Pe alta să nu'ndrăgesc
 Și să pornesc să iubesc.
 De toate mă teme'nveac,
 Nu să mângâie de leac
 Cu vreuna când vorbesc,
 Gândește că mă iubesc,
 Și să turbură pe loc
 S'aprinde, se face foc,
 La or care când privesc
 Cutrenure o găsesc
 Șade'n cepe a ofta
 Și cu strâmb a'mi căuta,
 Gândind câte le'ntâlnesc
 Cu toate tot mă iubesc.
 Dar în pizma ei și eu
 O să fac pe gândul meu

O să m'apuc de iubit,
După cum ia 'mi a cobit.

CÂNTEC

A s u p r a n e î n c r e d e r i i .

D'ai ști sufletelul meu +
Cât de mult te iubesc eu
Împotriva n'ai gândi
Și nici nu m'ai osândi.
D'ai ști cât de robit sânt
N'ai zice nici un cuvânt,
Ci unindute'n amor
Ai avea de mine dor.
Numai tu, cu jurământ,
Ești draga mea pre pământ
Și alta numai voesc
Nici sa văz, nici să iubesc.
Nu te mai îndoi dar
Și nu te mâhni'n zadar,
Lasă cele ce te stric
Și crede cele ce-ți zic.
La dușmani nu te uita,
La gura lor n'asculta,
Că s'ai relelor isvor
Și fericirea nu-ți vor.

C Â N T E C

A s u p r a o s i b i r i i î n a c r o s t i c .

Cu jale și cu mâhnire
De tine mă osibesc,
Și se mai am întâlnire
Nici voi, nici nădăduesc.

T'amăgitoarea-ți parolă
 Credeam și temeiu puneam
 Și să-mi joci această rolă
 Nici o dată nu credeam:

Hü am slăvit o dreptate
 Cu suflet ne vătămat
 Și ca la o Zeitate
 La tine m'am închinat.

O nădejde înșelată
 În părerea'mi se afla
 Dragoste inflăcărată
 Asupra-ți imi însufla.

Cîna când dar aste tôte,
 Amor, dor, prieteșug,
 Inima mea nu mai poate
 Să sufere vicleșug.

Vî avut unile 'n tine
 Și altele mi-ai vorbit,
 Am cunoscut fôrte bine
 În ce chip mai fost iubit.

Tu-mi ziceai cu jurăminte
 Se mă aibî perechea ta
 Ș'aceste tôte cuvinte
 Te-ai făcut ale uita.

Rămâi dar fieți de bine,
 Nu voiü cu sila amor,
 Dar și Dumnezeu pe mine
 Nu mă va lăsa se mor.

Vh! rămâi zic, ș'altă dată,
 Adio sufletul meu,
 Dar vei gădi vre-odată
 La cât te am adorat eu!

C A N T E C

Asupra despărțirii. +

Ochilor de plâns topiți
 Vă închideți și muriți,
 Dacă n'ați fost norociți
 Iubirea să vă priviți.

Buze muete'n amar,
 Numai trăiți în zadar,
 Că de voi s'a depărtat
 Gura ce ați sărutat.

Pieptule slăbit de chin,
 Morți și scapă de suspin,
 Că iubirea ce-ai slăvit
 De tine s'a despartit.

Mâinilor vă înlemniți,
 Muriți nu mai pipăiți,
 C'ați pierdut p'acel trupșor
 Ce'l strângeați în braț cu dor.

Picioarelor încetați,
 Vă tăeți numai umblați,
 Dacă calea v'ați răpus
 La iubirea ce m'ați dus.

Trupule de dor bătut,
 Prefăte pământ și lut,
 C'ai ramas înstreinat
 De iubirea-ți depărtat.

Gură, limbă și tu glas,
 Amuțiți din acest ceas,
 Că de voi s'a depărtat
 Iubirea ce-ați desmierdat. +

C Â N T E C

Asupra despărțirii în acrostic.

▼ cum nădejdele mele
S'adus, nu se mai întorc,
Am rămas în dureri grele,
Să plâng și lacrimi să storc.

Zorocirea-mi cea pismașe
N'a vrut se mă veselesc,
La viață pătimașe
M'a îmbrăncit să trăesc.

↳ nima-mi de întristare
D'acum nu va mai scăpa,
Ne'ncetata mea oftare
Curând mă va îngropa.

↳ ă ce-am scăpat nu pociu prinde,
Nici pociu să'l mai dobândesc,
Foc în pieptu-mi să aprinde,
Că ce-am pierdut nu găsesc,

▼ h! voi ceia ce ca sfinții
Umblând groapa mi-ați săpat,
Rânjindu-vă 'n față-mi dinții
Cu fiere m'ați adăpat.

▼ cuma dar puteți râde
Și-a petrece 'n desfătări,
Tocma ca și un crud gâde,
Ce n'are'n cuget muștrări.

C A N T E C

Tot asupra despărțirii.

Liniștita mea viață a perit acum, s'a dus,
Traiul meu cel cu dulcătă de o dată l'am repus

Eu ştiam în adunare
 Cum pe toţi săi veseleşe
 Iar acum de întristare
 Silă-mi e şi să şimbesc.

Am pierdut scumpul meu bine,
 N'am eu nici un vesel cés,
 Şi s'a aştept zile senine
 Nădejdi nu'mi a mai rămas.

Zici a sôrelui lumină
 N'am plăcere s'o privesc
 Lampa lunii mi e streină,
 Par-că toate îmi negresc.

Ca lucéfărul puternic,
 Ce'mi lucea pîn' l'ast minut,
 Un comet a fost vremelnic,
 M'am amăgit, lam pierdut!

V! ce nădejde deşartă,
 Mincinoşe fericiri!
 Ast-fel e lumea acésta,
 Părerî toate, năluciri!

O INTREBARE ŞI RĂSPUNS

În acrostih.

Lucéfăre'n aurite,
 Înfosforate-comet,
 De unde vii, îndeite,
 Te rog nu grăbi, încet!

Element prea strălucite!
 Unde e al tău locaş?

În ce locuri fericite
E'n deitul tău sălaş?

Zu-mi vorbești, făți în tăcere,
Numai cu buđi să'mi đimbești
Fă-mi incai mică plăcere
Și spune-mi cum te numești?

ată dar, ea imi răspunde
Asta e numele meu,
Iar de unde viú, și unde,
Află singur, nu'ti spuú eu.

_____ +

CÂNTEC A DOI ÎNSOȚIȚI

+
Tu ești zina mea slăvită,
Tu ești dulcea mea iubită,
Tu ești scump sufletul meu

—nima mea, tu ști bine
Că o jertfesc pentru tine
Fii dar precum doresc eu.

Zu-ți cer alta răsplătire
La 'nfocata mea iubire,
Ci numai să mă iubești.

Oă. iubindu mă în viață
Vom petrece cu dulcétă,
Și vei simți că trăești.

Vh! de ar fi cu putință
Să fii dup'a mea dorință
Alt nimic n'ași mai voi

► tunci o ce norocire!
 O ce mare fericire
 Pentru noi s'ar pregăti!

 1839

C Î N T E C

Mă robesc stăpână, Te slăvesc ca dină,
 Alt nu știm în lume de cât scumpuți nume
 Rađa'mi ești de sóre mult strălucitoare,
 Icónă sfințită Te am prețuită

O-fteđ însă fórte Da'le nóstre sórte
 A-morul e dulce dar și amar aduce
 R-ânește cu miere ș'amestecă fiere
 Ǎ-st gând mă omórá, fericea-mi dobórá.

C Ǎ N T E C

Un June către O jună

Tânără copilă dragă
 Iubește până ești fragă
 Pînă ești în tinerețe
 Dă-ți brațul să te răsfețe,
 Până ești în ata flóre
 Nu trăi jinduitoře
 Te desmeardă și petrece
 Vremea până nu-ți va trece,
 Ca de-ți va vesteji fața
 Destul ți'i necăji viața,

Dorind vei jindui 'n lume
 De mângâeri și de glume,
 Iubește dragă, inbește.
 Ia-ți pereche te'nsoțește,
 Dar și bagă sémă bine,
 Să nu dai mână c'or cine

Nu 'ndrăgi numai frumusețe
 Și numai delicatețe
 Ci caută să și fie
 La dorul tēu alifie

Care săl lipești la rană,
 Ca p'o dulce buriană,
 Să-ți știe purta amorul,
 Și să-ți prețuască dorul

Să știe să te mângâe
 Și credincios să-ți rămâe
 În veci cu statornicie
 Să se 'nchine numai ție

C A N T E C

căt re o n e s t a t o r n i c i e

Lasă nu voi să-mi dâmbești
 Dacă nu mă și iubești
 Că de m' ai avea'n amor
 Nu 'mi ai da rane să mor.

Te cunosc că nu dorești
 De un suflet ce robești
 Ci numai'ndureri îl bagi
 Și la altul ochi-ți tragi.

În zadar pricină dai
 Că statornicie n'ai

Ochi-ți sbor din om în om,
Ca un pui din pom în pom,
Și la or cine privești
Cu vederea'l mulțumești,
De te faci cu nume rău
La fie-ce nătărău.

Dar de vei să înțelegi
Ale amorului legi
Trebue'nir'unul să crezi
Și p'alți vădând să nu'i vezi.
Unuia să te închini
Și pe alți săi ai streini,
C'atunci un amor slăvești
Ș'a tunci legea lui pădești

C Î N T E C

A m o r c u s t a t o r n i c i e

—umina vieți mele

Este una dintre stele
Coborâă pre pământ

—a e a mea deitate

Dintr'alte ne numărate
Ei uuia robit sânt

—lta nu'mi mai strălucește

Și nici că imi trebuește
La vreuna să privesc

Zu voi sóre, nu voi lună

Zu voi sóre, nu voi lună,
 Ea este amea cunună,
 Numai pe ea o slăvesc.

Oă tót'amea norocire
 Și á lumi fericire
 Prin ea să-mi vie aștept.

Al meu rang, nobilitate,
 Ordine, vrednicil date
 Va fi ea la al meu piept.

+

A L T U

Supărarea între doi

Lasă, lasă sufletel,
 De doruți holiți nițel;
 Dar ți se va răsplăti
 Când nici nu vei socoti.

Eă pentru al tău amor,
 Pătimesc bolesc să mor,
 Iar tu nici nu ai habar,
 Să simți o milă măcar.

Acum văd că am iubit
 Un tiran foarte cumplit,
 Am greșit mărturisesc,
 Și de aci te părăsesc.

+

LA O TULPINĂ DE ROZE

Tulpină dragă! de ce n'ai flóre?
 De ce de frunđe te-ai scuturat?
 Unde ți-e roza mirositoare?
 Eri tu fuși verde, ađi te-ai uscat

Așa d'odată periră tóte,
 Rođa-ți și frunđa s'au depărtat;
 Tulpină dragă! așa să póte?
 Eri tu fuși verde, ađi te-ai uscat!

Tulpină dragă! nu cumva óre
 Vr'o mână crudă te-a despoiat,
 Saú vintul, roúa, focosul sóre
 Te vrăjmășiră și te-au uscat.
 Ó di și-o nópte ce fuse 'n stare
 Să te lipsescă de ce-ai purtat
 Și-acum tulpinați verðură n'are,
 Așa cu ttoul tu te-ai uscat.

Dar vai vėđ dragă, ce e pricina,
 Acum vėđ bine ce s'a urmat:
 Acel mic vierme ți a ros tulpina,
 Cu bună sémă, el te-a uscat.

Vierme pe Roză, vierme pe tóte,
 Vierme pe omul, el e'mpărat,
 Să-i dăm corónă, sceptru se póрте
 Viermele, drágă, ce te-a uscat.

Așa tulpină, nu mai ai flóre,
 Nu mai ai frunđa te-ai despuțat,
 Acum nu'ți pasă să te obóre,
 Crivățul sufle, tu tėj uscat!

C. Caragali.

CÂNTUL DEPĂRTĂRII

Departate sânt de tine, mă tem că m'ai uitat
 Ş'acele nopți senine acum nu mai dâmbesc,
 Un rece vânt îmi spune că tu ah! m'ai lăsat
 Şi vai mă pierd cu totul, nuști ă de mai trăesc.

Să-și uite-a sa ființă un suflet n'a putut,
 Să-și uite-a sa credință, vai mă rătăcesc,
 Acele lacrimi sfinte, acel dulce sărut.
 Uitându-le e-o crimă și vai mă îngroșesc.

Așa este fetiță, tu știu că mă iubești,
 Și când vr'o filomelă prin crînguri va cânta,
 Atunci inima-mi bate, îmi pare că tu ești,
 Dîcîndu-mi cu dîmbire „eū nu te voi uita”.

Dar iarăși cînd la tine mă uit tot gînditor,
 Și sufer în tăcere de tine depărtat,
 Dureri neconținute atuncea m'împresor
 Ş'un ce parcă-mi dîce: „iubita-ți te-a uitat”

Dar iarăși trădător eū nu cred că poți fi,
 Și inima ce'nbrațe-mi o dată a săltat,
 Nu cred ca să voiască acum a părăsi
 P'acela ce'n viață credință i-ai jurat.

Așa iubite înger, grăbește-a mă scăpa
 De aste crude chinuri, ce mult m'aū obosit,
 Întorcete o dată și făm'a mai afla
 Acea dulce ferice de care-am fost lipsit.

STREINUL ÎN ȚARA ROMÂNESCĂ.

Despre munte se pogoră

Către vale o apșoră

Lină, la bënt ușoră,

Și numită: Gîrlișoră.

Dimboviță, apă dulce,

Cine-o bea nu se mai duce,

Și cum-va de se va duce.

Doru 'n napol iar l'aduce.

E prea bine dis cuvântul,

C'am umblat mai tot pământul

Și-aci cum m'a adus sfîntul

Am ramas se ascult cîntul

Dimboviță, apă dulce, et c.

Țara e înbelșugată,

Cu de tôte'ndestulată,

Lesne ți-faci masă bogată,

Vorba e adevărată:

Dimboviță apă dulce, et c.

Orî-ce om se propășește,

Piinea și traîu și-găsește,

Ca în sîn de Raiu t'ăeșce

Cîntă și se veseleșce

Dimboviță, apă dulce, et c.

Că Româniî sînt din fire

Buni, voioși și cu iubire,

Dulci la înprietenire,

E dis prea cu potrivire:

Dimboviță, apă dulce, et c.

E galantom fie-care
 Român și voșos la dare,
 Faci puțin. ei plată mare,
 Bucuros cânti cu glas tare:

Dimboviță, apă dulce, et c.

Albă, saū nu meserie,
 Numa 'n București să vie
 Măcar bragagiū se fie
 Cântă toți cu bucurie:

Dimboviță, apă dulce, et c.

Hai dar toți într'o unire
 Să urăm, cu norocire
 Romaniei ferici e,
 Cântând toți într'o unire

Dimboviță, apă dulce, et c.

CÂNTUL UNUI SUFERIND

Răbdarea mi se stinse, nu pot a mai ascunde
 Durerea ce mă'nvinge atita de cumplit,
 Isbirilor fatale nu pot a mai respunde
 Mai mult, cu'npotrivire, puterea mi-a lipsit.

Răbdarea, ah răbdarea, ce din a mea pruncie
 Mi-a fost singu ul razim or unde am călcat;
 Acum s'a dus și dinsa, ne mai putând să ție
 Atitea chinuri crude ce m'a'npovărat.

Amor, noroc, speranță, ambiție și sôrtă,
 Într'o unire tôte, cumplit m'aū alungat,
 Ori câte rele 'n lume asupra mi le ved glótă,
 Și să mă lupt cu ele đadar m'am încercat.

Isbescă dar, isbescă o inimă pre slabă,
 Isbescă cu cumprire. nu cer am'apăra,
 Căci iată'mi presimț mórtea că va sosi ingrabă
 Mă va scăpa de de tóte, repaos îmi va da.

Puțin, puțin am încă și în mormînt voi merge,
 Voi însoți țărîna celiî ce m'a născut,
 Puțin și al meu nume din lume se va șterge,
 Cu el și pomenirea-mi nu va dura mai mult

Deci pent'ru urma óră mi-reîntorc gîndirea
 La dîlele-mi trecute, spre a le cerceta,
 Dar nu găsesc nici una, în care suvenirea
 Se-mi dîcă c'am trăit, făr' a suspina.

De a zîmbit vr'odată norocul către mine,
 A fost al amăgirei păhar plin de venia
 De m'alásat vr o dată sórta se gust vr'un bine:
 A fost mai c'osebire se simț tristul suspina.

În sînul întristărei a fost a mea ursită,
 Durerea din pruncie ca umbra-mi m'a'nsoțit,
 În fața-mi se cunósce durerea-mi zugrăvită,
 În inimă-mi scris este orî câte-am pătimit.

Să le descriu n'am stare, căci obost de ele,
 Abia pot către Domnu mina a-mi ridica,
 Să-l rog cu umilință, scăpându-mă de rele,
 Viața viitoare odihná de a-mi da.

Cerescule Părinte, Înnalte Creator,
 Speranța cea mai dulce-a or căruî muritor,
 Bine-voește Dómnne, a me pomeni
 Întru 'mpărăția Ta când vei veni.

CÂNTUL UNEI RĂTĂCITE.

În noapte, întunec și singură 'ntăcere,
 Pierdută sînt d'asupra dëlului furtunos,
 Urlă vîntu 'n munte și milă n'am cuî cere,
 Torentul se rëstórnă de peste stînci în jos.

Nici o colibă nu e să mă adepostească
 De plóea ce puterea de tot mî-a părăsit,
 Durerea-mî s'nmulțeste și milă omenească,
 Aici nu mă vede în ast loc pustiit.

Ești o lună frumósă, luminați prea sfințită
 Povățuiescă-mî pașii la locul cel dorit;
 O lampă'ngerescă, o rază mult iubită,
 Du-mă la locul unde amorul mî-a dîmbît.

Acolo unde-acuma el póte c'odicește,
 Adast'ardënd în flacări se î daú un sërutat,
 Și-a mea 'ntirđiere nădejdea-î obosește,
 Mă caută 'n tot locul și e nemîngiét.

Dar vai! eú strig zadarnic, și nimeni nu m'au de
 Sînt singură sirmană pe dëluri rëtăcind,
 Și slabu-mî glas se pierde și vaetele surde
 Rëmin, căci vîntul urlă torentul tot mugind.

Urlete 'ngrođitóre, opriți-vé puțin,
 Ca glasu-mî se străbată peste câmpii în jos,
 S'auđă călătorul și-al meú jalnic suspin
 Së-lú trágă către mine în dëlul furtunos.

Îubite, sînt aicea, te chem neîncetat,
 Te caut în tot locul și nu te pot găsi,
 Al meú suflet e rece, puterea m'a lăsat,
 Auđi-mé, căci mîne mai mult nu voi mai fi.

CÂNTUL PĂSTORULUI.

Un păstor tîbăr, framos, la faţă
 Plin de mîhnire, cu glas duos,
 Cînta din fluer jos pe verdeta,
 Sub umbră desă de pom stufos:

De multe versuri cpuse cu jale
 Uimite tôte sta împrejur,
 Rîul oprise apa din cale,
 Vîntul stătuse din lin murmur.

Cît colo turma de oi frumóse
 Să respîndise prin liveşui
 Şi ascultându-lă érba uitase,
 Pătrunse tôte de mila lui.

Cîinele numai, mai cu durere,
 Stînd lîngă dînsul cîta în jos,
 Ca sé-î aducă lui mîngiere,
 Glas cîte-odată scotea duos,

Dar Eho, ce stă de om departe
 Îl auşise din loc ascuns,
 Şi cu suspînuri de greutate
 La tótă vo-ba îi da respuns.

Vin lîngă dînsul, pătruns de milă,
 Şi cu blîndeţe îl întrebaîu;
 Tinere, spune-mi, nu-ţi fie silă,
 Ce foc? ce chinuri? ce dureri ai?

Viaţa voastră necazuri n'are,
 E simplă, lină, fără dureri,
 Şi'n tétă lumea, nici o suflare
 Ca voi nu gustă mai dulci plăceri.

Voă natura vă este dată,
 Câmpii și codrii voă zîmbesc,
 Fîntîni și râuri voă v'arată,
 Cum cură dulce, cum răcoresc!

Soarele încă voă răvarsă
 Lumina dulce și cu senin,
 Și cerul iarași mila își varsă.
 Spre fericire a fi deplin.

El cu suspinuri atunci răspunse
 Că nu se poate vr'un muritor,
 Or cât sa n'aibă dureri ascunse,
 Fie pe scaun, fie păstor.

Or ce ființă supusă zace
 Supt patimi grele mult saŭ puțin,
 Soarta nu lasă pe om în pace
 Cu mulțămire a fi de plin.

Precum nu'nceată de vînt suflarea
 Nici pîntre crînguri, nici pe câmpii,
 Așa nu'nceată nici turburarea
 De multe patimi pentru cei vii.

Nadevăr: slavă, cinste, putere,
 Saŭ bogăție eŭ nu doresc;
 Aceste toate drept o părere,
 Drept nălucire le socotesc.

Dar mai puternic greŭ a supune
 Ori ce simțire, simț pe amor,
 Ast isvor dulce de'ntristăciune
 Lesne aprinde foc tutulo,

Iubesc ferbinte o Păstoriță
 Cu chip prea dulce, prea drăgăstos,
 Sufletul tare mi să măhnește,
 Or ce privire-mi e de prisos.

CĂINELE SOLDATULUI

Rănit în bătae Soldatul căzuse,
 Și în puține zile chinuit muri
 Departe de muma care îl crescuse
 Și care'l iubi.

Sirman, fără rude, pe țărături streine,
 N'avea nici prietini, nici un ajutor,
 Nu era ființă care să suspine
 Pentr'un trecător.

Singurul tovarăș de nenorocire,
 Singura-î avere un câine iubit,
 Ședea lângă dânsul și în mare mîhnire
 Părea adâncit.

Acum tot e gata pentru îngropare,
 Acum rădic trupul pe mâini de soldați
 Cinstea hotărâtă acelora care
 Mor pentru împărați.

În fruntea paradei câinele pornește,
 Din ochii lui pică lacrimi pe pămînt,
 Ca un iubit frate el îl însoțește
 Până la mormânt.

Aci se oprește, aci se așază,
 Nimic nu îl face a se depărta.
 Așteaptă să'l strige, crede c'osă'l vază,
 Că s'o deștepta.

Câte-o-dată cearcă piatra s'o ridice
 Câte-o-dată latră dup'un călător,
 Cuprins de durere vino parc'ar dice;
 Să-mi dai ajutor.

Apoi când streinul de milă voește
 A'l trage d'o parte și hrana ai da,
 El își pleacă capul, în pământ privește
 Și nimic nu va.

De două ori nóptea c'urletele sale
 Emisferul nostru l'a învăluit,
 Și sirmanul câine din locul de jale
 A fost ne lipsit.

Dar în dimineața acea viitoare,
 Pe când se deșteptă omul muncitor
 Zăcea lângă grópă mort de întristare
 Câinele Azor.

A D I E O

Din sînul maicii mele născut în griji necasuri
 Răstrișt'emiafost légăn, cu lacrim mam nutrit
 Ca ale mării repezi și grósnice talazuri,
 De vântul relei sórte la stânci am fost gonit

Acuma pretutindenî întorc a mea vedere,
 Și ochi'mî mulțămire de loc nu întâlnesc.
 Căci nimenea nu simte cumplita mea durere
 Și ómeni pe mine trecând mă ocolesc.

Așa, așa, iubite! s'a dus scumpul meu bine,
 Văzând că nu-mî rămâne plăcere pe pămînt,
 Văzând că dela mine s'au dus zilele line,
 Pun mâna mea pe frunte și caut un mormînt.

Din zilele-mî plăcute, din veacul lor de aur,
 Din vecheamî fericire, din sfîntul lor amor
 Idei aú rămas numai, precum o nălucire
 Rămîne dimineața din visurî care zbor.

Aşa fără 'ndoială, amara mea viaţă
 Dă-acum e pentru mine nisip neroditor,
 Ce vara îl usucă, iar Iarna îl îngheaţă
 Şi nici o flóre n'afla sirmanul călător.
 Dar însă suvenirul fiinţelor uitate
 Va fi la al meu suflet în veci înfăţişat,
 Cu frunzele aduse de vijeliî purtate
 La vechea lor tulpină ce o dată le-a purtat.
 Nădejdi omorătore, de visurile vóstre
 Acum preste măsură mă văz înpovărat!
 Fugiţi zadărnici zile ce griji omorítore
 Pe tinăra mea frunte curând aţi semănat.
 Când tómnă se arată al erniî rece soare
 Copacii fără sevă las frunza, se usuc,
 A mea nenorocire uscând a vârstei flóre
 Dic lumii un adio şi iaú Lira mă duc.
G. A,

ALUSIE LA ROMANIA.

Din când în când aprinsă în flacări inimiórá
 Să arzi în veci nestinsă în doruţi ne curmat,
 Te lupţi tot cu neazuri ca o corăbiórá
 Ce saltă prin talazuri în timp înfurtunat.
 Ah tristă ți-e viaţa ş'in patimi preursită,
 Amarul ți-e dulceata, veninul hrana ta,
 Ca viermele ce creşce în planta otrăvită
 Ş'in fereai se hrăneşte, dulci fără a gusta.
 Suspine te sugrumă, îţi tae răsuflea-rea,
 Scuipareaţi este spumă cu sânge şi venin
 Ş ne având cui spune, arzând ca lumina-rea,
 Te stingi ca un cărbune, puţin, câte puţin.

Ca vita care scóte în muncă limbă lungă
 Și tace, că nu poate de cât numai oftând
 Prin gloduri prin noróe s'o bată s'o împungă
 Ea trage se'ncovóe și móre tót tácând.

Așa tu inimiórá dureri să te sugrume,
 Să suferi soriórá că n'ai alt ce să faci,
 Așa ți-a fost norocul să plângi trăind în lume
 Și rana ta și focul în tine să le taci.

Ci doruți să rămâe și lacrămile mute,
 Te 'ntórcce, te mângâe în sémă făr' să bagi,
 Că cele ce de sórtă ți-a fost scrise în frunte,
 Și vie chiar și mórtă tu tót o să le tragi.

Ó INTRIGĂ

Copiliță fragă, ce ne îndurare
 Tea adus în stare să mă depărtezi?
 Cum ne fuse dragă l'amândoi cuvântul,
 Și-ți calci jurámintul nevrând să mă vezi.

Nu credeam vr'odată l'anóstră parolă
 Sămi joci asta rolă, să mă părăsești,
 Ah! dar ímí arată pentru care vîná
 Și de ce pricină nu mă mai iubești.

Ce vrăjmaș iubito, pări viind îți spune
 Și ponoase multe vrea amí ațăța?
 Spunemí dar iubito, orí ce alții spune
 Și de rău voește ate'ncredința.

Ah a mea lumină, ce crudă ființă
 Fără conștiință și-a făcut păcat
 La ce Zeú se 'nchină acel șarpe, dragă,
 Căre intrigi bagă și e ne certat.

Cum de nui e frică fulgere să cază
 Tresnete săl arză când își face plan!
 Cum nu se despică locul de șubt dânsul
 Și să aibă 'ntrânsul parte cu satan!

Credem dar cuvântul, că'năpăști, de vină,
 Fruntea mi-e senină, nu mă știu pătat,
 Eū țin jurământul cel făcu'i cu tine
 El e încă 'n mine cu amor legat

Team iubit în mine cu statornicie,
 Și intr'amea vecie dragă imi vei fi,
 Cum și pentru tine gata-i surióră
 Or în care oră a mă și jertfi.

Ah juuă duiósă! tu nu ești tirană
 Să vei asta rană amí-o unelti
 Eū te știu milósă, te știu că ești blândă
 Și să-mi dai osândă nici n'ași socoti,
 Ci cunosc prea bine că mă depărtează
 D'ata dulce rază buniitai părinți,
 Că ei pentru mine piri și intrigi, dragă,
 Când vrăjmașii bagă îi cred ca pe sfinți:
 Cari pentru plată în zi și în nópte
 Umblă tot cu șoapte, născocind minciuni,
 Și aduc îndată pe alți înaintea,
 Cu miș de cuvinte, și îi fac mai buni,
 Căroră 'ndurere, cerul rog să-i certe
 Și să nu le ierte lór acest păcat:
 Ca un fum cum piere sa se prăpădească
 Și să moștenească ladul înfocat.
 Câți port clefetire, dragă sórióră,
 As fel toți să móră fără căpatâiu,
 Tu amea iubire rămâind în ticnă
 Să pociu în odihnă eū să te mângâiu

CĂNTUL VINULUI

Ah! îmi place cupa plină,
 Voi să văd printre cristal
 Picătura purpurină:
 Par'că văd supt ună voal

O amabilă virgină,
 Pe a cărei chip ovală.

Doă roze se combină,
 Doă roze de bengal.

Apoi voi s'o văd deșartă
 Căci atuncea îmi arată
 Cum trec toate pe pământ,
 După plin deșertăciune,
 După zori soare ce apune,
 După viață un mormânt!

Viața noastră e-o beție!
 Sântem beți când de amor,
 Când de sacra armonie,
 Când d'un nume sunător?

Carii beți de avuție,
 Cari de știința loră,
 Care parte de prostie,
 Mulți de lacrimi și de dor.

Sunt chiar oameni ce să'mbată
 D'o idee vinovată,
 De o crimă, d'un păcat.
 Și sunt beți, beți cu turbare,
 Törnă sânge în pahare
 Și aș sete ne'ncetată;
 Când ciorchina aurósă
 E strivită supt picioră

Și când curge spumegoasă
 Întru'n rumene isvorū
 Cu gândirea mea voioasă,
 Mă înalț din nor în norū,
 Și p'o lir'armoniósă,
 Cânt miî imnuri și tot sbor.

Dar îmi zicū câte o dată
 Că ciorchina sdrumicată.
 E a lumii chiarū simbolū,
 Atunci visulū ia schimbare,
 Și la patimei altare,
 Eū duc lacrămi drept obolū.

Dațimî vinū mai dațimî mie
 Voiū durerea a uita:
 Lumea altfelū n'o să fie,
 De voi plânge saū cânta:
 Și ce-mi trebuie 'n beție,
 Nebunește a înnota
 Când tu, scumpa mea junie,
 Verși în vine-mi lava ta?

Te înalță înc'o dată
 Al meū suflet, și te'mbată,
 De cereștale-armonii.
 Timpul, spațiu'mbrățișeză!
 Dacă spiritulū crează,
 Creator tu poți să fii,

G. Grețeanu.

SPIRITUL
AMORULUI

SAU
CÎNTĂTORUL
DORULUI

de

ANTON PANX

Retipărită de

Oprea Demetrescu.

BROȘURA III-a

RÔMNICUL-VÂLCEI.
Tipografia Oprea Demetrescu.
1891.

SPITALUL AMORULUI.

VRĂJITOAREA și BOLNAVA

9

BOLNAVA.

Mamă Hârco dela munte.

Esti vestită că știi multe,
Și mai mari și mai mărunte,
Le ai toate scrise 'nfrunte.

Tu ghicești cu boabe trase,
Luna o pogori în vase,
Stelele aduci prin case,
Faci fulgere să se lase.

Tu aduci pe om în stare
Să mERGă peste hotare,
Pe jos tot în fuga mare,
Și pe trestie călare.

Tu îți faci cū mulți pomană,
Dând câte o buriană
Scoasă, zmulă din poiană,
O descânți și vindecă rană.

Tu îngheți apa și lacul,
Stăpânești chiar și pe Dracul
Și-ți slujește în tot vacul
La or ce îți este placul.

Te rog măicuță fă bine
De veți ce-a dat peste mine,
Dorul, boala din ce'mi vine
Prin tot trupul și prin vine?

4

VRĂJITÓREA.

Draga inami, îți voi spune
 Și-ți voi ghici de minune,
 Numa'n vas argint imi pune,
 Ca se mérgă tóte bune.

Acum fata mea cea dulce,
 Fă-ți întâi o Sfintă Cruce,
 Suflă-ți numele 'n răsceuce
 În vasul cu apa luce.

Stai și'ascultă să-ți spun rana,
 Pe tine te chiamă Stana,
 Și ești tinără șirmană,
 Dar ai o mare dușmană.,

Care îți coace și tace,
 Dar să o lăsăm în pace,
 Că nimic nu'ți poate face,
 Poți trăi or-cum îți place.

Tu ești drgă, norocită
 Și de lume fericită,
 Dar tot ești ne mulțumită,
 Veți fi văduvá pírlită.

Cum mi să arată mie,
 Aicea în pascalie,
 Trei bărbați cu cununie
 Ți-este dați de soartă ție.
 Cel dintîiu un bătrîn tare.
 După el burlac cu stare,
 Și atreilea june mi-pare,
 Dar sărac, nici para n'are.

BOLNAVA

Óf! așa am fost ursită!
 Nici o vorbă n'ai sărită!

Tot pe șleaă ți-este vorbită,
Fi-ți-ar gura aurită!

Că cu cel d'întîi, săracul!
Trei-zeci de ani făcui vacul,
Trei-zeci și doi cu burlacul,
Dar le împărții colacul.

Acum știu că nu sînt mică,
Sânt de ani cam măricică,
Dar sînt încă tinerică
Și la chip tot frumușică:

Decît am fost din natură
Puțin cam slută de gură
Că toți dinții îmi căzură
Și-alții văz că nu-mi crescură.

La ochi iar avuii durere
Și cam pierdui din vedere,
Când e seara toată 'mi pîere,
N'osibesc Om din Muere;

Părul iar mî-e Colilie,
Și-mi cade ca de chelie,
Nu știu din ce o să fie,
Poate din vr'o alifie. (Pomadă.)

Fața-mi este cam sbârcită,
Dar nu e încă 'ncrețită,
Decît umblu 'ncolăcită
De când am bolit recită,

Ci te rog mamă cu plată,
În pascalia ta cată
Și de pot fi, îmi arată,
Cum am fost când eram fată:

Că unde văz pe drum junii,
Sprintenei toți ca Lăstunii,
Călcând tocma ca Păunii,
Of mult mă rănesc de unii!

Dar ca ăl care îmi place
Nici unul n'are aface,
De dragu'i mă'nghimpă ace
Și de dorul lui n'am pace:

Iar dușmniî rād de mine,
Zic că sînt nebuă bine,
Mă fac la junii de rușine
Și nici un pețit nu'mi vine.

Poate că făcut îmi este
De dușmancele neveste,
Care mă fac de poveste,
Să trag boalele aceste;

VRĂJITÓRÉA.

Ia ascultă mămușoară!
Boala ta este ușoară,
Gustă din astă apăsoară.
Și toate să desfășoară.
Apoi de aci, măicuță,
Or pe jos or în căruță
Să te duci drept la Mărcuță
Și'ți găsești lacul, drăguță.

O ȘEZĂTOARE DE FETELE LA ȚARĂ

PERSÓNELE

Stana durda, Voica copana Nêcșa cîrna,
Ilinca surata ei și Mama Georrina.

CÂNTUL 1,

Necşa (cântă.)

Mult mî-e dor surată, dor,
Mî-e dor surată de mor!

Ilinca.

Ți-o fi dor surată, dor,
Ți-o fi dor de frățior?

Neacşa.

Ba, ba, ba, surată, ba,
Ci mî-e dor de alt ceva.

Ilinca.

Ți-o fi dor surată, dor,
Ți-o fi dor de verișor?

Neacşa.

Ba, ba, ba, surată, ba,
Ci mî-e dor de alt ceva.

Ilinca.

Ți-o fi dor surată, dor,
Ți-o fi dor de tăicușor?

Neacşa.

Nici, nici, nici, surată, nici,
Ci ghici, ghici, surată ghici.

Ilinca.

Ți-o fi dor surată, dor.
Ți-o fi dor d'un pușor?

Neacşa

Da, da, da, surată, da,
Și n'are cine mi-l da. (tace.)

CÂNTUL 3.

Ilinca (începe.)

De când s'a dus neica'n cale
Nu m'am mai gătit de jale,
N'am mai pus la gît mărgele
Nici la degete inele.

N'am pus la cap flo'ricelele,
 Nicî la coadă panglicele.
 Nu știu când e sărbătoare
 Nicî am zi veselitoare,

Intru'n casă, es afară
 Tot cu inima amară
 Câți oameni văz și neveste
 Tot îmi par'că aduc veste.

Și nu văz o păsărică
 Să vie s'auz să'mî zică
 Că neica călătorește,
 Grăbește, curind sosește:

Cin' o zice neica vine
 Îi daū iia după mine
 Și după culme scurteica,
 Numai să mai văz pe neica.

Cine în ochi mi-l va scoate
 Îi daū după mine toate,
 Îi daū măcar, de'mî va cere,
 Și pantofi din picere.

I-ași da șirul de mărgel
 Și cordéoa cu inele.
 Și tot amî da î-ași da încă
 Și toarta, dar mă mănîncă,
 Că neica se necăjește,
 Mă ceartă și mă urește.

Că el or unde să plimbă
 Vine în deștu-i o schimbă,
 Și-mî jură ca pîn'la moarte
 Dragostea mea o s'o poarte. (tace)

† CÂNTUL 4.

Stanca.

Bată'l pustia, să'l bată,
Cin' a scornit că nu 's fată
Ș'am rămas nemăritată,
De flăcăii toți uitată.

Of! ce mincinoasă lume,
De ne văd cu nescaî glume,
Cum vedem și noi la lume,
Ne atîrnă 'ndată nume.

Of! n'ași fi fost necăjită
De aș fi vre o pocită,
De și ceva sînt zbîrcită,
Dar tot sînt fată numită.

N'ar mai fi junii dușmanii,
Tot ei îmi amărăsc anii,
Că trec cărduri ca croncănii
Și imbufnați ca curcanii.

Îți țin calea la fîntînă,
Îți zic, dragă, te fac zîină,
Cu făgădueli te mână
Pînă cînd rămâi bătrînă.

De vîrstă s' tocma în stare,
Patru-zeci de ani îmi pare,
Cine zice că s' mai mare
'Mi e dușman și lege n'are.

De și arăt nălticică,
Și cam groasă lăticică,
Dar aste nimic nu strică,
Dacă zic eă că sînt mică.

Of! inima geme'n mine
 Că cîșlegile iar vine
 Și mî-e de lume rușine
 De nu m'o lua vr'un-cine — (tace)

VOÏCA.

Tot d'una am fost fată
 Și nu'mi pasă nici odată:

Cine ce-o vrea să vorbească,
 Mama Vișa să trăiască,

Că ea este de la munte
 Și știe în lume multe,
 Știe scrîntituri să dreagă
 Și de deochiuri să tragă;

Ea descîntă și moșește,
 Ea mărită și peștește,
 Ei numai să-î dai colacu
 Îți mărită și pe dracu.

Ea pe negru albū il face,
 Și roșu și cum îți place.
 Ea îți închiagă și apă,
 Din mâna-î nimic nu scapă.

D'aceia zic și-a doa-oară:
 Mama Vișa să nu moară,
 S'o ție sfîntul cu bine
 Pân'm'o mărită pe mine,

S'o pun, când voiū fi mireasă
 Să-mi fie oglindăreasă:
 Apoi d'o muri, sāraca,
 Praf, țarină să se facă.

MAMA GHEORGHINA

Îi tao cîntecul și începe să zică:)
 Vai de cîntecelē voastre
 Și de urechile noastre

Că am fost și noi copile
 Și am îmbătrânit în zile
 Dar n'am auzit în lume
 De la părinți, de la mume
 Așa cântece neroade
 De ale voastre de moade,
 Vezi, d'ăia junii vă uită,
 Și la voi nu se mai uită,
 Cu făgădueli vă poartă
 Până când se duc pe poartă
 Și-apoi vă atârnă nume
 Vă face de basnu 'n lume.

Iar voi înșirați ani salbe
 Până'nplețiți coade albe,
 Și trageți nădejdi de-partea
 Cu așa vorbe deșarte,
 Ca calul bătrîn de iarbă,
 Și ea omul spân de barbă,
 După cum cânta o dată,
 Pe când era mama fată

CÂNTUL al 9-lea

Mama Georgina.

Fată de birău și de mojić rău,
 Ce stai la părău și te 'nchină mereu,
 Rogi pe Dumnezeu ca se te iaă eă,
 Eă că te-oă lua, Bico, te-oă lua,
 Eă când voiă vedea: lupul cu cimpoi
 Cioban după oi, atunci nici atunci.
 Eă că te-oă lua, Bico, te-oă lua,
 Eă când voiă vedea: vulpea cu papuci
 Umblind după puică atunci, nici atunci

Eă că te-oî lua Bico, te-oî lua,
 Eă cînd voi vedea: un epure orb,
 Treerînd la bob, atunci, nici atunci.
 Eă că te-oî lua Bico te-oî lua,
 Eă cînd voi vedea ursul în doi craci
 Văcar după Vacî atunci, nici atunci.
 Eă te voi lua Bico, te-oî lua,
 Eă cînd voi vedea rața pe crăci stînd
 Și curca'nnotînd: atunci, nici atunci.
 Eă că te-oî lua, Bico, te-oî lua,
 Eă cînd voi vedea: racu cu cealma,
 Brosca cu pafta, atunci, nici atunci.

CÎNTUL al 6-lea.

Oltenesc.

Citule, Oltețule!
 Seca-ți-ar pîraele,
 Să crească dudaele,
 Să trec cu picioarele.
 Oltule rău turburat,
 Ce vîi așa 'ntăritat!
 Ce te repezi ca un smeș,
 S'îmi oprești pe Nițu meș!
 Schimbați, schimbăți apele;
 Slăbeșteți virtejele,
 Să-ți văz pietricelele,
 Cînd trec fetișioarele
 Să le speli picioarele.
 Iacă neica! nu e neica!
 Că d'ar fi venit neicuța
 L-ar fi cunoscut leicuța,
 Cine vine nu e neica.

Vântule, dute de-î spune,
 Că zăbăvile-î nu's bune,
 Că florica-î duce dorul,
 Și î-a 'nțelenit ogorul.
 Vino Nițule băete,
 Ce faci lelea să te-aștepte ?
 Busiocul a-negrit,
 Rosmarinü-a 'ngălbinit,
 Lelea plînge, să jelește,
 Nimeni nu-le îngrijește.
 Vino Nițule băete,
 Ce faci lelea să te-aștepte ?

CÎNTUL al 7-lea. 4

Dragoste ce-aveam noi frate
 Gândeam moartea ne-o desparte,
 Și acum te făcu-o grădină
 Ca să nu-mi mai fii vecină.

O grădină cu bucate
 Pe amîndoi ne desparte,
 Ca să n'avem noi iubire
 Dragoste și întîlnire.

—Așa dragul meu vecine,
 Pe pîrleaz stă mărăcine
 Că acum nu mai sînt fată
 Ci cu bărbat măritată. 2

CÎNTUL al 8-lea.

De dor mare prididit,
 Am umblat am ocolit,

Am fost pe unde-am iubit
 Ş-am găsit locul pîrlit;
 D'asupra-î vîntul sunînd,
 Erbuliţa suspinînd
 Şi pe puîca ofticînd,
 Tot de neîca întrebînd.

O să las cu jurămînt,
 Cine m'obăgă 'nmormînt,
 Lege-mî dragostea de gît,
 Că ea m'a şi omorît.

L

CÂNTUL al 9-lea

Am ibovnic logofăt
 Pe nume să vîl arăt,
 Numele lui Trandafir
 Duşmani mi'l pun la bir
 Şi nu'l pun ca p'un copil
 Ci mi'l pun ça p'un Mazil,
 El de frică s'a răsuit,
 S'a dus şi n'a mai venit.

S'a dus frate, m'a lăsat,
 La toţi pare bine 'n sat,
 Numai mie mî-pare rău,
 C'a fost puîşorul meu.

CÂNTUL al 10-lea.

Und'auz cucul cântînd
 Şi merliţa şuerînd
 Nu mă ştiu om pre pămînt
 Nicî nu mă ştiu unde sunt.
 Eû zic cucului se tacă,
 El se mută p' altă cracă,

Numai 'n pisma mea să facă,
 Cântă hoțul de mă seacă.
 Cucule nu fii dușman,
 Că numi-ai cântat de un an,
 Ș'acum de ce ești viclean,
 De-mi cânți pe acel buștean.

Eü zic, cucule 'ncetează,
 El într'alt loc să așază,
 Cântă și rău îmi uréză,
 Focul îmi înflăcăreaza.

La tulpină sus pe nuc
 Cântă dușmanul de cuc,
 Uude 'l auz mă usuc,
 Îmi perz mintea staü năuc.
 Și-mi cântă cu un glas mare
 Pribegita lui umblare
 Și în napoi înturnare,
 De mult bine ce îi pare;
 Iar mai jos pe o rămurea
 Cântă și o turturea,
 Tristă cu inima rea
 Că soția nu-și zărea.
 Și cântă și să rotește
 Ca mândra când se gatește,
 Și-și răsfiră penele,
 Ca mândra sprâncenele.

CÂNTUL al 11-lea

Vine cucul de trei zile
 Peste văi, peste Movable,
 Și n'are loc să se pue,
 Să cânte focul să-și spue

S'ar pune pe o rămurea
 Aprópe de casa mea
 Și e frică de belea,
 Să nu'l vază cineva.
 D'ar fi cucu un voinic,
 Mi-l'ași prinde-un ibovnic,
 Tot cămăși subțiri i-ași face
 Și l'ași purta cum îmi place!
 Ci e cucul păsărea,
 Șade tot pe rămurea,
 Și sbórá pe unde vrea,
 De mine nu'l va durea.

CÂNTECUL al 12-lea

Merliță, Merliță, păsăre pestriță,
 Pestriță și sură, farfară de gură,
 Aú nu ți-am spus ție ca sămă fi soție,
 Să nuți faci aiure cuibul prin pădure
 Ci să'l faci mai bine aprópe de mine,
 Să nu ți'l ia cucul și ți-e geaba lucrul.
 Iar tu ca neródă mișcaí aripi, códá,
 Tot îți căscaí ciocul și răsunaí locul
 N'ai vrut pentru tine să ascuți de mine
 Merliță, Merliță, pasăre pestriță.

CÂNTECE ORĂSENE

În acrostic

S-uflet hain nu-í păcat
 Să mă vezi tot înfocat
 Ci dintru adânc oftând
 În chinuirí petrecând

A-jungă cât m'ai trudit,
Că doar t'ei fi mulțumit,
Amă vedea pătimind,
Și cu necazuri trăind.

F ericire n'am avut,
Din ceasul ce te-am văzut,
Ci pururea 'nprotiviri,
Suspinuri și tânguirii.

T-ocmai ca o pervenea,
Să arde Inima mea,
Și nu are crezământ,
La niminea pré pământ.

A-m hotărât și voesc
Cât voiă avea să trăesc
Pe alta să nu iubesc
Decât pe care-o slăvesc.

Julian CÂNTUL 14.
în acrostih.

P-înă când nu te iubeam
Unde mă culcam dormém.

A-cum de când te iubesc
Nu potü să mă odihnesc.

R-ăpuiü mă sfirșesc de dor,
Fără nici un ajutor.

A-rz mă frig în mare foc,
N'am astîmpăr la un loc,

S-uflet nu mă-a mai rămas
Oftând mi de ori pe ceas,

C-u totul m'am prăpădit
Mințile mi s'a zmintit.

E-s din casă să mă duc,
Nu știü în cotro s'apuc.

V-iü iar mă întorc și șez,
Staü în loc și suspinez,

I-nima mea vai de ea!
 Dela tin' nu să mai ia.
 Ț-ie ea s'a închinat
 De când team întâmpinat.
 A-h dar nu te'nprotivi!
 Rog a te milostivi.

CÂNTUL 15

în acrostih.

M-inunata ești la stat
 Și plăcută la umblat,
 A-î doi ochișori frumoși
 Blinzi cu totul mîngăioși,
 R-ânind cu privirea lor
 Inimile tutulor.
 I-scusită și cu haz
 De faci multora necaz.
 O-borî inimi tari pe loc
 Și le aprinzi cu greu focu,
 R-ânind simțiri omenești,
 Îi fermeci și îi uimești.
 A-prinzânduî cu amor
 Pentru tine se omor.

CÂNTUL 16

în acrosti

R-azele dela un Soare
 Cele prea strălucitoare
 În fața ta luminează
 Cât firea se minunează.

A-î ochi frumoși peste fire
 Împodobiți cu simțire
 Care cu a lor privire
 Aducî minților uimire.

L-a trup ești prea delicată,
 Potrivită minunată,
 În cât cine te zărește
 De odată se rănește.

U-na ești tu între toate
 Asemene'ți nu se poate
 Cu totul împodobită
 Tocmai ca o Afrodită.

CÂNTUL 17.

în acrostix

U-ităte cu milă puică
 Nu trece ca o nălucă.
 Ț-ine'ți ochisorii bine
 Și te uită drept la mine.
 I-nima mea o știți bine.
 Nu trebuie d'a'ți mai spne.
 C-aută fii milostivă,
 Nu'mi urma tot împotrivă
 O-trăvindumă în față
 Să'mi scurtezi a mea vieță

CÂNTECUL 18.

în acrostih.

T-inerețe, frumusețe
 Ș'alte daruri câte sânt
 I-ste-ciune, 'nțelepciune
 La tine s' într'un cuvînt.

N-umaî una ai cununa
 Firea toată pre pămînt,
 Căci or care spre 'ndreptare
 Te-arată cu jurămînt,
 A-ltă fire cu 'mplinire
 A fi nui de crezămînt,
 A frodită întocmită
 Ești fără de sczămînt,

CÂNTUL 19

fn acrostih.

J-urămînt l'amea iubită
 Făcusem strajnic și sfînt,
 S'o iubesc ne osebită,
 În pieptumî s'o am slăvită
 Pin' voiū intra în pămînt.

O- acest fel dar ființă
 Legătură de amor
 Am scris'o p'o frunzuliță,
 D'un pom într'o grădiniță,
 Verde, pentru vecinic dor.

I-vîndusă însă 'ndată
 Iute minios un vînt
 frunzulița tu suflată,
 Și în aer depărtată
 N'a mai rămas jurămînt,

Ț-intuit întru 'nristare
 Am rugato lăcrămînd
 Să mai aibă adăstare,
 Poate iarăși vr'un vînt mare
 Îmi va da frunză curînd.
 A-dio î-am zis ființă

Și pieptul meu a oftat,
 Adio iam zis zeiță,
 Și sărutînd'o 'nguriță
 De dînsa mam depărtat.

CÂNTUL 20

O-sebire amară osebire rea,
 Cu foc și cu pară, osebire grea,
 Toată lumea-mi pare Iad întunecat
 Și-a ei luminare negru înbrăcat.
 N-are bîn nimica nici de fericit,
 Dacă ea-mi ridică chipu-ți strălucit,
 Iar cu întîmplare cînd te dobîndese,
 A le ei amare nu le socotesc.
 Amor și iubire 'n mine să unesc
 Munci și chinuire 'ndată mă găsesc;
 La toate aceste înpotriva-mi sta,
 Dar mai grea îmi este osebirea ta.
 Pieptu-mi ticălosul fără săl dorești,
 Prea nenorocosul tot îl pedepsești
 Ș'ata osebire, care negreșit,
 Fără prelungire o să-mi dea sfîrșit

CÂNTUL 21

Tot de dor, de dor, de dor,
 Tot de dor văz c'o să mor,
 Tot de dorul unui ce,
 Nu pociu spune pentru ce,
 O să mor să mă sfîrșesc,
 Și un tainic nu găsesc,
 Suferința să mi-o spuî,
 Și focul să mi'l răpuî,

Că d'ași spune alt cuivăși,
 Mă tem să n'ul fac vrăjmaș,
 Și'n loc să mă folosesc,
 Voi fi'n veac să mă căesc.

CÂNTUL 22.

Cine pătimeste, cine?
 Așa de cumplit ca mine,
 Vie, vie să mă vază,
 Vază, vază, și să'mi crează,
 Ah! ah! ah! cine mă vede.
 Vede, vede și nu-mi crede.
 Cu ce foc petrec în lume,
 Numai eu știu și un nume,
 Care și el pătimeste,
 Ca mine să pedepsește
 Numai acela îmi crede,
 Acela cu dor mă vede.

CÂNTUL 23

în acrostih.

S-pune inimioară, spune
 Ce durere te răpune?
 A-rată ce te muncește,
 Ce boală te chinuește?
 F-ă o cunoscută mie,
 Ca să'ți caut doctorie;
 T-e rog fă-mă a pricepe,
 Boala din ce ți să 'ncepe?
 A-rată, spune n'ascunde?
 Dă-mi un cuvînt și-mi răspunde;

Spune inimioară spune?
Ce durere te răpune.

CÂNTUL 24.

Vai de doi ce să iubesc
Ș'între ei nu îndrăznesc,
Inimile își săgeată,
Și dragostea nu'și arată,
Amîndoi ard într'un foc
N'au astînpăr la un loc,
Umblă uimiți nu s'așează
Tot doresc ca să se vază,
Așa și-eu fiind rănit,
Umblu tot neodihnit.
Că amorul e foc mare
Dacă n'are- ncredințare.

CANTUL 25

Dragostea, focul de dör,
Omoară pe om cu zor
Că de suspin, și oftat,
Te-aruncă să zaci la pat.
Vai, amar! amar! amar!
Ia vezi milă, ia vezi dor!
Ce câștigî dela amor?
Că'n loc să te folosești.
Cu patimi te pomeneshi.
Vai amar! amar! amar!
Că în dreptate nu țin,
Nici la amor cel puțin.
Țin mai mult la interes.
Și mă fac din minți să-mi es.
Vai amar! amar! amar!

CANTUL 26

Vezi cu ochii și nu-mi crezi,
 Și măntrebi de ce oftez,
 Oftez, sufletelul meu,
 Că în piept îmi pasă greu
 O să mor de ah! și vai
 Și dumneata știre n'ai.
 Că dorul m'a ofticat,
 Și sânsul m'a secăt.
 Mă mir cum de nu gîndești,
 Că sînt răsplătiri firești.
 De să-n torc mai cu prisos,
 Către cel necredincios.

CANTUL 27

O să mor, ah! o să mor
 Amărit și plin de dor.
 Nu știu scie, nu știu făcut,
 Văz că parte n'am avut,
 O să mor, ah! o să mor,
 Fără nici un ajutor.
 N'am pe nimeni nicăiri,
 Se-mi dea rani lecuii.
 Vedeți traia rău și trudit,
 Amărit și dosădit.
 Numai unii cu noroc,
 Și alții să ard în foc.

CANTUL 28

Mă topesc eu pentru tine,
 Și nu ți-e milă de mine.

Nu știu pentru care silă,
 Mai urât fără de milă.
 Că ești prea mult, încredință,
 Te-am iubit tot cu dorință.
 Poți să ești pliroforie,
 Fața mea spre mărturie.
 Ah! ajungă dar, ajungă
 Atîta mînie lungă:
 Că e păcat pentru mine,
 Dar e rău și pentru tine.

CÂNTUL 29.

Batăl Dumnezeu d'amor,
 Că m'a prăpădit de dor.
 Zioa, noaptea mă muncește,
 Trupul rău în chinuește.
 Bătăl Dumnezeu d'amor
 Că m'a prăpădit de dor.
 Nici un minut nu-mi dă pace,
 Și nu pot nimic a-î face.
 Bătăl Dumnezeu d'amor,
 Că ma prăpădit de dor.
 Mă usucă, mă slăbește,
 Viața în chinuește.
 Bătăl Dumnezeu d'amor,
 Că m'a prăpădit de dor.
 Umblu tot într'o uimire,
 Pare că nu-mi sînt în fire;
 Bătăl Dumnezeu d'amor,
 Că m'a prăpădit de dor.
 Și-mi făcui pomeș în lume,
 Că mă'nchin lui, pentr'un nume.

CÂNTUL 30.

în acrostih.

A-h! o păsărică, mult odihna-mi strică.

Tot pricină îmi face, nu mă lasă'n pace.

N-u știu ce gând are, ast'a ei urmare,

Că pré îmi arată, față'namorată.

I-vindusă vine, aproape de mine,

Și îmi ciripește de mă'nnebunește.

C-ând s'o apuc sbóră, când staū se cobóră,

Nici va să se ducă, nici nu să apucă.

A-sta păsărică, ce liniștea-mi strică,

Alt fel nu să prinde, decât lațu ai tinde.

CÂNTUL 31. +

Luniță luminătoare,

Și stele strălucitoare,

Luminați mai cu tărie,

Scumpa mea călătorie.

Dați lumină infocată,

Prin cărarea'n tunecată,

Să văz drumul d'amă duce,

La iubita mea cea dulce:

Carea tristă, și deșteaptă,

Cu dor mare mă așteaptă,

Ca să ajung cât mai tare,

Să-mi dea dulce sărutare.

CÂNTUL 32. +

Munților fiți mărturii

Că prin voi călătorii,

Cu sufletul plin de dor

Și inima de amor

Păduri, copaci înfrunziți,
 Și voi mărturiile să-mi fiți
 Cu ce chin, și cu ce foc,
 Am trecut prin acest loc.
 Râuri, ape mari și mici,
 Ce v'am trecut pân'aici.
 Nu uitați cu ce nevoi!
 Am băut apă din voi.
 Mierlițe, privighetori,
 Păsări dulci glăsuitoari.
 Cântați și voi acest vers,
 Al truditului meu mers.

CÂNTUL 33.

Astăzi râz, vorbesc, glumesc,
 Cu ceia ce o iubesc,
 Ș'amândoi ne mângăem,
 Foc, și dor numai avem.
 Azi Sorele-a luminat,
 Mai frumos, mai seninat,
 Că pe ceia ce o doream,
 Acum în brațe o am
 Azi Luna a strălucit,
 Lîmpede mai îndulcit.
 Că la ceia ce-am gândit,
 Acum o am dobândit.

CÂNTUL 34.

Cum ziceai că mă iubești,
 Nu gândem, că mă urești
 Și' atît să mă depărtezi,
 Cât nu vei nici să mă vezi.

Mă mir cum te-ai îndurat,
 D'al meu dor înflăcărat,
 Așa rău de te-ai scârbit,
 Și atât te-ai osebit.
 Dragostea ce-o arătai,
 Și nădejdea ce m-îo dai.
 Îm véc n'ași fi socotit,
 Să fiu așa oropsit.
 Ah! Cerule'nnalt, și sfânt,
 Tindeți mila pre pământ!
 Și'mi da al tău ajutor,
 Ca un drept judecător

4

CÂNTUL 35

O! iubita mea cea dulce,
 Stăi nu fugi, nu te duce.
 Așteaptă mă rog ferbinte,
 Să te'ntreb doaă cuvinte,
 Ce ți-am greșit? vin de-mi s
 Nu grăbi d'amă răpune.
 Or nu'ți mai aduci aminte?
 D'ale tale jurăminte
 Când ziceai că pân' la mórte
 De min' nu te vei desparte.
 Poate că nu ești creștină?
 De mă urăști făr' de vină.
 Dute dar va veni vreme.
 De vei plânge și vei geme.
 Când te v'ajunge cu boală,
 Ata jurata parolă.

CÎNTUL 36.

S-tăpâna inimii mele,
 Și scump sufletelul meu,

Tu simți și cunoști prea bine,
Cât de mult te iubesc eu.

A-morul ce mă muncește,
Mă silește să'ți vorhesc,
Și să'ți spuîu cu îndrăzneală
Că cu totul mă robesc.

F-irea tea făcut în lume,
Cu un dar de osebit,
Că cum team văzut îndată,
Din acel ceas te-am iubit,

T-ot dauna d'un foc mare,
Peptul meu fiind pătruns,
M'a făcut fără'ncetare,
Să suspinez într'ascuns.

I-nima mea cea rănită,
Gândind să o tănuesc,
Dar nu a fost cu putință,
Că iat' o destănuesc.

Cu toate că nu'ți lipsește
Aceste să ți le spuîu,
Că fața mă dovedește,
În dorul care răpuîu.

A! ce mare bucurie
În mine aş dobândi,
Aceasta a mea iubire,
De nu o vei osândi.

CÂNTUL 37.

în acrostih.

S-ăgeți de foc arzătoare
Aruncî din ochi când privești,
Rănaști inimi simțitoare,
Or încătro te ivești.

A-rcurî crunte și întinse,
 Din sprâncene'nfătășezi,
 De pornești focuri nestinse,
 Aprinzî, suflet veninezi.
 F-iori grele'nspăimântate,
 Dai din buze când zâmbești
 Ațăți junghiuri necurmate,
 Robești, fermeci, minți uimești.
 T-olbe pline în armate,
 Peste tot chipul tău porți,
 Pătrunzi piepturi de să bate,
 Și rămân ca niște morți.
 A-cest cântec ți'l fac dare,
 Și te rog să'l primești,
 Să'l ții pentru neuitare,
 În viață cât trăești.

CÂNTUL 38.

Poe în acrostih.

M-ă mir inimă cum răbzi
 Ne'ncetat în foc să arzi!
 A-î ajuns să te sfârșești,
 Pentr'un suflet ce'l iubești,
 N-u te prăpădi 'n amar
 Vezi că'ți merg toate'n zadar: †
 D-e ce într'atât te frigî!
 Nu aude, geaba strigî!
 I-ați nădejdea de acum
 Și nu dori nici de cum,
 C-ă tu să mori ai ajuns
 Și nu'ți dă nici un răspuns.
 A-runcă'ți gându 'ntr'alt loc
 Că de aici n'ai noroc. †

CÂNTUL 39

în acrostih.

L a rana mea de acum
 Nu va fi leac nici decum,
 Căci m'am întins să doresc
 Ce nu pociu să'l dobândesc.
 E- o vreme la mijloc
 De când m'am aprins d'un foc
 Și silindu-mă să'l sting,
 Eū mai tare îl încing.
 A-l meu cuget stă tot dus,
 La dorința mea supus,
 Ș'acolo s'a pironit
 În miș de planuri pornit.
 N-ici ochii mei somn nu au,
 Gëndului ajutor dau,
 A sta și a socoti
 Dorința a'și izbuti.
 C-ăci de nu voiū izbândi
 Dorința a'mi dobândi,
 Oftînd mă voiū chinui,
 Și nici că voiū mai trăi.
 A-l mă rog ție Noroc!
 Vino de stă la mijloc,
 Și'mi dă al tău ajutor,
 Ca să'mi câștig acest dor.

CÂNTUL 40.

Maria cea bălae frumoasă din Bezdăț,
 Iubea pe Nicolae și vrea să'l ia Bărbat.
 Părinții o simțiră că ea cam des peria
 Și'n crâng ei o opriră d'a merge la vițea.

Zburdalnica copilă, când vitele intra,
 Îi da cu multă milă, pupatul ce-î păstra.
 Dar însă, biata fată numai putu răbda,
 La o Babă ei arată, și-ncepe-a se predă.
 Ah! bună bătrânică! pe Nicolai iubesc;
 De maica-mi este frică, ș-a-și vré să-l întîlnesc
 Eă știu că tu ești bună, și nu ai vicleșug;
 Să mi'l aduci pe lună, știu tu vr'un meșteșug
 —Și ce fel? asté tóte din inimă le zici?
 Tac! fiică! nu să poate: tu vorbele îți strici,
 —De géba, bătrînică! eă nu pocîu să'l uresc
 Făm măcar orî ce frică, eă tot o săl iubesc
 —Cu el, tu nu te-asemeni în orî ce chip măcar
 Tu ești fată de ómeni și el, un prost văcar
 —Mă rog! de Nicolae astfel nu-mi vorbi,
 În doă să mă tae, eă tot îl voîu iubi.
 —Așa este, fetiță, dar el este sărac,
 Și e de próstă viță, măcar că-ți e pe plac.
 —Ei bine eă la tine acum nu îl mai cer,
 Mai rabd cât pot în mine. și cer eă dela cer.
 Aștept la Bobotează când cerul e deschis
 Și Domnu-o să mă crezá, -o să mi'l dea în vis
 Bătrân -alérgă-ndată cu măsă se gândi,
 În ce chip biata fată s-o pótă amăgi;
 Eă, știu îi zice, bine s-o scap din ast ponos.
 Te las acum pē mine „să-mifac treaba frumos
 Când vine acea seară, când Cerul e deschis
 -Și-așterne fat-afară să vază ce-î e scris.
 Bătrîn' afurisită, p'al casi învelișu,
 C'a răilor ispită, ea sta supt coș pitișu,
 Bălaia frumușică de loc ea nu dormea,
 Și plin' acum de frică acel minut pândea.

Să vadă la vr'o parte pe bunul ziditor,
 Să'l roage-ai face parte de dragul soțisor.
 Un fulger luminează, și ea pe loc cădu,
 Un glas o'n fiorează, și ea mórtea și văzu
 „—Nu fată! numai cere „pe un văcar bărbat
 Și-n dată din tăcere, un țipet a scăpat.
 Pe loc părinții aflară alerg din așternut;
 Spre Babă acum să sară s-o spargă, ei au vrnt
 Alérgă la copilă, la rodul lor iubită:
 Voesc s-o scóle-n silă; dar ea a și murit.
 Părinți băgați de sémă d'alegeri vă feriți;
 D' erese vă fie teamă c'asemenea pățiți.

CÂNTUL 41.

Mi-e inima 'ntristată,
 Și'n lacrimi înecată,
 La fericiri trecute
 Gândește în zadar!
 Plăcere, mulțămire;
 Viață, fericire,
 Le-am gustat, și-a lor lipsă
 Acum o simț amar!
 Acele dulci suspinuri
 Cum se schimbară'n chinuri
 Și bucuria a noastră
 În otrăvit venin!
 Cât rău dup'atit bine,
 Așa furtuna își vine
 Când Soarele zâmbește,
 Când cerul e senin.

Adio! na'm cuvinte
 Să-ți arăt tot ce simte
 În as-fel de minuteri
 Mâhnit sufletul meu.

E o durere mare,
 Și suferinți pe care
 A le simți poclă numai
 D-ale descri-mi e greu.

Spunem însă iubită
 Când inima-ți lipsită
 D'un credincios prietin,
 Cu el nu vei mai fi,

Ai putea uita toate
 Plăcerile gustase
 Simțireați seva stinge,
 Și nul vei mai dori?!

CÂNTUL 42.

De ce nu sânt grădina,
 Ce seara pe răcoare
 Obicînuști prin tr' ânsa
 Tu a te preumbla.

De ce nu sânt o Roză,
 De ce nu sînt o floare,
 C'atunci gîndesc, o dragă!
 Că tu numai uita.

De ce nu sînt Zefirul
 Ce sînu-ți răcorește,
 De ce nu sînt un aer
 Ce soarbe gura ta.

De ce nu sînt un sînge
 Ce obrazu-ți roșește,
 C'a tuncî aș crede lesne
 Că tu numai uita.

De ce nu sînt eă unda.
 Cea lină și curată,
 Ce-n sînu-î te ascunde
 Când mergî a te scălda.

De ce nu sînt oglinda
 Ce chinul îți arată,
 Ca-tuncî aș fi mai sigur
 Că tu nu mai uita.

De ce nu sînt eă lucsul
 Ce sufletu-ți iubește,
 De ce nu sînt podoaba
 Ce puî pe fruntea ta:

De ce nu sînt eă slava
 Ce inima-ți dorește,
 Catuncî aș fi prea sigur
 Că tu numai uita;

Dar, vai nu sînt nimica,
 Sînt o simplă ființă,
 Și-a te iubi din suflet
 Amorul m'a'nvățat.

Eă nu am alte daruri
 De cât a mea credință
 Și deacea, crudo,
 Mă tem că mai uîtat.

CÂNTUL 43.

Vai! răul cum să ține
 De lucru-nțelepesc!

D-atinge p'oare cine
 Talent îl socotesc!
 La ce nu-mi e prin mine,
 Îmi zic că aū aminte
 Și inima îmi daū,
 Dar crede pentru mine
 Că nue seamăn bine
 În felul ce mă aū.

2.

L-a ceia ce îți pare
 Că m'apeși și -mil zici,
 Nu-mi poți da vătămare
 Și geaba vorba-ți strici;
 Că-mi e mintea curată
 Și n-am păs nici odată
 Că cinsteam-mi vei păta,
 Și minciunile toate
 Ce lumea mi le scoate
 Cu timp s'or arăta.

2.

L'a ceste ați răspunde
 Nici nu aveam de gând,
 Dar vei zice or unde
 Că am rămas tăcând;
 Căci, în idea-mi este
 Că vorbele aceste,
 Ce pot a întrista,
 Și inima cea tare
 Și-ar pierd-a ei răbdare
 Și'n contră tot ț'ar sta.

4.

Dar nu-mi este din tine,
 De ce mă vaît eū,

Că ția spuso, știu bine
 Vre un vrășmaș al meu.
 Însă unde e ploae
 Urmează și noroae,
 Precum e 'vederat,
 Și-a omului viață
 Se cunoaște din față,
 Prea cu adevărat,

5.

Și pilda-ți arătată,
 Ce de mult preț o ții,
 Că e nimica toată,
 Chiar singur și tu știi,
 În cântecele mele,
 Ce, zici, iubesc în ele
 Frum-seți a lăuda.
 Dator e zic, mă crede,
 Că or cine le vede
 Cunună a le da.

6.

Că lângă celelalte
 Podoabe câte sânt
 Ș'a cele daruri -nalte
 Se număr pre pământ;
 Dar or și ce aș scrie
 Înt'ra mea poezie,
 E fără interes,
 Nu-mi este spre zmineală,
 Nici cugetul mă-nșeală,
 Din minte ca să-mi es.

7.

Ce lume fără pace!
 Ce cuget dăvolesc!

Că or și ce vei face
 Tot strâmb îl tălmăcesc.
 Dacă iubești postirea
 Biserica, citirea,
 Fățarnic te fac toți;
 De bei și mânânci iară
 Și petreci la zi rară,
 Îți zic că rău te porți.

8.

La vorba-ți cea semeață,
 Ce-ți părea c'o să tac,
 Am inimă'n drăzneață,
 Dar dișpute nuni plac,
 Așa dar țiedojana
 Drăcească și vicleană,
 Chiar singur s'o gândești,
 Și mustrarea ce-ți pare
 Că mi-e spre vătămare.
 Cu ea mă folosești.

 CÂNTECUL 44.

În sfârșit Zeii se umiliră
 De câte trude am suferit,
 A mea iubire tămăduire,
 De ne credința-ți ei m'a scăpat,
 Acum răsufu vânt fericit!
 Scăpaiu acuma de amăgire,
 De acel zâmbet înșelător,
 Sint slobod, slobod, sânt în simțire,
 Plăcerea vieții acum o gust,
 Și mainainte nu voiu să mor!

Perii, se stinse a mea iubire,
 Amor în mine numai găsesc,
 Sufletu'mi vesel, în liniștire,
 Acum nu saltă când te'ntâlnesc,
 La al tău nume nu'ngălbinesc.
 Dorm și dorm bine, eă dorm în pace
 Acum, Elizo, nu te visez,
 Acum și alte femei îmi place,
 La ceră acuma eă mă închin,
 Că ești un inger nu te mai crez.

Fug de la tine fără durere;
 Fără dorință d'a mai veni,
 Te revăz iară fără plăcere,
 Fără'n tristare ca să te las,
 Fără a cere a te'ntilni.

De vii acuma tu lângă mine
 Nu-mi bate pteptul, nu mă sfiesc.
 Vorbesc prin lume cu toți de tine,
 Că ești frumoasă o zic și eă,
 Dar sărutatu'ți nul mai doresc.

Arunc asupra'mi dulcia'ți cătare,
 Ca fericirea poți să'mi zâmbeshi,
 Saă cu mândrie, cu defăimare
 Îmi e tot una de mai privi,
 Inima'mi dragă numai găsești.

Tu îmi pari încă destul plăcută,
 Dar miil ca tine mai pociă găsi,
 Și mai frumoasă și mai urită
 Pe toată zioa eă întâlnesc,
 Sânt sincer dragă nu te mâhni.
 Când rupsei lanțul, ce lângă tine

Inima, viața mîa lăntuit,
 O spuiū acuma cam cu rușine
 C'am fost aproape să mă sfârșesc;
 Multă durere am suferit!
 Dar ca să scape de o robie,
 Să nu se vază și maltratat,
 Pe a lui soartă stăpîn să fie
 Omul, sirmanul ce n'a răbdat!
 Bucăți din carne mî-ași fi tăiat.
 Pasărea prinsă se jumulește,
 Aripa și rupe de a scăpa,
 Apoi cu vreme penile'i crește
 Și ecsperență ea dobîndește
 De curse fuge, cînd o zbură.
 Te iubesc încă tu gîndești poate
 Fiind c'adesea tot țio repet,
 Că nu-mi ești dragă, c'am uitat toate
 Câte înbrațe-ți eū am gustat,
 Dar crede încă că-ți vorbesc drept.
 Dacă acuma vorbeșc de tine,
 De spuiū la lume ce-am pătimit,
 Urmez firescul, acel ce vine
 La om să spue din ce-a scăpat,
 Câtă durere a suferit.
 Astfel ostașul la toți descrie
 Din cîte focuri el a scăpat,
 Spune că mîna'i în bătălie
 Apărînd steagul el șia pierdut,
 Arată rana cea căpătat,
 Astfel și robul se ferecește
 Că de robie sa mîntuit,
 La toți tot spune, tot povestește
 În lanț Tiraniū cum la ținut,

Cruził barbari cum ea muncit.
 Pentr'amea numai dar mulțămire
 Și eu de tine acum vorbesc,
 Făr'de a cere să am vr'o știre
 Dacă mă lauzi, dacă mă crezi,
 De-ți bate pieptul când te'ntâlnesc
 Nu știu acumă din noi doi care
 Mai'nainte să va mîngăia;
 Las o femeie prea zburătoare,
 Ce tot dauna m'a înșelat,
 Tu pierzi un suflet ce te slăvea.
 Dar sânt prea sigur altul ca mine
 Credincios astfel n'o să găsești
 Ș'amăgitoare așa ca tine
 Eu în tot pasul o să'ntâlnesc,
 N'ași vrea Elizo să te căești.

 CÂNTECUL 41.

Până când să simț durere,
 În pieptul meu cel duios?
 Până când să n'am putere.
 Să n'am nici un cîas voios?
 Până când atîta jale
 Să-mi dea ochilor necaz?
 Până când să'mi curgă vale
 Lacrămile pe obraz?
 Până când să-mi chinulască
 Pieptul depărtarea ta?
 Când o să se indulcească
 Iarăși de vederea ta?

De când nădejdea deșartă
 M'a făcut mereu să plîng,
 Văz că nu mî-a fost spre altă
 De cât venin tot să strîng.
 Aceasta fu împlinirea
 Poftel dușmanilor mei,
 Ce făcu nenorocirea
 Să nu pot trăi de ei.
 Nu-mi mai da chinuri de moarte
 Cu posomorîrea ta,
 Nu-mi da răni cumplite foarte
 Vecinic cu urîrea ta.
 Nu mă mai trudi că iată
 Tot pieptul meu a slăbit,
 Și de tot sînt vătămată
 La pieptul meu cel scârbit.
 Dar slobod e'n legea firii
 Atîta a dușmăni?
 Slobod e'n legea iubirii
 Atîta a pătîmi?
 Unde e așa dreptate,
 Ca să duc atîta dor?
 Să fie'nsingurătate
 Supt întunecatul nor?
 Când știe să se răsfețe
 În slava amorului,
 Cu dragoste și blîndete
 Pe brațele dorului.
 Aruncă dar către mine
 Acei ochi ce m'a pătruns,
 Ca să mă vezi pentru tine
 În ce stare am ajuns,

Ah! ajunge, fie-ți milă
Te rog nu te îndura,
Zâmbește-mi nu-ți fie silă,
Dă-mi semn a mă bucura.

C
CÂNTUL 42.

Nădejdea mi s'a stins toată
Și mă vintur rătăcit,
Căutin i cumplita soartă
Care m'a nenorocit.

Să o'ntreb pe ea de poate
Nădejdea am străluci
Și de poate întru toate
Iarăși a mă noroci.

Dar puterea îmi slăbește
Ș'inzadar mă ostenesc,
Nu-mi ajută, ci grăbește
Cu pământ să mă'nvelesc.

Iată dar că și norocul
Și nădejdea mi-a perit,
Iată c'a sosit sorocul
Să mor desnădăjduit.

Noroc vrăjmaș vieții mele!
Soartă! ce mă pedepsești?
Mă hrăpirăți fără milă
Din dulci brațe părintești.

Din pruncesc desfătat leagăn
M'aruncarăți în tartar,
Tineretea mea cea scumpă
S'o petrec ostind amar.

Mulțamită și suppusă
Părintescului meu sfat,

Frăgezimea mea 'n răbdare
 Să deprinse la oftat:
 Ah ursită! tu vrăjmașe!
 Tu dușmano mai ursit,
 Vieață fără plăcere
 Tu mie mi-ai sorocit.
 Vin acuma dar, tirano!
 Curmă firul ce mi-ai tors,
 Pune foarfeca și-l tae,
 Vieața numi e de folos.
 Amar a mea maică bună!
 Dulce fiică ce-o iubesc!
 Să vă las dar, n'am răbdare,
 Ceas nu voiŭ să mai trăesc.
 Al meu nume 'n bucurie
 Să va 'ntoarce scârbelor
 De nădejde părăsită
 Nu voiŭ alt de cât să mor.
 Mormântu-mi va fi scăpare,
 Acolomi vor contini,
 Goanele nenorocirii
 Nu le mai potŭ suferi.
 Iată c'a sosit și vremea,
 A sosit duiosul cîas
 Merg în calea datoriei;
 Dragă mea rămâi, te las!

CÂNTUL 43.

Era noapte 'ntunecoasă,
 Alba Lună luminînd,
 Eran vale răcoroasă
 Glas de Bucium răsunînd:

Rătăcită pe un Munte
 Îmi părea că m'am urcat,
 Printre arbori fără fructe
 Obosisem de umblat;
 Căutind cu nerăbdare
 Pe un june ce'l iubesc,
 Ş'al lui glas în depărtare
 Mă strigă să'l întâlnesc:
 Simţiiu glasul şi mai tare
 Că pe mine mă strigă,
 Şi pornii pe acea vale
 Unde Buciumul cânta;
 Pieptul meu de mulţămire
 Să bătea când îl văzui,
 Mă credeam în fericire
 Că cu dînsul mă 'ntîlnii;
 Eu îi dau a mea parolă,
 Zicea el cu jurămînt,
 Te iubesc fără 'ndoială
 Până la al meu mormînt;
 Ce moment de fericire
 Amândoi îmbrăţişam!
 Şi să murim în iubire
 Unul altui ne juram!
 Dar visul fugi îndată.
 Căci cocoşul a cântat,
 Şi eu plîngeam întristată,
 C'am pierdut ce am visat.
 O tu vale încântată!
 În ce parte te gădesc?
 Vino Lună şi-mi arată
 Pe ce drum să mă pornesc?

Unde-î Buciumul acela?
 Unde-î Muntele înalt?
 Nu s'aude filomela
 Ce cântă ne încetat!
 Nu-î nimica de plăcere
 Căci eu sânt în așternut,
 Sint coprinsă de durere,
 Ce am visat nu potsă uit.

~~~~~
 CÂNTUL 44.

Tu nădejdea mea noroc! Noroc norocel:
 Unde e al tău soroc? Noroc, ș. c.
 Ce mi-ai fost făgăduit
 Încă nu mi-ai dăruit,
 Și eu staî tot așteptând,
 Cine știe până când!
 Spunem dar Noroace drept
 Până când o să aștept?
 Până când am a umbla,
 As-fel tot a mă'nșela?
 Văz că nu stai la cuvînt
 Și Nădejdea-mi e în vînt,
 Tot mă măi din zi în zi,
 Curse, piedici a-mi urzi,
 Prelungești din an în an
 Cu năravul tău viclean,
 În făgădueli mă porți
 Și trăesc ca între morți;
 Tot nădăjduind rămălu
 Fără să mă mai mîngăiu;
 Ah! nădăjduit noroc?
 Nu-mi mai da și alt soroc,
 Nu mă mai tot amăgi,
 Stăi, ajunge, nu fugi,

Ce te'ntorei și te rotești,
 Dând nădejdi vremelnicești,
 Și arăți prieteșug
 Mincinos, cu viclesug,
 Mă'nvârtești ca în dulapū
 Dândumă tot peste capū:
 Și mă ametești atât
 Cu al tău joc prea urât;
 Ci nădejdea nu-mi tăia,
 Fă spre a mă mângăea;
 Împlinește al meu dor:
 Și-mi însuflă ajutor,
 Fă-mă un supus de plin,
 Ție vecinic să mă'nehin!

Ah Noroc, Noroc, Noroc.
 Fă, te rog, orî ce mijloc
 Și la doru-mi cel ascuns
 Dă-mi un hotărit răspuns:
 Că îți spun din suflet drept
 N'am răbdare să aștept,
 Nu mă face să blestem
 Rele capului să-ți chem,
 Și să zic din piept cu foc:
 Arzē-l focu de noroc.

Gheorghe Ucenescu, student al D. A. Pann

CĂNTUL 45.

Nu de multă vreme amorul mă muncește,
 Mii de chinuri grele îmi pricinuește;
 Noaptea mai cu seamă când natura tace
 Parcă tot mă chiamă, nu mă lasē'n pace;
 Cu aceste toate ved că nu e bine,
 Sufletu-mi de moarte se muncește 'n mine.

Voi, și n'am putere să scap d'aste chinuri,
 Căci mal cu durere mă coprind suspinuri;
 Ci alerg la tine, fi mijlocitoare,
 Fă-mi, te rog, ast bine, nu-mi da muncă amară,
 Că ești milostivă, și nu ești tirană
 A mi urma împotriva la această rană.
 Și știu că îndată cu astă putere
 Va fi vindecată cumplita-mi durere.
 Ci grăbește dragă c'un ceas mai înainte,
 Tinde mânați fragă cu milă fierbinte.
 Ah! alearg', aleargă, vino 'nbraț la mine,
 Că tremur ca vargă când gândesc la tine.
 Vino sorioară, să vezi pentru tine
 A mea inimioară cum se bate 'n mine.
 Căci din clasă 'n care avui întâlnire,
 Îți spuî cu 'nfocare, că sânt la peire,
 Ochi-ți cum d'odată asupra-mi priviră
 Săgeți una'ntr'altă din ei izbucniră:
 Înfocate toate și cu scântelală
 Ca fierul ce-l scoate ars pe nacovală.
 Și cum stai îndreptu-mi cu fulger pornite
 S'aun înfipt în peptu-mi toate otrăvite,
 Și fără de veste a lor săgetare
 Alt mijloc nu este, de vr-o vindecare.
 De cât iar de tine de se vor atinge
 Foc, rēni, dor în mine, toate se vor stinge.

CÂNTURI TEATRALE,

dela Baba Hârea și Nunta Țerenească.

CÂNTUL 46.

Tata zice, fată fată
 Cată bine, cată, cată;

Tu ești slabă ca o floare;
 Ce d'un suflat cade, moare!
 Fii cu minte fată! fată!

Nu grăbi, ci cată, cată;

Ți zi cei tineri aū de fală
 Când p'o fată o înșeală,
 Cei bătrini, inimă de ghiță,
 Veștejesc a lor vieță.

Fii cu minte fată! fată!
 Nu grăbi, ci cată, cată;
 Viorică dragă floare!

Noi sântem ca sorioare.

Tu știi numai, tu știi bine,
 Ce bărbat mi se cuvine
 Pentru-o biată fată, fată,
 Surioară cată! cată!

CÂNTUL 47

Al bine-mă pare, fata ȳ-a mea,
 Și-o se fac stare și bani cu ea.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha,

Și-o se fac stare și bani cu ea.

Frunză verde măciași,

O se-mă dnc fata la Iași

Să-ȳ fac fustă lungă, creță,

C'a cocónelor de scórță,

Să-ȳ pun roșu suliman,

Să-ȳ bat toba la maȳdan.

Of! of, of, mă! feți de lele,

Am să vă jupoȳ de piele,

Of! of, of, căței de soȳ,

Am să arunc foc în voȳ.

Ha, bine mă-ȳ pare, fata ȳ-a mea, Acet

CÂNTUL 48

Cu capela cam drăcescă
 Și cu șalul tîrîind,
 Stîrcind biată sfranțuzescă
 Și din șolduri tot foind.
 A bon jur, bon jur, ma bel,
 Comă, comă vu portez,
 Poftim, poftim la cadrel,
 La cadrel, cadrel, francez.
 — Cu cordela la codiță,
 Noi fetițele jucăm,
 În poian'astă mîndriță
 Tot-d'a-una alergăm.
 Cu flăcări cu brîne late,
 Toți cu plete, toți de soi,
 Așa joc fetele tóte,
 Și'nainte și'nnapoi.

CÂNTUL 49

Ah! ce mult îmi pare bine
 Că-mi bat joc d'un nătărău,
 Și se vă uitați la mine,
 C'o se-l fac mai prostănău.
 — Prindel dar, ce stai pe loc?
 — Baba-órba zău, mă joc.
 — Babă-órbă, unde-ai mas?
 — Pe cuptor! - și ce ți-ai ars?
 — O mîneacă de cojoc;
 — Baba-órba zău, mă joc.
 — Na-ți o chee și-o lăcată,
 Să te vedă acuma, cat.
 Las mă rog, că-i ameți,
 Mai încet, nu te grăbi.

CÂNTUL 50

Arđă'l focu dascăl, cum mă necăjește,
Umblă să mă'nvețe grecul păserește.

Of, ce foc pe mine, of ce supărare,
Să strig tótă ziua tot în gura mare:

Tipto, tiptis, tipto, tipti,

Pipto, piptis pipto, pipti.

Arđă'l focu dascăl, cum mă necăjește,

Umblă să mă'nvețe grecu păsărește.

— Ah! ce bucurie simt în piept d' o-dată

Cînd ved pe cîmpie că mi se arată:

Căprióră fugétóre, Prepeliță sburátóre,

Păserele cîntátóre, ce mă chem la vînatóre;

Atunci trag cu pușca, le culc la pămînt,

Și eú trag ca tine, dar trag tot în vînt.

CÂNTUL 51.

Cali spera, spera ke kakisumera,

Fili ti mandata, psomi ke salata.

Am să-ți rupe la ureke

Ke m'ai traso cu tufeke

S'ai facut un trica mari

La voinicul Palicari.

Vai! s'eracul dascăl, uită-l cum bufnește,

Ochiul i s'aprinde, nasu-î se roșește.

CÂNTUL 52.

S'a dus vreme ța frumoșă,

Kind un dascalos grecos

In armat c'o varga grosă

Paradosa faneros: Aritmetiki, me

Gramatik i, ke Istoriki, Ape'd'o peki.

Dar acum lumea se strica
Si de ris noi am ramas,
Kiți baetiți fara frica
Ne dau noă peste nas.
Atunți varga pe spinare
Tipto, tiptis arata,
Si falanga la pițoare
Chiar din talpe'l invăța,
Aritmetiki et c.
Ma acus lumea s'a strica.
Si de ris noi am ramas,
Kiți copii fara frica
Ne dau noă peste nas.

CÂNTUL 53.

Of, of, of, te rog ai milă,
D'un sirman și d'o copilă!
Ba, ba, ba, sireto ba,
Eă nu sint de dandana,
Sa me'nsele cu amor
Si sa me dai cu pițor,
Si tu de mine se riz
Si să mi fați din oki biz.
—Of te rog!—fuzi nu voiu.
—Te rog pentru Dnmnezeu
—Na, na, na, —nu fii rău,
Fevge, fevge satanu.

CÂNTUL 54.

Ha! se meargă, meargă,
Dragă, dragă, dragă,

Vest'e'n lumea largă,
 Dragă, dragă, dragă,
 Toți se înțelegă,
 Dragă, dragă, dragă,
 C'azi popa ne leagă,
 Dragă, dragă, dragă;
 La un jug ne bagă,
 Dragă, dragă, dragă,
 Ca doi junci să tragă,
 Dragă, dragă, dragă;
 S'a trecut de șagă,
 Dragă, dragă, dragă,
 Azi popa ne leagă,
 Dragă, dragă, dragă.

CÂNTUL 55.

Tanana, aftanana,
 Aolete țușmanda,
 Șinca tetëo șinca me,
 Aolete moș Mando!
 Si traiască Țiganu
 Cât i-o bate Ciocanu,
 Cât o face coara gar,
 Cât va sta Stanca în par.
 Tanana și cl.
 Noi Țigan cu meșteșug,
 Si traim tot din belșug,
 Cât or fi curcani prin sat,
 Și farină de furat.
 Tanana, și cl.

CÂNTUL VINULUI

Când l'adunări e'nsoțită
 Și băutura de vin
 Mângăere amorțită
 Se revarsă'n toți de plin.
 Bacus, Venera'npreună
 În Olimp se veselesc
 Și'ndragostea cea mai bună
 Îndulcinduse trăesc
 Băutura prea sfințită
 Vinul este cu'n cuvânt
 Dragoste ne despărțită
 El dă la toți pre pământ
 Întâmplându-se vr'odată
 Din vin numai a gusta
 Și plăcere vine'ndată
 A iubi și a cânta
 Vinul sfiala gonește,
 Pe fricoși face'ndrăsneți
 El limbile desmorțește
 Pe tăcuți face glumeți
 Vinul iubirea'ndulcește
 Și inimile predă
 Zăbovirile grăbește
 Norocirea'ntreagă dă
 Nu este mai bine'n lume
 De cât să fim tot băuți
 Ca trăind veseli cu glume
 Să fim damelor plăcuți.

Finitul broșurei a 3-ia

SPIRITUL

AMORULUI

SAU

CÎNTĂTORUL

DORULUI

de

ANTON PANX

Retipăritu de

Oprea Demetrescu.

BROȘURA IV-a

RÔMNICU-VÂLCEI.

Tipografia Oprea Demetrescu.

1891.

SPITALUL AMORULUI.

CÂNTECE POPULARE.

CÂNTUL 1.

La Bordeiu la crucea naltă,
La Stancuța sprincenată,
Joacă hora încheiată,
Curge lumea fermecată,
Vinul bun, ocaoa mică,
Beă voinicii de'l usucă,
Nu să'ndură să se ducă,
Noaptea la ea îi apucă.
Cine trece se oprește,
Cum o vede'nnebunește,
Bea vin, punga-și cheltuește,
Dimineața să căește.
Cine să poate să treacă,
Să o vază să nu'i placă?
Și conacul stând să'și facă
Din patru boi cu doi pleacă.
Cine vine și călare
Cheltuește tot ce are;
Iar de n'are'n buzunare
Pleacă cu șaoa'n spinare.
Iar pe jos or cine vine
Bea tot ce are cu sine.
Du-mi-te neică cu bine,
Că folos nu am de tine.

CÂNTUL 2.

Bordeiaș, bordeiū, bordeiū,
 Cu mărtăceii de tei,
 Sa'n cuibat dragostea'n ei.

Bordeiaș fără gărlici
 Tu mă faci să viū p'aici
 Descuț și fără opinci.

Bordeiaș întunecos
 Mult îmi ești tu dragăstos,
 Că mă faci să viū pe jos.
 Întiū p'aici când veneam
 Patru junci eū înjugam
 Și acum nici unul n'am.
 Apoi veniū și cu cai,
 Dacă beuiū și mâncaiū
 Numa 'n cămașe plecaiū!
 Vai maică înce'ncăpuiū!
 Că și căciula-mi băuiū
 Și de basmu mă făcuū.

CÂNTUL 3.

Drum la deal și drum la vale,
 Îmi fac vacul tot pe cale,
 N'am în lume sărbătoare,
 Bat'o Crucea ursitoare!

Care m'a ursit pe mine
 Să n'am nici un ceas cu bine,
 Ci se mă trudesce pe lume,
 Necazuri se mă sugrume.

Ostenit mereū de ducă,
 Noaptea'n codru mă apucă,

Copacilor sînt nălucă,
 Ochi-mi nu sê mai usucă.
 Unde merg în or ce parte
 De iubit eü nu am parte,
 Dragostele-mi sânt deșarte,
 Că mândr'amea e departe.
 Dorul când mă prididește
 Nici un timp nu mă oprește,
 Viforul nu mă 'ngrozește,
 Calea nu mă ostenește.
 Aolică Dacă floare
 De n'ai fi fermecătoare,
 Nu m'ai întorçe din cale,
 Sê calc pe urmele tale.
 Cu desagii la spinare,
 Leșinat de ne mîncare,
 De vînt bătut, ars de Soare,
 Și cu bășici la picioare.

CÂNTUL 4.

Aoléo frate Răzneț!
 Ce ne treci ca un drumet?
 Ce ne treci și nu cutezi
 Ca sê vii sê ne mai vezi?
 Or ne știi morți între vii,
 Pe la noi de nu mai vii?
 Or ceva te-am amărât,
 Într'atît de ne-ai urit?
 Cu ce rău te-am supărat,
 Atît de te-ai mîniat?
 Ce te-a făcut să ne uiți,
 La noi sê nu te mai uiți?

Ce te-a tras să te răznești
 Și să nu ne mai iubești?
 Vino, vino'nceai acum,
 Te mai abate din drum,
 Că de când mi te-ai răznit
 Și la noi n'ai mai venit,
 Potecile îți privesc
 Și urmele îți jelesc.
 Că pe unde tu călcai,
 Când veneai și când plecai,
 Eu mereu le măturam
 Și cu flori le presăram.
 Iar acum de când nu vii
 Aū crescut tot bălării,
 Că de când neai părăsit
 Bucuria mi-a lipsit.

CĂNTUL 5.

Într'o verde grădiniță
 Șade-od'albă coconiță
 P'așternut de Calomfire,
 La umbră de Frandafire:
 Trece un Voinic ingrabă
 Și cu suspin o întreabă,
 Spunem dragă coconiță
 Cu singura ta guriță,
 Ce ești? nevestă or fată?
 Or Zână din cer picată?
 Zice d'alba coconiță
 Cu singura ei guriță,
 Nu sânt nevestă, nici fată,
 Nici zână din cer picată,

Ci sânt floare Garofiță
 Răsărită'n grădiniță.
 Dar tu voinicelule spune,
 De ești însurat or june?
 Îi răspunse voinicelul,
 Eū sânt dragă, Brumărelul: (a)
 Care seara pe răcoare
 Unde caz stric or ce floare,
 Mă culc după scăpătare,
 Mă scol Soare când răsare.
 (a) Luna lui Octombrie.

CÂNTUL 6.

Florică 'n foi albastră
 Păcat de dragostea noastră,
 Că e lumea rea și hoață
 Umblă 'nfață să o scoață.
 Toți strig, toți fac gură largă,
 Dragostea ca să ne spargă,
 Să ne despartă cu zorul,
 Să ne pedepsim cu dorul.
 Of dragostea zburdalnică!
 Mult e grea, purdalnică!
 De grea ce e seamă n'are
 Parcă porți plumb în spinare.
 Dar cine 'i știe ei miezul
 S'o pipăe cu merchezul,
 E ca pleava de ușoară
 Și ca fulgul ce'n vânt zboară.
 Of draga mea'n lume una
 Mai frumoasă de cât Luna,

Cu fețișoara ca Crinul
 Și cu ochii ca seninul,
 Din mână dacă m'ai pierde
 Cine o se te dezmierde?
 Cu pupat se te mângâe
 De la cap până'n călcâe?
 Cin'o să'mi apuce locul
 Să'si fericească norocul?
 Of când asta'n gând îmi vine,
 Nu'ți pociiu vorbi de suspine:
 Că el brațul o să'ți strângă,
 Iar ochii mei o se plângă,
 Lui vei da din buze miere,
 Ș'ale mele vor fi'nfiere.
 —Of puile cu dulceață!
 Suflet, și amea vieață!
 Spune'mi unde fugi de mine?
 S'alerg, se viu după tine;
 Spune-mi peste ce hotare?
 Ca se viu și eū mai tare
 Or mă ia'ntr'o aripioră,
 Or vino de mă omoară;
 Or mă ia se'ti fiū soție,
 Or nu mă mai lăsa vie,
 Nu mă lăsa 'n chinuire
 Ș'in a dorului peire.
 • A plecat neica la țară
 Și nu-mi a spus de aseră
 Ca să-i fac o azimioară,
 S-o dospesc la țitișoară
 Și s'o coc la inimioară

CÂNTUL 7.

Barbule din Răsuceni,
 Ce cați la noi în Strâmbeni?
 Ce cați Barbule la noi,
 Or nu s'fete pe la voi?
 —Ba sunt multe, dar sunt mici,
 Nu sânt încă de voînici,
 Cu mici nici n'am ce vorbi,
 Nici nu pociu a mă iubi:
 Vine Barbu de la plug
 Cu doispre-ce boi la jug,
 Cu trupul plin de asud
 Și cămașa numa'n lud.
 Dușmanii drumu-i pândesc
 Și în câmp îl întâlnesc,
 Se uit la doisprece boi
 Ș' își aleg dintr'ânșii doi,
 Barbu boii a-și scăpa
 Voinicește se lupta,
 Dar dușmanii c'un ciomag
 Dând capul Barbului sparg.
 La casa cu trestioară
 Zace un voinic să moară,
 Nu știu zace, or ce face,
 Că gurița nu-î mai tace.
 Nici la umbră nici la soare
 Nici la cap cu pernioare,
 Ci să bate zi și noapte
 Și varsă venin de moarte.
 Cântă buha sus pe cruce,
 Pe Barbu la grópă'l duce,

Dar de plâns cine mi'l plânge
 Și pe braț cine îl strânge?
 Plânge maica sa cât poate,
 Și surorile lui tóte,
 Mai cu foc și vărsând sânge
 Logodnica lui îl plânge.
 Și zicând cu multe jale
 Aste vorbe ea pe cale:
 Barbule, dragul tău nume
 Semânați-l-a-și în lume
 Prin grădini, prin grădinițe,
 Să răsară Garofițe
 Viorele Micșunele
 Nu mă uita (floricel,)
 Să le porțe fetișoare
 La cap și la țitișore
 Și neveste tinerele
 A se'npodobi cu ele.

CÂNTUL 8.

Între Jiü și între Olteț,
 În cel vârf de pisculț
 Mi-a'nfrunzit un nuculeț;
 Nuculețul mărișor,
 Abia 'nfrunzit rărișor
 Și cucii cânt se omor:
 La mai jos pe rămurea
 Cântă și o Turturea
 Și cu altă păsărea:
 Iar în vale prin zavoii
 Cântă și un pițigoii,
 Strângeți voi să mâncăm noi:

Dar p'un vârf de pătregaiu
 Auziū ș'un cucuvaū
 Și de moarte mă'ntristaū!
 Că din gură îmi zicea,
 Îmi zicea ș'imi prorocea,
 Ca când parcă mă bocea.

CÂNTUL 9.

Din compunerea D. Paharnic Iordache Slătinea-
 nu, în cartea intitulată Abilefs Laschira,
 tipărită la Anul 1797.

1

Înimă! mă ia mirare
 Cum mai poți avea răbdare
 Pururea în foc arzând!
 Ne având nici mângâere
 Nici vr'o milă la durere
 De la nimeni așteptând.

2

În nevoi ești cufundată
 Cu nădejdea depărtată
 D'a scăpa din tr'ast amor,
 Mijlocești la norocire
 Să'ți dea moarte cu cumplire
 Și de lume nuți-e dor.

3.

Înimile aū din fire
 Pîept de om șălășluire,
 Iar nici cum loc îmfocat,
 Dar tu, inimă'mi trudită
 Parc'ai fost înțelenită,
 De răbdași îndelungat.

4.

Afi'n pieptul meu ținută,
Unde e flacără multă
Și văpae fără rost!
Care arde din vechime
Cu dureri și cu iuțime
Ș'aci pururea ai fost.

5.

Acest piept a fi nu poate,
Când izvor de flăcări scoate,
Ci e chiar munte de foc,
Ce a'l stinge nu'i puțință,
Nici cu marea, potolință
D'ai mai face nu'i mijloc.

6.

Mă mir inimă, ce tare
Ai stătut întru răbdare,
Ca cera nu te topi.,
Și prin ochi fiind vărsată
Și în bucăți fărîmată
Și iar întregă a fi.

7.

Eă te ved c'ai fost ursită
Să trăești tot pedepsită
Câte zile vei avea;
Și d'aceea n'ai nici moarte
După câte le tragi toate,
Trudită inima mea!

8:

Cu așa rea viețuire
Și să'ți eși din loc pornire
Ne făcând, vrând a dori,

Inimă, nu-ți voiū mai zice,
 Ci cu cale e sē-ți strige
 Piatră, toți, d'asuferi.

CÂNTUL 10.

În zadar faci silă mie
 Ca sē uîț pe cel dorit,
 Când dragostea lui mă ține,
 În patimă's pironit.

În fundul inimii mele
 El sē află zugrăvit,
 Vezi aceasta'mi curmă vieța,
 Aceasta m'a otrăvit.

Chipul lui în tot minutul
 Se află într'al meu gând,
 Și'l voiū avea d'înpreună
 Până la al meu mormânt.

Nu'l voiū uita nici atuncea
 Când va fi al meu gelat,
 Căci într'aceleași minute
 Voiū gândi că fac păcat.

CÂNTUL 11.

Cerule înalte, înfocați planiți,
 Toți cu groază-vie vē împotriviți!
 O urgie mare dela tine văz,
 De la tine Dómne în care eū crez!
 Încevînice chinuri d'odată m'arunci,
 Și făr'de'ndurare în grozave munci.

Într'alor cumplire sînt să pățimesc,
 Să plîng, n'am la cine să mă jeluesc:
 La frați său la rude? eu nu am de loc.
 Sînt strein în lume, certat de noroc.
 Prietenii iară se fățarnicesc,
 Și aū bucurie cînd mă amăgesc.
 Iar amorezatul, bine știi de sus,
 Cerule înnalte, cît sînt de pătruns
 De aceste Idre, de al lor venin,
 Cîte lacrimi, Dómnne, cît amar suspin!
 Din ochi cu durere, din piept înfocat,
 Am vărsat la tine, cerule înnalt.
 Într'o desnădejde cum că am cădut
 De cîte ori Dómnne, singur m'am vĕđut.
 Și oftînd cu pară și gemĕnd ascuns,
 Tóte pentru mine aū fost tot prepus.
 Cînd de bucurie înșelat săltînd,
 Cînd de întristare cu amar plîngĕnd.
 Apoi dar la cine să mă jeluesc?
 Decit iar ia tine împărat ceresc.
 Iar la tine, Dómnne, mă întorc să cer,
 Să-mi trimiți tu milă dela naltul cer.
 Iar de nu, trimite-mi un fulger de foc,
 Ca să mă pătrunđă aicea pe loc,
 Să scap de necazuri și de supĕrări,
 Să precurm o dată aceste oftări.

CÂNTUL 12.

Cât mi-e de urit cînd sînt fără tine,
 Tóte pre pămînt mórte s' pentru mine.
 Or și unde-î fi, decă nu ești față,
 Tóte mi-par pustii, afară de viață.

Vai de mine-atunci cînd nu vii îndată,
 Pe urmă-ți mă iaă și plîng ăiua tótă.
 Pe braț se mă ții, tremură văzduhul,
 Pe piept se mă culci, ca se-mi daă eu du-
 hul,

CÂNTUL 13.

Viață bună vre o dată
 D'am gîndit ca se trăesc,
 N'a stat cu puțin'o dată
 Să scap se nu pătimesc.
 Sórta mea fără 'ncetare
 La necazuri m'a înpins,
 Să mă topesc de'ntristare,
 Ca'ntr'un foc cumplit aprins.
 Astfel sînt ursit se vede
 De norocul meă vrăjmașă,
 Că în lume se pot crede,
 Că omul e pătimașă.
 Ziăa o petrec în chinuri
 Nóptea par'că sînt în Iad,
 Petrec numai în suspinuri,
 Rele miă asupra-mi cad.
 Ah noróce! ah tirane!
 Mult mi-ai fost crud și cumplit,
 Tu în pieptu miă aste rane
 Mi le dai neconținut.
 Lumea ved că e ursită
 A se pedepsi de dor,
 Nimeni n'are mulțemită,
 Nici chiar cel nesimțitor.

M'am născut și eă în lume
 Numa să vėd al ei glob,
 Și purtând într'nsa nume,
 Să fiă patimilor rob.

Ce nădejde te hrănește
 Omule nenorocit,
 Saă ce vis te amăgește,
 Că te-ai face fericit?

Veđi norocul cum se jocă
 Cu ai săi adoratori
 Și ce gusturi vrea să-și tacă
 Cu ai lui închinători.

Când îi suie la'nălțime,
 Ca 'ntr'o rătă de dulap,
 Când îi lasă 'n adîncime,
 Întorcându-i peste cap.

Când din cupa-i cea cu miere
 Le întinde a gusta,
 Când înfórce cea cu fiere
 Făcendu-i a se'ntrista.

Vai dar d'acel ce se pórtă
 De aceste amăgiră,
 Și nădăjdueste 'n sórtă,
 În noroc și'n fericiră.

CÂNTUL 14

Īată vremea ne desparte
 Să te vėd nu mai gîndesc
 Mórtea nu mi-este departe,
 Cu suspine îți vestesc.

Dacă nici acum cu tine
 Nu putui a mă vedea,
 Ce nădejde-mi mai rămîne
 Dupe ce m'oi depărta.
 Cine știe sub ce piatră,
 Sau sub ce lemn putredit,
 Va arunca a mea sôrtă
 Al meu trupă nenorocit.
 Alți streini mă vor împinge
 La mormînt cum n'am gîndit,
 Și ochi streini mă vor plînge,
 Iar nu cari î-am iubit.
 D'oi mari, sê-mi scrii pe piatră
 Că sub ea s'a odihnit
 Acela ce tu o-dată
 Al têu pîept î-ai dăruit.
 Nu voi litere 'negrite
 Sau cu vöpseli a se scri,
 Ci cu lacrimi iubite
 Cîtü vei trăi a descri.
 Nici o-dată jurămîntulü
 Voi călca cît voi trăi,
 Ce p'al têu braț cu cuvîntul
 Gura mea ți-făgădui:
 Acea dulce convorbire,
 Ce sufletü-mi a lăsat,
 Pîn' la mormînt în iubire,
 Ca sê fiü împreunatü.

 CÂNTUL 15

Aud lumea nevrënd mörte
 Eü dic vie c'o doresc,

Să mă ea să scap de toate
Să nu mă mai pedepsesc.

Nu plîng, ei pîeptu-mi oftéză,
Gura-mi lasă foc de dor,
Sufletul mi s' ntristează,
N'am cui cere ajutor.

Inima mi se topește,
Puterea m'a părăsit,
Simțirea îmi pătimeste
Nădejtile mî-a lipsit.

Chinuri port fără zăcere
Și de loc nu mai am glas,
Milă, ajutor a cere
Limbă, grai nu mî-a ramas.

Ah Amor, dor, mor în silă,
Mă răpuî în sfirșit, pier!
Că toate mî-sînt fără milă,
În zadar ajutor cer.

CÂNTUL 16.

A ochilor meî lumină
S'a stins, a perit de tot,
Nici a luneî rază lină
S'o vadă ei nu mai pot.

Nădejdea vieții mele
S'a dus de tot, s'a repus.
Necazuri și chinuri grele
La patimi mari m'a supus.

Inima-mî d'acu 'nainte
Nu se va mai mîngîia,

Nici de vesele cuvinte
Nu se va înbuna ea.

Că decă'n nemulțămire
Petrece sufletul mieu,
Ce bine, ce fericire?
Pot ca să mă aștept eu?

A Dómne, cel ce poți tóte,
Te rog morții nu mă da,
Ci d'aste 'ntristări mă scóte,
Ca să te potú lauda.

CÂNTUL 17.

Trei minute fără tine
Mi se par, Angelul meu,
Vécuri a fi pentru mine
Și le petrec prea cu greú.
Un minut, saú o clipire
Zăbovind să te dăresc,
Dulce mî-e a ta 'ntîlnire,
Fără sațú eu te privesc.
Doru-mî trece, jalea-mî piere,
Lacrimile-mî se usuc.
Nu mă'ndur de mîngiere
Să te las și să mă duc.
O măi fi în lume óre
Vr'o ființă ca a ta?
Într'adevér mi se pare
Că'n đadar a-și căuta,
Rar și nici cred că se póte
În acest glob pămîntesc,

În cer și'n stelele tóte
 Așa Angel se gădesc.
 Inima mea dar în mine,
 Or pe unde m'oi afla,
 În veac numai pentru tine
 Va bate și va sufla.
 Ție credință curată
 Va ține ea pre pământ,
 Cu dragoste 'nflăcărată,
 Crede, îți fac jurământ.
 O dic acésta cu pară,
 Fără se mă îndoesc,
 Jur, ca se nu ți se pară
 Că fățarnicū îți vorbescū.

CÂNTUL 18.

Nu mă pedepsi stăpînă,
 Ci mî-spune de mă iubești,
 Și dacă l'a mea durere
 Poți se te milostivești.
 Ah de ai venit în lume
 Numai ca se mă omori,
 Omóră-mă dar o-dată,
 Nu pe ceas de miî de ori,
 Căci și cerul pentru mine
 O mórte a rînduit
 Ție, în credință, ți--place
 Se omori fără sflrșit.
 Ah de m'ași ști c'am vr'o vină
 Atît nu m'ași amărî,

Dar vina îmi e amorul
 Și căci nu te pot urî.
 Ah! și dacă ncape vină,
 Pentru că eu te-am iubit,
 Învinovățeșteți ochii
 Cu cari m'ai biruit.
 Ei sînt pricinuatorii
 Focului celui aprins,
 Și simțirea mea și mintea
 Și viața mă-aŭ coprins.
 Când cu tine eu în brațe
 Ți și nópte petreceam,
 Și d'ar fi fost vr'o viață
 Mai plăcută eu nu vream.
 Viață dulce fericită,
 Atunci simțeam că petrec,
 Acu 'n lacrimi și 'n suspine
 Țilele mi le înnec.
 Atuecea eram ferice
 Când cu tine eu eram,
 Și nóptea în liniștire
 Fără vise o dormiam.
 Iar acum nenorocirea
 Cu 'ntristare s'a pornit,
 Că stăpîna vieții mele
 Cu amar m'a părăsit.
 Ah! decă și tu Noróce,
 Cu durere te-ai lupta
 Către mine a o'ntórce
 Fórté mult m'ai ajuta,
 Îmi spunea gura iúbirei,
 Cu un glas mîngîitor,

Nu te'ncrede fericirei,
 Că-î un vis amăgitor.
 Vis îmi pare fericirea
 La trecut când mă gîndesc,
 O clipelă a fost ceasul
 Pentru care pătinesc.
 O voi, fericiri trecute,
 Care n'o să mai veniți,
 Truda gîndurilor mele,
 La ce 'n ȳadar mă munciți?
 Liră jalnică, duioasă,
 Ce tot răsuni în zadar?
 Cînd fericirea-mi și viața
 Să sfîrșește cu amar.

CĂNTUL 19

De vreme ce doctorești
 La patimile trupești.
 Vino dar de lecuește
 Acest piept ce pătinește
 Vin viața mea la trup,
 Vino sufletul meu scump
 Cu gura ta hotărăște
 Rețeta ce trebuește.
 Vino că al tîu rob sînt
 Pînă voi intra 'n pămînt,
 Mișcă-ți buzele și-mi spune,
 Dă-mi cuvînt, nu mă rîpune.
 Întorce-ți chipul frumos
 Și imi cată mai duios,

Dă-mi din ochi-ți mîngiere
La cumplita mea durere.

Ah! nu te posomori,
Dragostea nu-mi omori,
Că'n ochi-ți e a mea viață
Și tótă a mea dulcétă.

Și de la dinșii aștept
Leac la rana mea din piep
Că ei numai cu vederea
Îmi pot alina durerea.

Îar de nu vei avea dor
Și mă vei lăsa să mor,
Resplătire dupe faptă
Și pe tine te așteaptă.

Și vei crede tocm'atunci
La crudele mele munci,
Vei vedea c'ai fost tirană
Și m'ai omorit cu rană.

Atunci mă vei căi 'nvînt,
Căci o să fiu în mormînt,
Ci te'ndură și grăbește
Mórtea pîn' nu mă răpește.

CĂNTUL 20

Vai de mine, ce-am făcut!
În grea cursă am cădút,
Ca să mă frămînt de dor:
Un copil mic vinător,
Ce-î daū nume de amor,
M'a săgetat rău, să mor.

Cruntul său arc încordând
 Și segeți amerințând,
 Mă-a dat amare loviri:
 Peptul tot mi la împuns,
 Inimióra mă-a mă-a pătruns,
 Trupul tot mă-e 'n chinuiră.
 Amorele, fii măi bun,
 Nu fii atît de nebun,
 Ce tot pieptu-mă găurești?
 Ce îmi tot ațîți dureri,
 Că îți sînt supus cum ceri,
 Alt măi mult ce măi voești?
 Amorele, eă iubesc,
 Ție nu mă'npotrivesc
 Nică la cel măi mic cuvênt:
 Tu voești ca să-ți urmez,
 Să sêrut, se'nbrățișez,
 La care și gata sînt.
 Dar de ce nu săgetezi
 Pe care mă-o 'nfățișezi,
 Să simtă ca mine dor?
 Fă-mă ah, încaă acest drept,
 Rănește și p'acel piept,
 Ah! te rog, Amor, amor.

CÂNTUL 21.

Lacrimi vărs, din piept suspin
 Cu durere și cu chin,
 Arđ, mă frig, mă pedepsesc,
 Pentr'un suflet ce-lă iubesc.
 Dar chiar să mă și răpuă,
 Numele nu voi să-ă spuă;

Că el pieptul mi-a pătruns
Și e 'n inimă-mi ascuns.

E frumos ca îngerașu
Și c' amorul drăgălașu,
E de grații multe plin,
Ce mă fac lui să mă 'nchin.

El mă va, îl voi și eu,
Dar a ne 'nsoți n'e greu.
Că părinții nu-lă voesc,
Și-mi dau alt ce nu-lă iubesc.

Ah Amor și tu Noroc
Amîndoi stați la mijloc,
Să mi-lă dați, ori îl cer eu
Dela bunul Dumnezeu.

Vă rog, mila vă porniți,
Sóre, Lună și planiți,
Faceți ca se dobîndesc,
Și cu el să vă slăvesc.

CÂNTUL 22.

Tu mi-diceai o dată, cum că pin' la mórte,
Dragostea ta tótă mie mi-vei păstra.

Mă uitași pre miné, le uitași pe tóte,
Ast-fel merge lumea, nu e vina ta.

Tu mi-diceai o dată: ah al meu iubite,
Partea mea din ceruri ție o voi da,

Tóte sînt uitate, tóte sînt pierdute,
Ast-fel este vécul nu e vina ta.

Știi cînd vărsași lacrimi și'n genuchî la mine
Îmi diceai: o dragă, nu te voi uita.

Mă uitași îndată, mórť fui pentru tine,
Vremea șterge tóte, nu e vina ta.

Te strîngeam în brațe și buzele tale
O roúă ceréșcă pe gură-mi lăsa,
Dar eși otravă și vinin din ele
Ast-fel ți-este sexul, nu e vina ta.
Cinste și virtute, amor și credință
Eri imi jurai mie, ađi cui s'o 'ntimpla;
Nu cunoști iubire, nu ai pocăință
Ast-fel ți-este sexul, nu e vina ta.

Aurul și slava ți-a gonit amorul
Și-ți vedui credința că'n aer sbura.
Îți vindecași rana, îți peri și dorul,
Ast-fel ți-este sexul, nu e vina ta.

Dar însă cu tótă a ta necredință,
Inima-mi tot bate or-când te-oi vedea:
Înger ești în ochi-mi, din ceruri ființă.
Ast-fel e amorul, nu e vina mea.

CÂNTUL 23.

Tu mi-cunoști prea bine dragostea sfiosă,
Ce-o port către tine, făr' a-ți arăta.
Te ved cu simțire, te ved și duiósă,
Dă-mi dar îndrăsnire, nu mă depărta.

Iată e o vreme de când în sfială
Pieptul imi tot geme de rănirea ta.
Să-ți propun iubire, staui la îndoială;
Ci dă-mi îndrăsnire, nu mă depărta.

N'am astimpărare un minut stăpînă,
De multă 'nfocare ce-am asupra ta.

Am mare dorire a te sëruta,
Ci dă-mi îndrăsnire, nu mă depărta.

Că a ta zîmbire, a ta cuvîntare,
La or-ce frumsețe este rarita,
Care mi-dă pornire mai cu săgetare,
Ci dă-mi îndrăsnire, nu mă depărta.

Ochi-mi tot d'aună doresc să te vadă
Și la tine una tot a se uita,
A cării iubire tainic o păstrează,
Ci dă-mi îndrăznire, nu mă depărta.

CÂNTUL 24.

Iu te plîngi Eleno, ne'ncetat de mine,
Zici că de tot omul eū te pismuesc:
Te înșeli iubito, eū mă'ncrez în tine,
Însă fără voe-mi eū te pizmuesc.

Eū sînt fôrte sigur de a ta iubire,
De a ta credință nu mă îndoesc.
Dar iubiré-mi dragă este peste fire,
Și de ata umbră eū te pizmuesc.

Cînd te strîng în brațe, cînd sînt lîngă tine,
Cînd nimic în lume alt eū nu doresc,
Nu știu ce simțire de odată-mi vine,
Că de zici mi-e sete, eū te pizmuesc.

Cînd îți sorb suflarea, cînd îți văd zîmbirea,
Cînd în ochi-ți cerul, Raiul îl privesc,
Dacă văz că Luna ți-a atras privirea
Simț că fără voe-mi eū te pizmuesc.

Cînd Zefirul suflă și te răcorește,
Fălfăind cosița-ți drag-mi-e s'o privesc,

Dar când văz suflarea-î că te mulțamește,
 Simț atunci d'odată că îl pizmuesc.

De-ți mângâi canarul și el ciripește,
 Dacă'n sînu-ți roza mândră stînd zărese,
 De văz fluturașul că te ocolește,
 A lor fericire eă o pizmuesc.

Pizmuesc eă totul ce te mulțamește,
 Valurile undeî ce te'nvăluiesc,
 Steie, Lună, Soare, tot ce te privește,
 Tot ce te atinge eă îl pizmuesc.

Iartă-mî dar iubit'o, asta pizmuire,
 Și nu te mai plînge. că nu te iubesc,
 Căci și chiar în templu, la Dumnezeire
 Când vei fi plecată, eă te pizmuesc.

CÂNTUL 25.

Ata frumusețe ce eă o slăvesc,
 Între miî de fețe nu o mai zăresc:
 Și de sînt puține s'aibă al tēu darū,
 Întocma ca tine sînt în lume rarū.

Trupu-ți cel subțire, fragedu-ți mijloc,
 Fermecă simțire și minte pe loc.
 Ochiî tēi aruncă săgeți de Amor,
 Piepturî bag în muncă, inimi tari dobor.

Gura-ți, cînd vorbește dulcele cuvînt,
 Suflete robește și firî pre pămînt.
 De aceste toate căte ți le-am spus,
 Și eă cît se poate ție sînt supus.

CÂNTUL 26.

Într'o zi de dimineață,
 Pe la revărsat de zori,
 Amorul, schimbat la față,
 Ca un copil, strîngea la flori:
 Și strîngînd zicea în sine.
 Vai cel ce va priimi
 Aceste flori de la mine,
 Că 'n sine se va răni.
 Zori de ȕiună se revărsă
 Și eă ochi n'am închis,
 Cum se-i închid cînd ei varsă
 Piraie de foc nestins.
 Drept e, soro, ca se verse
 Pentru tine ne 'ncetat,
 Atîtea lacrimi de dese
 Și se fiă tot desperat?
 Ah! copilă, blîndă zînă,
 Tu cunoști cît pătinesc,
 Întinde-ți gîngeșa mînă
 L'aceste ce pătinesc.

CÂNTUL 27.

Inimă, pre-curmă-ți gîndul,
 Ce tot doru-ți zădărești,
 Necurmat întăritându-lă,
 Fără se te liniștești.
 Ce cîștigi cu întrîștarea
 Și te turburi într'atît?
 Ce ți-aduce supărarea?
 De cît trai tot amarit.

In deșert aceste trude!
 Când odată bine vezi,
 Că-ți sint toate'n lume surde,
 Cât de mult se suspinezi!

Ești streină și orfană,
 Nu ai nici un ajutor,
 Ca să-ți dea balsam la rană
 Nu găsești îndurător!

Ai părinți și bătrînețea
 Cea adâncă i-a coprins,
 Cariî plîng că tinerețea
 În necazuri iar șlaū stins!

Să alergi la vre un frate,
 Ca să-ți plîngi lui tocul tău,
 El să luptă iar, se bate
 În necazuri și mai rău!

La vr'o sor iar de vei merge
 O găsești plîngând și ea,
 Lacrăma nu-ți poate șterge,
 Nu te poate mîngăea!

La streini de îți vei plînge
 Scârbele ce te apăs,
 Lacrămî de-i vărsa de sînge
 Nu le pasă d'al tău păs!

Deci la care dar ființă
 Vei în lume alerga,
 Să te vază cu dorință
 Și'n deșert a nu striga!

De te'i plînge către Soare,
 El e la'nălțime pus,

Și strigarea-ți cu plîsoare
 Nu ajunge pînă sus!
 De vei sta s'e-ți strigi durerea
 Către'ntunecații nori,
 Nu-ți întorc nici ei vederea,
 Fug, se duc nesimțitori!
 De tei plînge și la vânturi,
 Nici ei nu te folosesc,
 Sufă spulberînd pămînturi,
 Trec, se duc, nu se opresc!
 De vei alerga'n pădure,
 Să te plîngi și la copaci,
 N'aū simțiri ca să se'ndure,
 Nici de dînșii nu te'mpaci!
 De-ți vei plînge întristarea
 Și la pîetre, sau lastînci,
 Nu-ți vor auzi strigarea
 Și suspinele adânci!
 De tei plînge și la ape,
 În deșert îți va fi tot,
 Ranele se nu te sape
 Să te spele iar nu pot!
 Cui dar se te plîngi, sirmană!
 Cui durerile se-ți spuî!
 Dacă te-aî născut orfană,
 Ast-fel ș'o să te răpuî!

G. Ucenescu, elev d-luî
 A. Pan,

CÂNTUL 28.

M'am rănit fără nădejde,
 Ah! mă cunosc săgetat

Simt că în pieptul meu arde
 Un foc mare ne'nceta
 A scăpa n'am mijlocire,
 Căci ved că m'a'npresurat
 Tot d'o dată o uimire,
 Ce mă ține necurmat.
 Răsbunează-ți dar, Amoare,
 Asupra mea cum voești,
 Însă tot nu ești în stare
 Să poți să mă biruești.
 Iată pieptul meu, lovesce,
 Dă puternic, cât voești,
 Însă să nu ai nădejde
 Că poți să mă biruești.
 Ți-am dis întru'nceput încă,
 Ca să nu te nevoești,
 Că voi fi tare ca stîncă
 Și'n zadar te ostenești.
 Așa dar te depărtează
 Și-mi dă pace să trăiesc,
 Spunându-i ca să se'ncreață,
 Că nu voi să o iubesc.

CÂNTUL 29.

Ai avut dustulă vreme
 Să mă faci să te iubesc,
 Dar eu nu sînt făr'de minte
 C'un nebun să mă unesc.

—Copiliță mi-pare bine,
 Că așa s'a întîmplat

D'un datornic și de tine
Astă-ți mă veduî scăpat.

CÂNTUL 30.

Un pui sboră și se duce,
Altu 'n plins strigă cu glas:
Vai! perechea mea cea dulce
S'a dus și eu am rămas.
A sburat a mea iubire,
A sburat sufletul meu,
S'a duș fără-mi da de știre,
Ca să sbor cu el și eu.
A sburat, s'a dus departe
Și pe mine m'a lăsat,
Fără să știu în ce parte
Și de ce s'a mîniat.
Ah! scumpa mea jumătate,
Ah! iubite puișor,
N'are cine se-mi arate,
Unde te gădesc, să sbor:
Să vin și eu lângă tine,
Fie 'n bine, fie 'n rău,
Să-mi dau sufletul din mine
Și să mor pe brațul tău.
Ah! tu rîndurea streină,
Din ce parte, dragă, vii?
N'ai vedut p'a mea lumină?
De să află între vii.
Tu la casa asta vehe
În toți anii vii, scoți pui,

Tu cunoșci a mea pereche
 Și de dînsul poți se-mi spui.
 Ah! te rog, dă-mi vre-o-veste,
 Décă cumva l'ai zărit,
 Și îmi spune unde este
 Și în ce loc e stabilit?
 Sau repede-te în grabă
 Și găsindu-l la vr'un loc,
 Când o să se'ntórcă? 'ntreabă,
 Și-arată-l că ard în foc.
 Ah! căci n'am eū aripíore,
 Că a-și trece peste munți,
 Peste mări, fără vapóre,
 Peste riuri, fără punți.
 Și în sboru-mi cel cu pripă
 Universul se'nconjor,
 Să-l găsesc numa'ntr'o clipă
 Și apoi se pie, se mor.
 Ca să vadă cit de tare
 Eū din suflet l'am iubit
 Și în cuget cu mustrare
 Să-l las a trăi mihnit.

CÂNTUL 31

Îmi aduc minte cînd te-aveam în brațe,
 Ce făgăduințe tot d'auna ți-dam.
 Că amor, credință, ce diceai că-ți place,
 Pentru tine numai tóte le păstram.
 Îmi aduc aminte, cu ce foc, sirmanul,
 Depuneam pe buze-ți sêrutatul meu.

Și credem că'n pieptu'ți voiū afla limanul,
 Ce durere mare, știe Dumnezeu!
 Îmi aduc aminte că'ți ziceam o dată,
 Cum că fără tine nu mai pot trăi:
 Te iubesc și-acuma, n'am iubit pe altă,
 Inima mî-e e as-fel și voiū suferi.
 Ast-fel e bărbatul, omul cu simțire,
 Ce iubește-o dată nu pôte uita;
 Schimbă numai forma întru fericire,
 Căci e fôrte mîndru d'a se înșela.
 Te iubesc și-acuma, ca și mai nainte,
 Dar cu osebire, că nu voi s'ascult
 Din viclăna-ți gură, ce în veci ea minte,
 Să-mi făgăduiască tot ce am pierdut.
 S'a născut bărbatul ca să pătimească,
 Voiū răbda și însu-mi sôrta de bărbat;
 S'a născut femeia ca să amăgească,
 Ca bărbat, iubit'am, dar m'am înșelat.

CÂNTUL 32.

Pînă cînd se simț durere
 În pieptul meu cel rănit?
 Pînă cînd se n'am putere,
 Să n'am nici un ceas dorit?
 Pînă cînd se rabd în mine
 Durerea cea de amor?
 Pînă cînd atîtea chinuri
 Ce-mi scurtez viața se mor?
 Pînă cînd cu slăbiciune
 Rob se fiū astui vrăjmașu?

Până când în moliciune
Să trăesc tot pătimaș?

Până când tot să-mi dea moarte
Ast viclean amor pe ceas?
Pînă când tot se mă poarte
Ca un animal de nas?

Hoțăresc dar părăsire
De acest cumplit amor,
Fug de cruda-î mânglisire,
Fug d'acest amâgitor.

Voïu d'acum să-mi vindec rana,
Pun la dorul meu balsam;
Las vieța cea tirana,
Nu mai voïu amor să am.

Că amorul nu e dulce,
Atât pe cât e amar,
Care mai pe toți îi duce
Ca să bea acest păhar:

El m'adus pe mine'n stare,
Ca să plîng ne încetat
Ș'în adâncă întristare,
Ca să fiu tot cufundat;

Plâng ș'acuma, dar trecutul,
Căci tîrziu îl cunoscuî
Ș'imi căesc și tot minutul
Ce cu dînsul îl pierduî;

Cugetele și acuma
Mi se'mvăluesc în cap,
Dar a patimilor suma
În mine nu mai încap.

Imaginația-mi zice:

Tânărul muritor,
Depărtează-or-ce ferice,
Ce provine din amor.

Nu pierzi vre un lucru mare,
Cî un vis amăgitor,

Depărtează-or ce'ntristare,
Tânăr mult pătimitor.

G. Popescu.

CÂNTUL 33.

Eram odată privită'n lume

Maî cu dulceață și cu amor,
Și desfătă'tă'n răsfaț și glume

De junii carii nu mă mai vor.

Mă ved cu totul de ei uitată,

Fără a crede că î-am scărbit,
Mă ved departe, mă ved lăsată.

Ca când vr'o dată nu î-am iubit.

Ah crudă soartă! tu-mi ești vrăjmașă,

Căci la dorința-mi în contra stai,
Mi-ai smuls d'odată, ca o pizmașă,

Toată fericea ce o gustai.

Destulă vreme de când tirană,

Ca o păpușă cu min' te joci,

Fără'ndurare mi-adaogi rană,

Îmi crești durerea și peptu-mi cocî.

Destul din ochi-mi, ca din fintînă,

De când curg lacrimi, tot cu amar.

Acum e timpul să-mi întinz mină,

Că sînt în punctul peirei chiar.

Nu te opune cu răutate
 Asupra slabei mele ființi,
 Căci nimeni, nimeni nu-ți dă dreptate,
 Să pierzi un suflet în suferinți.
 Eu sufer toate cu bărbăție,
 Dar disperarea ma'npresurat,
 Îți stau în contră, pe cât pot, ție,
 Dar crede, soartă, că e păcat!
 Ajută-mi, soartă, căci întristarea
 Ce-mi dă în suflet cumplitul dor,
 Aduce-asupra-mi și disperarea,
 Ce mă va face să mă omor
 G. Popescu.

CÂNTUL 34.

Ah mult sînt streină 'n lume,
 Rătăcind supt strein numel
 Strein îmi este veșmântul,
 Strein îmi e și pămîntul,
 Streină s' de tot supt cer.
 În dureri strig părinți, rude,
 Strig și nimeni nu m' aude,
 Că-i acoperit pămîntul:
 Și nu le știu nici mormîntul,
 Nu am milă cui să cer.
 Astfel soarta mea tirană
 M'a lăsat de tot orfană,
 Ma'npins într'o aspră vieață,
 Să trăesc fără dulceață,
 Ca și cei din închisori.
 Stînd într'ăst locaș de piatră,
 Unde câine'nveci nu latră,

Unde nici cocoș nu cântă,
 Și unde ochi-mi nu se svîntă
 Nici o dată de plînsori.

Unde juna, ca răsura,
 Stă în contra cu natura,
 Chinuindu-se s'o'nvingă
 Și aprinderea s'e-ți stingă,
 Luptă fără a-și sfîrși.

Unde gârbova petrece,
 Cea în trup cu sînge, rece,
 Și suspină cu plînsoare,
 Căci trăește și nu moare,
 Ne putînd nici a pîși.

Care'n desmierdări și glume
 S'a îndestulat în lume,
 Și pe cea jelind mustrează,
 Surizînd'o să n'o vadă,
 Ci să plîngă tot mereu:

Și să umble 'ncovoiată,
 Tot cu ochi 'n jos plecată,
 Să nu vadă lună, sóre,
 Nici pasere sburătoare,
 Nici pe ceruri curcubeu.

Ah! aci sórta-mi urîtă
 A voit să fiu virîtă,
 Nu vru 'n lume să mă ție,
 Să mă dea 'n braț de soție,
 Și cununa să sărut.

N'a vrut ca și eă în lume
 Să mă număr între mume,
 Ci din légan, din pruncie,
 Mă gonește cu urgie
 Pînă într'acest minut.

Mă gonesce și mă pörtă
 Tot între pîrliți de sórtă,
 Ca o frunđă asvîrlită
 Într'o pădure pîrlită,
 Razim fără se găsec.

Ca frunđa de -vênt suflată,
 Sînt din loc, în loc purtată,
 De trunchiuri, de crăci lovită
 Și mereu tot îmbrîncită,
 Fără să mă stabilesc.

Cînd suflată 'n sus pe déluri,
 Cînd pe sub surpate maluri,
 Cînd pe locuri viforîte,
 Cînd pe rîpi nestrăbătute.
 Ca țirmana frunđa sînt.

D'aci iar prin ape, gîrle,
 Se'ntîmplă ca să m'asvirle,
 Și-acolo în vr'o vultóre,
 Ființa-mi putredetóre,
 A-și avea al ei mormînt.

CÂNTUL 35.

Cu lacrimi de durere,
 Ce fruntea-mi veștejește,
 Acuma vin a-ți spune,
 Că eă o să te las;

Dar inima mi-e tristă,
 Un ce mă tot oprește,
 Când voiă să-ți zic adie,
 Eă tremur fără glas.

Mă uit l'ata junețe,
 Gândesc l'ata iubire,
 La fericiri trecute,
 Ce-o dată le-am gustat,
 Când mă strîngeai în brațe
 Cū-acea dulce zîmbire,
 Și stam în nesimțire,
 În lacrimi înecat.

Pătruns, plin de'ntristare
 Aproape sînt de tine
 Și nu'ndrăznesc a'ți supune
 Că eu te părăsesc;

Dar vremea se sfîrșește,
 Se duce c'or ce bine
 Și eu vr'o mulțămire
 De loc nu întîlnesc.

Prin văi, prin munți și deluri,
 Când sînt fără de tine.
 Pătruns de dor, de jale
 Strein sînt rătăcit,

O s'e-ți aduci aminte,
 O drag'atunci de mine?
 O s'e suspini vr'odată
 De cel ce t-ea iubită?

Eu plec acum d'aceia,
 Dar umbra-ți mă'nsoțește
 Și'nveci pe or ce cale
 De dînsa ne lipsit;

Sînt fără tine dragă,
 Dar inima-mi dorește,

Și-amorul tău va bate
 În pieptu-mi nesfârșit;
 Mai repetez odată
 Acel jalnic adio,
 Ce, plin de întristare,
 Cu lacrimi l'am rostit,
 Și drept resuvenire
 Primesc o sărutare,
 Ce'n veci im va străbate
 Acest piept obosit.

CÂNTUL 36.

Inima mi-e plină de a ta ființă,
 Și'n contro m'oi duce, ieū te întâlnesc,
 Iar tu fugi de mine, nu ai umilință,
 Mă lași ca să sufer și să pățimesc,
 Îți bați joc de mine, mă faci nestatornic,
 Îmi tratezi amorul, mă nesocotești,
 Și n'ai milă crudă, când eū pe jefelnice
 Îți aducă o jertfă, ce-o desprețuești
 Or și ce ți-oi zice, le treci cu vederea,
 Îmi împilezi sôrta, în loc s'o'ndulcești;
 Îmi adaogi rană, imi ațîți durerea,
 Și vedă bine crudă, că nu mă iubești.
 Nu vei putea dară a-mi huli credința,
 Care pentru tine atit am păstrat.
 Nici iar d'a mă plînge, dacă ți-e ființa
 Așa d'anevoe de încredințat.

CÂNTUL 37

Sosește iară noaptea, cu dînsa împreună,
 Durerea iar izbește al meu plept obosit!
 Ah multe sînt la mine aceste nopți de trudă,
 De când odihna'n pace de loc nu m'a găsit,
 Bate miezul nopții, e timpul de odihnă,
 Și somnul de la mine ce'nveci e depărtat,
 A-și vrea ca să-mi adoarmă simțirea obosită,
 Și un minut de pace deșert am încercat.
 Căci chipul tău d'odată atuncea să ivește
 De raze luminate ca inger îl privesc,
 Eū mă deștept, te caut, dar vai, a fost fantasmă
 Mă uit și aurora ivită o zăresc.
 În blînda raz'a lunei, în imne-armonioase,
 De pasări întocmită, concert Dumnezeesc.
 O stea, cu osebite, îmi absoarbe gândirea,
 Mă uit atunci la dînsa și chipul tîu zăresc.
 Părăsesc îndată or și ce locașuri,
 Pe câmpii, pe dealuri alerg, mă rătăcesc,
 Zadarnică silință; căci ori unde m'oi duce,
 În tot, în or ce flóre chipul tău eū zăresc;
 Când și resuvenirea vine de mă izbește
 Și suspine îmi scapă la tine căld gîndesc,
 O lacrămă ce pică a inimii bătae,
 Ah simt epresimțire ce'ți spun că te iubesc!

CÂNTUL 38

Lună, lună, stea frumoasă
 Și plăcută tuturor,

Mai vartos acelor cari
 Zac și ard în foc de dor!
 Ai zărit tu vre o dată,
 Din al tēu drum meteor,
 Vr'o ființă dragă, blândă
 Și iubită ca o sor?
 Tu pre-cum în noaptē-adâncă
 Luminezi un călător,
 Rătăcitū, pierdut din drumuri,
 Tot rotind într'un conjor,
 Ca și tine și aceia,
 Alerga, da ajutor,
 Ea era al bunătății
 Ne înpuținat izvor.

CÂNTUL 39

Trecut-a Primăvara, înbătrinit'a Vara
 Și Iarna a sosit.
 Ș'acum cele'nflorite, cu totul veștedite,
 Zăpada le-a albit.
 Burienile uscară și tôte se plecară
 'Ntristate la pământ.
 Frum'seșea li să stinse, pământul le coprînse
 Pare că nici nu sânt.
 I-a vezi dar tinereșe, în ce fel de buneșe.
 Tn ai să te prefaci:
 Și vârsta frăgezită, frum'seșea cea'n florită,
 Așa ai se le faci;
 Deci nu-ți jindui viața, nici îți opri dulceșta,
 În dor tot petrecând

Cât ești în astă stare trăește'n dezmerdare
Și timpul nepierdând.

CÂNTUL 40

Chitar'muz' armonicească,
Până când o să tăcem?
Până când să ne muncească,
Întristarea ce-o avem?
Și când iarăși o să'ncepem
Dulce să ne veselim?
Că din grijă pre-cum pricepem
Nimica nu folosim.
Ceasul umblă, vremea trece,
Și noi'nainte pășim,
Ne spune, ne dă junghiū rece,
Că'n vârstă ne moleșit.
Și dacă în asta floare,
Cu dulceață nu trăim,
Când nădăjduim noi oare
Alt timp ca să mai găsim.
Ducă-să doru'n tristarea,
Ducă-să inima rea,
Ducă-să chinul, ohtarea,
Ducă-să grija cea grea,
Iar noi într'o glăsuire,
Tot dauna să cântăm,
Și tot cu buna voire,
Slobozi se ne desfăt: *am.*

CÂNTUL 41.

Bine este tot dauna,
 Să bem să ne ospătăm
 Și cu toții din preună,
 Să rîdem și să cîntăm.
 Lasă lumea să vorbească,
 Strige, zbere, cât o vrea
 Gluma, jocul să trăiască,
 Voiu cu el amăngropa,
 Veniți frați să trăim bine
 Veselindune 'ntre noi,
 Că prea curînd vremea vine,
 Cea 'ncurcată cu nevoi.
 Ne apasă, ne'ncovoaie
 Cu mânia ei cea rea,
 Și de jocuri ne despoae,
 Ne 'nbracă cu hîna grea.
 De bătrîni să ne ascundem,
 Și să fugim cât putem,
 Și necontenit să facem
 Ce ne place, și ce vrem.

CÂNTUL 42,

Nu voiu avere, nici bogăție,
 Nu voiu mîrire, nici avuție,
 Nu voiu simțire, nu voesc minte,
 Nici isteciune, cât bob de linte:
 C'aceste toate, cin'le voește,
 Cât le 'nmulțește, să amărește,
 Eū voesc pace, și liniștire,
 Viața bună, dulce iubire.

Voiu cântecele desfătăt oare,
 Jocuri și glume mîngătoare:
 Și cu acestea voiu tot-dauna,
 Să mor cu ele stînd împreună

CÂNTUL 43

D'ar fi aurul să poată,
 Să-mi dea viață'ndelungată,
 Alt nimic n'ași mai pofti;
 Ci m'ași strădui d'ași strînge,
 Și de moarte nu m'ași plînge,
 Căci ași da și m'ași plăti.

Dar de vreme ce nu poate
 Să mă scoată de la moarte,
 Te ce să mă străduesc?

Cu amar și cu durere,
 Ca să dobîndesc avere,
 La toți să mă căciulesc?

Maî bine sêrac în pace
 Să trăesc cum mie'm place,
 Căci când va fi ca să mor

Petrecând în sărăcie.
 Sfârșitul meu voiu să fie
 Între vin, și'ntre amor.

ALTE

Țânturî populare ce se cântă la păhare.

CÂNTUL 44

O! veselie la masă,
 O! ce beție aleasă!
 O! frumoasă adunare,
 Tot de cariî scurg păhare!
 O! ce bună învoire,
 Că toți aũ gust de sorbire.
 Tot de cariî vin le place,
 Și cu apa n'aũ a face.
 Hai dar toți c'o glăsuire'
 Cu chiot într'o unire,
 Să'n nălțăm păhare pline.
 Și să le scurgem toți bine;
 V i v a t !

CÂNTUL 45

Veniți cu toțiî din preună
 Se ne veselim,
 Cu toțiî acum și tot dauna,
 Vinul se-l jertfi m.
 Și mari și mici cu toțiî frățește,
 Să ne ospătăm,
 Căci bënd vinul veselește,
 Și de grijî uităm.
 Atunci mîhnire nu este,
 Când bem mai mult vin.
 Bărbați, Copii și Neveste.
 Toțiî veseli de plin.

Toți cântând întru unire,
 Toți să glăsuim,
 Dând la păhar mulțămire,
 'N dată să-l golim.
 Urmând unul după altul
 Toți pe rând să bem,
 Fieși-care cu tot șartul,
 Beți să ne vedem.

CÂNTUL 46.

Nimic nu'i ca vinu,
 El ne dă odinu
 Lumea sfârșit n'are,
 Când golim pahare.
 Măhniri atunci n'avem,
 Când cântăm, și când bem.
 Nicî grija nă adapă,
 Când nu bem pic apă.
 Suge măi fârtate,
 Cât ai sănătatea:
 Că nu știm prea bine
 De vom fi vii mâine.
 Lic, lic, lic, lic, lic, lic,
 Pân' n'o rămânea pic.

CÂNTUL 47.

HORA VINULUI.

Și noi, și noi la Ilinca,
 Și noi la Ilinca,

Ca să bem vin cu ulcica;

Și noi și e. l.

Scoate, scoate la ocale,

Când la plată nu'î părăle;

Băgaiū mâna'n punga chingii

Găsiū ața mămăligii;

Băgaiū mâna'n buzunare,

Găsiū cremenii și amnare.

Băgaiū mâna până 'n cote,

Nici un ort nu putiū scoate;

Când am zis mai ado, toarnă,

Ne luă cu călni'n goană.

Finitul Broșurei a Patra.

SPIRITUALITATE

AMORULUI

SAU

CÎNTĂTORUL

DORULUI

de

ANTON PANX

Retipărită de

Oprea Demetrescu.

BROȘURA V-a

RÔMNICU-VÂLCEL.

Tipografia Oprea Demetrescu.

1891.

SPITALUL AMORULUI

Sau

CÂNTECE POPULARE

CÂNTUL 1.

Aolică! d-aolică!

Mult mî-e ibovnica mică!

Ș'ași lăsa-o d'ar mai creșce,

Ci dorul mă pridideșce;

Of că mult e frumușică!

Parcă e o florică:

Unde'i văd ochii ca mura

Mă apucă'npiept arsura,

Unde'i văd fața ca crinul

Mi s'adaogă suspinul;

Când o văd jucând la horă

Dragostea ei mă omoară;

Ah căci nu știu vr'o buruiană!

Să iaș foii să-mi pun la rană,

Dorul să-mi tămăduiască,

Ca să aștept să mai crească;

Ah fetică fetișoară!

Crește, fă-te mărișoară,

Ca să'ncepi să simți amorul

Și să te găsească dorul,

Ranele mele să-ți vie

Și atuncea să-mi crezi mie:

Să vezi inima în mine

Cât se arde pentru tine.

Că aștept cu nerăbdare
 Să te'nalți, să creșci mai mare,
 Să câștig ata iubire,
 Să trăim în fericire;
 Să trăim cât avem viață
 C: doi porumbi cu dulceață:
 Să trăim cât o vrea Sfântul,
 Să ne despartă mormântul.

CÂNTUL 2.

Dacă inima îți cere,
 Băete, băete,
 Te'nsoară și-ți ia muere,
 Băete, băete,
 Nu umbla priu Mahalale,
 În haitat cu haïmanale,
 C'o să-ți fac spinaea tobă,
 Și o să mă dui de gloabă,
 Ia-ți măsurile băete,
 Că s' în lume multe fete:
 Nu fii dușman casi mele,
 Că-mi faci capului belele.
 Dacă-ți trebuie muere,
 Vin' la maica și mă cere,
 Nu fluera pe la poartă,
 Ci cumți-e chipul te poartă;
 Pagă-ți mințile în traistă
 Și n'ocoli la ferestră,
 Că îți spuñ, ce nu știi încă,
 Câte zbor nu ce mânâncă,
 Nu gândi că s' toate proaste
 Ca să dea cu tine coaste;

Surda zbie-î cântând pe drumuri,
 Amețit de proaste fumuri,
 Că să va găsi vre-unul
 Să-ți dea minte cu crăciunul,
 Să-ți scoată din nas amorul
 Și să-ți potolească dorul.

CÂNTUL 3.

Cine bate la feréstră,
 Nevastă, nevăstă?
 Noapte-acum pe vreme
 Nevastă, nevăstă?
 Bate par'că și adastă,
 Nevastă, nevăstă?
 — Omule pisica noastră;
 — Ba, ba, ba neva-tă,
 Nu este pisica noastră,
 Nevastă, nevăstă,
 Ci e om cu hain'albastră,
 Nevastă, nevăstă,
 Or că e vre o măiastră,
 Nevastă, nevăstă,
 Și vine pe la fereastă,
 Nevastă, nevăstă?

CÂNTUL 4.

Marioară dintre bălți,
 Cu dragostea'n patru părți,
 Na de la mine cincî zloți
 Și nu te iubi cu toți.
 — Tot'ți-am spus Nițule mai!
 Nu-mi trebuesc banii tăi,

Că am prietini mei
 Și nu pot fără de ei:
 Că banii să chieltuesc,
 Să duc și să prăpădesc,
 Iar prietenii nu găsesc
 Ca cu cari mă iubesc. . .
 —Marioară din Potloți,
 Tu te mâni tu te'ntorci
 Tu iar de neica te rogi,
 Te rogi, plângi și lacrimi storci.

CÂNTUL 5. (țiganul lăețu)
 Din Ploesci până'n Novaci,
 Pierdii ce-avui în doi saci: (desați)
 Dar d'aveam or de n'aveam,
 Ca să-mi iaș știu că gândeam:
 O păpușă de tutun
 Ș'un călăpior de săpun.
 Și mai aveam or n'aveam,
 Ca să-mi iaș știu că gândeam
 O lulea ș'un ciubucel,
 Să bea Dica mea cu el;
 Luaiu nu știu ce făcu,
 Dar adălmașul beu,
 Și plecând cam beat cam treaz,
 O gloabă'n drum de cal breaz
 În spinarea'i m'aruncă
 Și la fugă o luă:
 Eu dan călcăe să stea
 Și el fugea cât putea,
 Alergă, tot alergă
 Și utemniță mă băgă.

CÂNTUL 6. HORĂ.

Astăzi bură, mâine bură,
                   Leliță, leliță,
 La lelea în bătătură,
                   Leliță Leliță,
 Ca să-mi crească d'o răsură
                   Leliță leliță,
 S'o pue la legătură,
                   Leliță leliță
 Să se premenască'n Ie,
 Și'n rochiță lilichie,
 Să'nbrace și Tivlichie,
 Să placă altor și mie;
 Să pue la gât Măgele,
 Și la degete inele,
 Păftaluțe cu cordele,
 Numa'n flori de fluturele;
 Să mērgă să joace'n horă
 Ca să placē tutulora,
 Să-mi rănească inimioara,
 Ah dragul ei mă omoară!

 CÂNTUL al 7-lea.

Văduviță grasă, tînēră rēmasă.
 Rumenă, frumósă, la ochi mîngiósă
 Văduviță dragă, tînără și fragă,
 Jună co piliță, că o garofiță.
 Nu umbla cernită și neprimentită,
 Jalnică 'ntristată și nepieptănată.
 Scól de diminēță, spalăte la față,
 Și mi te gătește, păru-ți netedește.

Vino dară, Zină, dă cu mine mînă,
Să trăim viață plină de dulceață.

Nu fii amărită, că nu ești urită,
Ești destul de fragă plăcută și dragă.

CÂNTUL 8 HORĂ

Am auzit puică bine

Că m'ai fi uitat pe mine

Și dai altuia guriță

Séra când eși la portiță.

Ce folos e dar de mine?

Çă bat calea pentru tine,

Păcat de a mea iubire,

Că a fost în amăgire,

În van ți-a fost jurămîntul,

Că nu ți-ai ținut cuvîntul,

Când diceai Iad să te'nghiță:

De vei cădea din credință.

— Te rog, neică, neiculiță,

Vin diseră ca portiță:

Și ce am greșit îmi spune,

Vie 'n mormînt nu mă pune

Mê jur pe Cerescul nume

N'am iubit pe altu'n lume

M'am închinat numai ție.

Fără vr'o vinovăție.

Ține, dómne, luna'n nor

Să stau cu puica 'n pridvor,

Încântat și plin de dor,

Să mă satur de omor

CÂNTUL 9.

Dragă cum te-am iubit eū
 Să te-ajungă dorul meū,
 Dorul meū și mila mea
 Cu dureri și boală grea.

Fulgere căzând din nori
 Să te arză și să mori,
 Să crăpi, să te prăpădești,
 Ca cêra să te topești;

De cât vie să mai stai
 Ș'altui inima să-i tai,
 De cât și p'alt sël robești
 Și să'l lași să-l părăsești.

CÂNTUL 10.

Din stele nu e nici una
 Să-mi lumineze ca Luna,
 Ah lună, a mea stăpână!
 Ce să fac să-mi vii în mînă?
 Nu știu ce cursă a-ți tinde
 Și cu ce laț te pociu prinde!
 Să te țiu a nu te-ascunde
 Prin ale norului unde;
 Că trăesc o moarte vie,
 Așteptând noaptea să-mi vie,
 Noapte fără nori senină,
 Ca să văz ata lumină:
 Ziua trece noaptea vine,
 Gândul meū e tot la tine;

Și tinerețele mele
 Se sfirșesc în chinuri grele;
 Să sfirșesc și te blestemă
 Tu să dai de ele sémă:
 Căci tu faci de se usucă
 Și'n mormânt ca să se ducă

CÂNTUL 11.

Cum ai fost la maica ta,
 Aș'ai fost la casa ta,
 Cum ai fost așa să fii,
 La mine să numai vii.

Pilda cum zice ai fost,
 Chip frumos la un cap prost;
 Că pe toți în sémă'i bagî
 După toți mori toți sînt dragi.

Lași pe unul, l'altalergî,
 Și din mină'n mină mergî,
 Azi lași unul ș'altapuci,
 Măine iar la alt' te duci.

Brațele la toți îți dai
 Toți să te sêrute stai,
 Și pe față ș' în ascuns,
 Risul lumii ai ajuns;

Desfrănată tot trăești,
 La păcate nu gîndești,
 Ai uîtat pe Dumnezeu.

Cum uîtași și brațul meu;
 Însă el nu va lipsi
 Vie a te pedepsi,

Cu dureri și răni trupești,
Să ajungi să te tirești.

CÂNTUL 12.

Doă Inimă nu-mi dau pace,
Și din doă una-mi place;
    Una mi este draga mea
    Ș'alta'mi este o belea;
Le-ași iubi pe amîndoă,
Să fac altă lege noă:
    Dar d'oi sta a le iubi
    Mă tem că s'or învrajbi;
Eū ziseiū dragii să vie
Și beleaoa să nu știe,
    Dar draga mea cum sosi
    Și beleaoa fu aci;
Amîndoă nu-mi dau pace
Dar ghiciți care imi place,
    Una merită de simțu,
    Ș'alta merită de'nvinsu.

CÂNTUL 13.

Dragostea mea cea din tîiū!
Tu te duci și eū rămîiū,
Cum o să petrec cu dor,
Să trăesc și să nu mor?

Că d'acum unde gîndesc
Parc'o să mă prăpădesc,
Nu poc ū sta nici într'un loc
De văpăi și mare foc;

Intru'n casa, es mă plimb,
 Dorul nu pociu s'e-mi mai
 Că'n loc s'e-milă ușurez
 Eū māi rău mă'nflăcărez.

Es la câmp ca s'e mil stin
 Vânturi bat ș'il mai încing
 Ori și încotro mă duc
 Măi mari focuri mă apue.

— Ah nu știu ce chip să fa
 Draga mea s'e te impac!
 Ca același foc și eū
 Pățimesc în trupul meū;
 Dar nu pociu iubita mea
 Lângă tine-araminea,
 Sînt silit chiar și ne vrind
 S'e plec să te las plîngând.

CÂNTUL 14.

Gândesc s'e plec s'e mă duc,
 Iar de un dor mă usuc,
 Și m'apueă un suspin
 Cu durere și cu chin:

Că mă duc, mă despărțesc
 De un suflet ce'l iubesc,
 Care și el m'a iubit
 Cu amor ne osebit.

N'am ce face, plâng, oftez,
 Cu greū foc mă depărtez,
 Ci'l rog a nuse'ntrista,
 Nici mila a nu'mi uita.

CÂNTUL 15

Cum plec din naintea ta
 Pe loc încep a ofta,
 Nu știu în cotro apuc,
 Nici nu știu unde mă duc.
 Tot mă mir ce dor cumplit
 Pentru tine m'a găsit,
 De nu pociu nici un minut
 Din gândul meu să te uit.
 Un ceas de nu te-oi vedea
 Nu-mi vine'nloc d'aședea,
 De-mi pare că'nnebunesc
 Până când te'ntâlnesc

CÂNTUL 16.

Draga mea ce stai pe gânduri,
 Și oftezi adese rânduri?
     Spune-mi sufletelul meu,
     Spune-mi că să știu și eu!
 Spune-mi scump'amea iubită,
 Ce stai tristă și scârbită?
     Spune-mi sufletelul meu,
     Spune-mi ca să știu și eu!
 Spune-mi dragă ce'ți lipsește,
 Sufletelul ce'ți dorește?
     Spune-mi sufletelul,
     Spune-mi ca să știu și eu,
 Spune-mi ce vierme te roade,
 Și se-mi rîdi nu te sloboade?
     Spune-mi sufletelul meu,
     Spune-mi ca să știu și eu!

Spune-mi dragă din ce'ți vine,
 Să te niți cu rău la mine?
 Spune-mi sufletelul meu,
 Spune-mi ca să știu și eu

Spune-mi care-mi e greșeala
 Și care'ți e bănușeala?
 Spune-mi sufletelul meu,
 Spune-mi ca să știu și eu

Care vorbe și ce pâră
 Inima îți anărâra?
 Spune-mi sufletelul meu,
 Spune-mi ca să știu și eu

Pentru ce plângi? o minune
 Ce ai? nu tacea, îmi spune,
 Spune-mi sufletelul meu,
 Spune-mi ca să știu și eu

Ce foc, ce dor te'npr'esoară,
 Spune-mi dragă so'ioară?
 Spune-mi sufletelul meu,
 Spune-mi ca să știu și eu!

MARȘU DE PRIMĂVARĂ
 CÎNTUL 17.

Toți cu toți întru unire
 D'o potrivă să pâșim,
 Dați picioarelor pornire
 La verdeață să eșim.

Iată dulcea primăvară
 A strălucit pe câmpii

Și cheamă la dansa afară
Bătrâni tineri și copii

Filomela Turturelu,
Mierlița și porumbelul
Pe ramuri frunzoase stând,
Cu glas dulce meludează
Șarmonie acordeață
Tot în juru-î răsunând

Soarele revarsă rază
Către orizon suind,
Și natura'nsufletează
Supt cer toate re'mviind.

Jos pământul se răsfăț
Cu zimbiri la el privind
Și cu podoabă măreață
Se îmbracă înverziind.

Filomela . . . șcl.

Pe câmpie și pe luncă
Ne obositul țaran
Vesel asudă la muncă
Să dea rodul peste An.
Pluguri, sape, seceri, coase
Prin tot locul să învârtesc
Și cu glasuri bucuroase
Toți cânt și să veselesc

Filomela . . . ș cl.

CÎNTUL 13.

Marșu Școlarie

Iată, iată'asosit iară
 Mult dorita primă-vară
 Așteți toți cu mic cu mare
 Spre a ei întâmpinare,
 Veseli să o priimim:

Care vine și ne-aduc
 Maiul cel frumos și dulce.
 Ș'ale sale mândre pasuri
 Păsări le dezmierd în glasuri,
 Ai și noi să le-auzim.

Dimineața pe răcoare,
 Pe la revărsat de soare,
 Filomela, Turturelul,
 Cucul, Mierla, Porumbelul,
 Dealuri Văi din somn deștept;

O ce melodie sfântă!
 Toate când porneșă și cântă,
 Atmosfera reînvie
 Alor dulce armonie.

O ce Angelesc Concert!

Azi această sărbătoare
 Cât e de desfătătoare!
 Cât e de iustrălucită
 Și pompoasă fericită!

Data de prea'naltul cer;

C'alui Maiu unica Lună
 E a anului cunună.

Çăci ne'nfățișază Raiul
 Și ne îndulcește traiul,
 Viscol, Vifor, toate pier,

Zefirii fluturăază, zboară,
 Ocolesc ne înconjoară
 Și în fața ne adie
 De prin flori mirează vie,
 Dulce, de supt cer senin.
 Î-a priviți, priviți câmpia,
 Ce din suta ne dă mia,
 Holdele sămănătura
 Și fânețul, cositura,
 Gata sunt peste puțin.
 Aruncați ochi și la fructe
 Și la feluri de produse,
 Prin grădini și colea'n vie
 Prin cireașa timpurie,
     Uite că sa și roșit.
 Î-a vedeți pomi și readă
 Cum stați încărcăți grămadă,
 Mărul părul și castaiul,
 Ce ne dau să bem tot anul,
 Fructul lor e înmăit,
 Iată din-coaci melușei
 Că'n albă delușei,
 Lângă ei stă Păstorita
 Și le cântă cu gurtă,
 Glasul înălțând duos.
 Jos în vale băeți
 Păstoresc și ei viței
 Toți în mâni cu fluerașe
 Cântă danțuri drăgălașe,
 Și petrec jucând frumos.
 Câte naște Primă-vara
 Cresc și le rescoace vara

Toamna toate le culege
 Și pe rău din bun alege
 Iarna spre a le păstra.

Fraga noastră vârstă dară
 Este'nt'r'asa Primă-vară,
 Care se înalță'n școală
 Și din pulbere se scoală,
 Prin științi de va intra.

Că în lume este omul
 Ca și în grădină pomul,
 Dacă mic se altoește,
 Și frumos se curățește
 Crește, dă fruct minunat;

Iar de'l lasă'n loc de sine
 Crește ca un mărăcine
 Ca selbatic înfrunzește
 Și Omida'l prăpădește,
 Fără fruct îl vede uscat.

Școala toate le preface,
 Ea pe omul, om îl face.
 Ea e lui chiar sînul mumei,
 Ea îl dă în brațul lumei,
 P'a sa lege'ntemeiat.

Ș'il învață ca să știe
 Bun și social sa fie,
 Ea îi dă înțelepciune
 Și-i însuflă istecțiune
 D'a trăi civilizat.

Deci și noi acuma dară
 Tinerimea cea școlară
 Să urmăm cu sirguintă
 Ca să trecem prin știința
 Mintea să ne luminăm.

Pomul cere udătură,
 Omul dat la'nvățătură,
 El prin Școală se adapă
 Ca și plantele de apă,
 Școala dar să'nbrățișăm.

Și așa toți prin urmare
 Rugi se faceți fie care,
 Pe patroni mila cerească
 Cu mulți ani să-i dăruiască,
 Zile line să le dea.

Pe profesori să'ntărească
 De necazuri să-i ferească,
 Ca să aibă suferință
 La anoastră neputință,
 Cu voi bune să predea.

Și această d'azi serbare
 Una dintre cele rare,
 Care o ador românii
 Tinerii și cu bătrânii,
 Vă urăm noi dar de plin,

Ca la anul iar cu bine,
 S'o sărbați cu frunți senine,
 Cu cântări, cu bucurie
 Și cu dulce vvoie
 Fie, facă se, Amin

De mine G. Ucenescu din predarea
 Profesorului meu D-nu A. Pann.

CÂNTUL 19.

Primă-vara cum sosește
 Tot pământul înverdește,

Și cu flori se'npodobește,
 Firea toată veselește,
     Numai inimioara mea
     Nu se poate mângăia!
 Pomi, copaci înmugurează,
 Infrunzesc, înrămurează,
 Cerul varsă dulce rază.
 Păsări cânt se desfătează,
     Numai inimioara mea
     Nu se poate mângăia.
 Dealuri, văi, câmpii răsună
 Glasuri de părere bună,
 Tineri, tinere'npreună,
 Saltă, joacă, flori adună,
     Numai inimioara mea
     Nu se poate mângăia.
 Nu e pre pământ vr'o fire
 Să nu simță îndulcire,
 Toate gustă fericire,
     Numai inimioara mea
     Nu să poate mângăia.
 Numai inima mea n'are
 La durerea'i alinare
 Să sfârșește de oftare,
 Petrecând în întristare
     Și nimica vaî de ea
     Nu o poate mîngăia!
 Veselie numai cere,
 N'are într'a sa vedere
 Nici un lucru cu plăcere,
 De cât plânge în tăcere.
     Că nimica vaî de ea
     Nu o poate mângăia

N'are zi în veac senină,
 C'a perit a sa Lumină,
 A rămas de ea streină,
 Focul, dorul nu-î alină,
     Și nimica vaî de ea
 Nu o poate mângăia!

CÂNTUL 20

Primă-vara când sosește
 Toată firea veselește
 Numa eă mă întristez,
 Când arunc ochi 'n grădină
 Și o văz cu flori tot plină
     Mă rănesc și suspinez.

Ah! în vârsta mea cea crudă,
 Când n'avém grijă, n'avém trudă,
 Că: de mult mă bucuram!
 De mergeam spre aerare
 Sărbătoarea la plimbare,
     Îmi părea c'atunci zburam;
 Tot cântam mergând pe cale
 Cînd umblam pe deal pe vale,
 Voile mă'nebunea.

Inima sălta în mine,
 Săngele-mi fierbea prin vine,
     Ca să joc tot îmi venea.

Ah voi zburde tinerețe!
 Ați ajuns la bătrînețe,
 Nimic nu vă 'ncânt'acum:
 Nu vă råde primă-vara,
 Nicî nu vă dezmiardă Vara,
     Toate vă sânt cîață, fum!

V'ați pierdut tot scumpul bine
 Rău destul acum de mine
 Căci or ce mi-e în zadar:
 Lumea nu mi-e spre plăcere,
 Caut loc tot de tăcere,
 Cele dulci amare-mi par;
 Cântecele de păsărele
 Ca pe niște voce rele
 Numai voiți să le ascult.
 Florile nu-mi dau mirezme
 Toate'n ochii mei sânt iezme,
 La nimic n'am gust mai mult.
 Am plăceri d'aci'n nainte,
 Ca să auz tot rugă sfinte
 În Templul Dumnezeesc,
 Să privesc în jos pământul,
 Că să-mi fie'n el mormântul,
 Căci știu c'o să mă sfârșesc.

CÂNTUL 21.

Mugur, mugur, mugurel,
 Fă-te curând măricel,
 Înfrunz-ște frumușel,
 Mugur, mugur mugurel.
 Că tu dacă înverdești
 Mugur, mugur, mugurel,
 Pe toate le veseleşci
 Mugur, mugur et c.
 Păsărelele în crâng
 Se-ți cînte 'nprejur se strîng,
 Fluturași frumușei,
 Voltează-asuprați și ei,

Și amorul cu arcșor
 Tă ocolește în sbor,
 Ș'unde vede tinerei,
 Aruncă săgeți în ei:
 Îi rănește la ficăți
 De se plimbă înfocați:
 De foc mare și de dor,
 Crădinile înconjur,
 Până să'ntore osteniți,
 Și adorm ne pomeniți.

CÂNTUL 22

Mórte! moarte unde ești!
 În ce parte locuești?
 Ce tot faci de nu mai vii
 Să mă eî dintre ceî vii?
 Ș'înpămênt să mă arunci,
 Să scap de atîtea munci;
 Nu gîndi doar că voesc
 În lume să mai trăesc;
 Că ce folos am avut
 Viața cât am petrecut!
 Toate mi s'a'npotrivit,
 Doamne ce lucru cumplit!
 Și vr'un bine d'am gustat
 Tot cu ah! lam sărutat;
 Frați prietini la un gând,
 Singur sunt și mor plângând!

CÂNTUL 23.

N'am gustat vr'o dată în a mea viață
 Vr'un minut mai dulce său mai fericit
 N'am putut să aflu a lumii dulceață
 N'am putut a zice acu s' norocit;

Plin de neodihnă, plin de nerăbdare,
 Pătruns de durere pe gânduri zăcém,
 Cufundat în lacrimi cu neincetare
 Ranele în pieptu-mi cu jale spălam;
 Dar nimic n'ajută, nimic nu slujește
 De ași vărsa lacrimi o lume să'n nec,
 Pe cât poate face, pe cât folosește,
 Un minut cu tine dulce când petrec.

Când te văz pe brațe'm de dureri răsufli,
 Să vindecă rana-mi, suspinu 'ncetez,
 Aromatici Zeferi înprejuru'mi suflu,
 Și atuncea numai eü simți că 'nviez.

CÂNTUL 24.

Inima'n mine de dor să'nceingă,
 Arde, arde nu să stinge,
 Flacă'ra mare rău mă'upresoară,
 Focul durerii rău mă doboară:
 Ah fieți milă soro. de mine!
 Că mi-e nădejdea numai la tine.
 În toată vremea și'n tot minutul
 Mă aflu'n chinuri mult amărâtu
 Fieți în stire d'amea perire,
 Chiar pentru tine mă fac jertfire.
 Ah fieți milă soro de mine,
 Că mie nădejdea numai la tine.

De-mi tai nădejdea de întâlnire
 Și așteptarea de fericire,
 Mai bine moarte de cât chinuri,
 Să scap odată d'aste suspinuri:
 Ah fieți milă soro de mine!
 Că mi-e nădejdea numai la tine.
 Ce-mi folosește astă viață,
 Când îmi lipsește frumoșa-ți față
 Ah amar mie! în vin leșinari!
 N'am nici putere să scot suspinuri,
 Ci fie-ți milă soro de mine,
 Că mi-e nădejdea numai la tine!

CÂNTUL 25.

S-oare, Lună, Stele, Cer,
 Umilit vă rog și cer!
 Un suflet ce îl iubesc,
 Să'l faceți să'l dobândesc.
 La el ochi de când am pus,
 Sperarea 'n voi mi-am supus;
 T-oate dar vă 'npreunați
 Și grăbiți mă ajutați
 A-mor ș'asupra-î porniți
 Ș'amă'nsoți mijlociți;
 N-u mă lipsiți d'ast odor,
 Dați mă rog ș'în simțu-î dor.
 I-nima îi infocați,
 Ș'a mă iubi îi plecați;
 C-ă din ceas ce l'am coprins
 Și buzele-mi l'a atins,
 A-h cerule de atunci
 Sunt înnecurmate munci!

CÂNTUL 26.

P-ărăsita mea gră'ină,
 Crima că burieni spinoase!
 Nu-mi las roza purpurină,
 Ce-mi însuflă dulci miroase,
 Să o văz să mă'nbunez.

A-h tu roza mea frumoasă.
 Aste suferinți ghimpése,
 Mai așteaptă pân la coasă
 Și cu brațele duióse
 Vin se te îmbrățișez.

Roúa 'n timp te 'nlacriméză,
 Sórele te ofilește,
 Vântul aspru te'npiléďă,
 Dar speranța te'ndulcește,
 Ca se suferi așteptând.

Ah, amabilă rozină,
 Ești destul în suferință,
 Cum de poți sta pe tulpină,
 E mirare, în credință,
 Însă vei scăpa curînd.

Supărările-ți aduse,
 Tu știi dela cine 's póte,
 Ș'acela ce'n spinii te puse.
 Da-și-va sémă pentru tóte
 La cerescul curcubeu.

Crede dar tu, scumpă flóre,
 Crede și-ți mîngie dorul,
 C'aste rele trecétóre
 Miine vor peri ca norul
 Și-o se fií pe pieptul meu.

Eú sînt dar ajutor ție,
 Saltă 'n bucurie mare,
 Ast reú timp mult n'o se ție,
 Aibi în mine zic sperare,
 Dacă-ți sînt amicul têu.

Vara trece, tómnă vine,
 Tu vei fi pusă în glastră,

Și dupe doritu-ți bine,
L'a ochilor mei fereastră,
Stând vei înflori mereu.

Ast-fel, roză purpurină,
Supă rarea-ți risipește,
Înflorește în grădină,
Și sperările îți crește,
Cite-ți dic nu le uita.

Gînd la gînd, cu bucurie,
De-ți vor spune ghicitóre,
Crede c'așea o se fie,
Deci dar nu te întrista.

G. Ucenescu.

CÂNTUL 27

Tu plingî, dragă, pentru mine,
Ne'ncetat verși lacrimi storci,
Și de jale nu-ți mai vine,
Inima se-ți mai întorcî.
Drept ai scumpo, că 'n viață
Într'al însoțirii trai
Am petrecut cu dulceață
Amîndoî ca'n sîn de Rai.
Dar nemilostiva mórte,
Care nu s'a îndurat
Pentru a le nóstre sórte,
Cu cruđime s'a purtat.
Cá m'a secerat pe mine
Și m'a împins în mormînt,
Vrînd a te lăsa pe fine.
Amărită pre pămînt.
Ci mihnirea-ți precurmează
Atît na te amaci,
În răbdari te'nbărbătează,
Cu plîns nu te omori.

Nu te prăpădi, ș'ascultă,
 Ca nu în nevirstnici ani.
 Se lași de jalea-ți cea multă
 Copii de tot sîrmani.
 Căci, cum ve-ți bine acuma,
 Ei nădejde n'au în altu,
 Tu le ești tata și muma,
 Dupe domnu! cel înaltu.
 Ei prîn tine 'n astă lume
 Către vîrstă vor piși,
 Ș'a cunósce al meu nume
 Tu le vei împărtăși.
 Tu în legea naturală
 Îi vei creșce 'n locul meu,
 Le vei însufla morala,
 Și credință 'n dumnezeu.
 Tu lor, scumpa mea soție,
 Virtutea vei însufla,
 Și pe ce drum să se ție,
 Norocirea a-și afla.
 Că copii în viață
 Sórta și-iaú de la părinți,
 Dela diași se învață
 Ca se fie draci sau sfinți,

CÂNTUL 28

A mea viață tristă-o ved că se sfirșește
 Amărăciuni, suspinuri, dureri ce am cercat,
 Acum le ved departe, nimic nu mă oprește
 S'ajung la mórte-aceia ce tu mi-ai însemnat
 Mormîntu mi-e aprópe, îl ved că se deșchide,
 Pe calea îns'a morții eu stau și mă sfiesc.

Mă uit la vr'o scăpare, dar nóptea se destinde
 Și norii desperării în față-mi se'ntilnesc.
 Atunci resuvenirea îmi vine, mă isbeșta,
 Suspînul mi'l deșteptă și pierе în zadar.
 Iar fericea-mi crudă, ce'n veci mă amăgește
 O vęd tot înainte-mi, zimbîndu-mi cu amar.
 A mea ascunsă taină tu'n veci nu vei afla-o,
 Crima ți-e fără știre, eū nu te las se plîngi.
 Și grabnica-mi sfîrșire tu nu vei aūdi-o.
 Decît ca or ce vorbă de care nu te atingi.
 Iar dacă trista-mi umbră la tine va strebate,
 Se-ți spue că mormîntu-mi geme d'al tēu amor
 Atunci de vrei tu dute, țerina-mi să-ți arate,
 Și suspînînd pe dînsa precurmă al meu dor.
 Cu salcia ce plînge, lasă atunci se-ți cadă
 O lacrimă pe crucea ce ție am consfințit.
 Cu salcia cea tristă asvîrlă a ta rază
 În vecinic întunec ce voi fi rătăcit.
 Te uită 'n jos pe piatră, citește al mieū nume,
 Dar prețuînd cu milă durerea ce-am simțit,
 Gîndește că, ca umbra periī din astă lume
 Ce respectéză 'n tine al meu rece sfîrșit.
 Stropеște-a mea țerină cu lacrimile tale,
 Și un suspîn tu lasă se-ți scape obosit.
 Jelește cite-o dată, în or-ce loc de cale
 P'acela ce 'n viață-i atîta te-a iubitū.

CĂNTUL 29

Durerea mi cea mare a'trecut p'or cure
 Cumplită durere, dar eū tot nu mor.
 Ah. de-i ține minte atîtea jurăminte,
 Îmi vei păstra póte o urmă de amor.

Cînd mergi prin vâlcele s'adani floricele,
 S'acoperi cu ele frumósã fruntea ta.
 Dacă cu 'utîmplare vei nemeri o flóre,
 Ce pórtã un scump nume ȕis nu mē uita;
 Ah, atunci gîndește de mine cã-ȕi vorbește
 Asta mi-e nãdejdea și d'asta mai trãesc,
 Eũ cred cã e din fire acea compãtimire,
 Ce inimile leagã cu lanțul sufletescũ.

CÂNTUL 30.

Din tinerețe crude sufletu-mi obosește
 Și nu 'ntîlnesc în ochi-mi acea ce ași dori.
 În ori ce ceas nãdejdea fugе, mē amãgeș e,
 Și eu tot în durere rēmin a mē sfîrși.
 De mi-a ȕimbit vr'o datã vr'o micã fericit,
 D'am încercat durerea sē o pot ameȕi,
 Am deșteptat în mine mai mult acea simȕire
 Ce-mi ȕice cã'n durere rēmin a mē sfîrși
 D'am cugetat vr'o datã cã timpu stingē tóte,
 Aste dorinȕi ce-acuma mē fac a mē mîhni
 Zadarnic tot în silã, vēȕind cã nu se póte,
 Și eũ tot în durere rēmin a mē sfîrși.
 D'am consunȕit în mine vr'un suflet, o fin țȕ
 D'am suspinat de diusa și-am zis mē va în b
 M'a lãsat în tãcere, crud a mea silinȕã,
 Și eũ tot în durere rēmin a mē sfîrși.
 Cînd ȕiũa e seninã, cînd sórele rēsãre,
 Cînd rouã dimineȕii începe a peri.
 Atunci patruns de chiãuri, de dēsa suspinare,
 Începe și viaȕa-mi cu 'ncet a se sfîrși.
 Cînd nóptea este blîndã, cînd luna strãlucește,
 Și ochi-mi ce gîndirea-i face a aromi.

Atunci resuvenirea ca umbra m'nsotește,
 Și-mi dice că 'n durere renin a mă sfârși.
 Ca iarba sea uitată de roua primăverei,
 Ca pomul fără róde ce 'ncepe-a 'ngálbeni,
 Sub schimbátórea vreme, sub vaetul dureiei
 Tot ast-fel eú acuma remin a mă sfârși.
 Ca frunza care cade de viscole isbită,
 Ca flórea ne'ngrijită ce'ncepe-a vesteji,
 Ast-fel ș'a mea viață de trude pribegită,
 Remine ca 'n durere cu ah, a se sfârși

CÂNTUL 31.

Geniul tăú din natură,
 Ce prin vers l'ai arătat,
 M'a făcut se-mi pierd simțirea,
 În cît nici n'am cugetat.
 Ești născut din fire numai
 Inimile să rănești,
 Și fără să vrei vr'o dată
 Cu ele se pătimești.
 Cîte dicit că pentru mine
 Suferi rane ne'ncetat,
 Eú le cerc de o potrivă
 În pieptul mieú săgetat.
 Ar-fi fost cu mult mai bine
 Într'un ceas se fi murit,
 Decît se nu-ți ved acuma
 Chipul teú cel prea dorit.
 Să zac în monotonie
 Pe taínicul jurămînt,
 Ce imi dicit ca se remie
 Cum că destóinic nu sînt.

Ah, te rog se-ți fie milă,
 Să uu mă mai rătăcești,
 Căci eu sînt fără de vină
 La tóte cîte-mi vorbești.

CÎNTUL 32

È nópte întunec și-o liniște domnește
 În tóte din prejuru-mi nimic n'auđ mișcând
 Restriștea mă'npresórá și nimeni nu'nsotește
 Ó inimă pătrunsă, ce bate tremurând.
 De rude, de prietení, de tóte sînt departe,
 Lipsit de orí-ce bine, privesc anii cum trec
 Și numér nisce ȓile ce pare că-mi sînt date
 În pătimire mută amar să le petrec.
 Adesea-orí în lume, cînd obosit de tóte
 Credeam că aste chinurí o dată s'or sfîrși
 Dar mē'nșelai eu însu-mi și vėd că ș'astă nópte
 Trecēnd mē ametește, silindus'a-mi ȓimbi.
 Norocul e departe, nădejdea mē orbește,
 Și fericirea-mi trece eu vîrsta veștejind,
 În pasurile mele că nu se mai oprește,
 Mē lasă, n'are milă, durerea-mi prelungind
 În truda astor gîndarí, cînd eu mē rătăceam
 Îmi aduceam aminte că tot mai sînt iubit.
 D'o singurá fiinȓă, d'al cării brațú doream,
 Și ast-fel al meú suflet atunci s'a liniștit.

CÂNTUL 33

A mea tinără taínă afund remîne-ascunsă,
 În tristu-mi singuratic suflet prea obosit;
 Iar cînd inima-mi bate, de sila ei ínpunsă,
 L'a ta ca se respunȓă, atunci ea s'a văditú.
 Și singuram tăcere o simt iar tremurând.

A mea flacără este vecinică ne vedută,
 Ca și slaba lumină a candelii sub mormînt.
 Și desnădejde rece, întunecime mută,
 În veci nu se va stinge; Îar razele ei sînt
 Întocmai de zadarnici, ca și cînd n'ar fi fost
 Păstréză-mi suvenirea, la grópa mea nu trece
 Făr'ați arunca ochii și fără a gîndi,
 L'aceia ce cenușea-i te simte, deși rece,
 Singură nchipuirea și Îad ce-ar suferi,
 Este a fi stinsă din pomenirea ta,
 Ascultă'mi cel din urmă glas singur pentru tine
 Virtutea nu oprește a plinge pe cei morți,
 În veci ce ți-am cerut'o, fă-mi singurul ast bine
 O lacrimă se întîmpin l'a veciniciei porți,
 Întîia și din urmă resplátă de amor.

CÎNTUL 34

Am lăsat lumea și slava
 Și'n pustii m'am depărtat
 Ca se scap d'acea grozavă
 Săgetare ce mi-ai dat.
 Da'n zadar eú fug de tine,
 Căci odihnă n'am găsit,
 Chipul tău s'a scris în mine
 Și e'n veci nedespărțit
 Când întorc căntătura
 Și or încotro privesc,
 Cîte plăceri dă natura
 Cu chipu-ți le semdesc.
 Munții toți sun în porneală
 De cumplitul meu suspin,
 Cerul stă la îndoaială,
 Lui saú ție mă închin.

CÂNTUL 35

Ce tot fugi iubit'o, ce te-ascunzi de mine?
Când cunoști prea bine că eu te iubesc.

Viața și plăcerea, toate fără tine
Sunt niște principuri ce desprețuesc.

Nu-ți aduci aminte cu cită căldură,
Cu cită trudire mereu te-am gonit?

Ca s'apue o dată se scap de-a ta ură,
Ce ființa-mi totă mi-a nenorocit.

Apucam a dice, uite a sa frunte,
Uite frumusețea-î, ah! sunt fericit.

Tu pierai îndată, te trăgeai în curte
Și vedând fugirea-ți rămâneam recit.

Te mai vedeam iarăși triumfând pe lume,
P'acea pe unde sunt nenorocit,

Și cum dam îndată d'al tău scump nume
Mă jur 1'a mea viață, rămâneam recit.

Cine dar în lume te-a iubit ca mine?
Care alt atîta în cer te-a suit?

Cu atîtea spazmurî ce le cunoști bine,
La a ta iubire mereu am pășit.

Ce fel de durere? care chin de mörte?
Într'un an de zile eu nu le-am gustat?

De totă cruzimea-ți mie mi-făcuși parte,
Liniștea-mi, junețea mi le-ai maltratat.

Dar cu toate astea, cu a ta iubire,
Cu atîtea jertfe ce le numărai,

Îmi dăduși otravă și nemîngiere,
Căci alte mai rele cred că n'o se ai.

Și cu totă astă a ta necredință,
Inimă-mi tot chiamă scump numele tău,

Tot cu-acea iubire, tot cu-acea credință.
Pînă cînd voi dice, mor! ah, Dumnețeu.

CÂNUL 36

De ce cu-a lor lumină ai tîi ochi lacriméză
 Frumósă copiliță, cînd sîntem numai noi?
 Cînd vîrsta ne surîde și steaüa lumineadă,
 Ce póte să ne facă ferice p'amîndoï.
 Rspunde-mi frumușico, ce suferi în tăcere?
 Ce trudă, neodihná e'n pîeptu-ți simțitor?
 Cînd inima-mi aprópe d'a ta sântă plăcere
 Și bate sê-ți respundă c'un suspin de amor.
 Amorul e o taină, ce nimeni n'o'nțelege,
 Decit numai acela ce-o dat'a suferit;
 Ságețile de flacări cu tot aceiași lege,
 În orî și care pîepturi orbirea-i le-a înflpt.
 Cînd viața se sfîrșește și sufletul veghiază,
 D'asupra pe mormîntul ce ăce întristat,
 Mai trist e al meu suflet, vedënd ce expriméză
 Al tîu prea tîner suflet în fundul sêu mișcat.
 De vrei sê știi vieța, saü ce e fericirea,,
 Avem puține ăile ș'apoï va fi tîrđiü,
 Ca flórea cea de tómná, ce-și pierde înflorirea
 Și numai poți parfümu-i sê-l affi în pustiü.
 Grăbim în astă lume, uîtăm or-ce mîhnire,
 Copilul cînd se naște, îi trebui aiutor,
 Dă-mi mîna cu dorința în flacări de iubire.
 Sorbim din cupa vieții umplută de amor.

CÂNTUL 37.

Tot în lacrămî de durere,
 Tot în chinurî sînt ursit
 Să n'am nici o mîngiere,
 Să trăesc tot pedepsit.

Și se jelese fericirea
 Ce acum ved' c'a perit,
 Se 'ntîmpin nenorocirea
 Și se fiu tot despărțit.
 De cînd s'a dus de la mine
 Aceia ce o iubesc,
 Tot oftând caut' vr'un bine
 Și în zadar că nu-l găsec.
 Nu se vede, nu s'aude
 Nici o urmă d'ajutor,
 Ca se spun și se m'asculte
 Relele ce mă'nconjoar.
 Grele chinuri pentru mine
 Pe minute se ivesc
 Tot oftând caut' vr'un bine,
 Vre un razim se găsec.
 Tôte sînt fără simțire,
 Fără mila Pal mieu chin,
 Și alt nu ved' nicăire,
 Decît numai un suspin.

CÎNTUL 33.

Geme, geme și suspină
 Inima mea d'al tîu dor,
 Spune-mî însă care vină
 M'a lipsit d'ai tîu amor.
 Luna cînd lucește lînă,
 Pe un cer senin stelos,
 Cînd pe fruntea mea se'nclină
 Cerul negru 'ntunecos.
 Crede-atunci că cî la t-ne
 Mă gîndesc ne înecat,

Crede că tu pentru mine
 Ești un înger intrupat:
 Iar dacă și-o sărutare
 Ași dobîndi cînd doresc,
 Se mor atuncî a-și fi 'n stare
 Pentru-aceea ce-o iubesc.
 Eă gem, eă gem în tăcere
 Și suspin ne încetat,
 Căutînd prilej a cere
 Ca să-ți dau un sarutat.

CÂNTUL 39

Mai repetez o dată acel jalnic adieo,
 Cînd eă cu întristare atuncea l'am rostît,
 Și drept resuvenire primînd o serutare
 Cu inima sdrobotă silit te-am părăsit.
 Nimic nu va fi 'n stare se pótã a mē face
 Se uit eă vre o dată acel eveniment,
 Acea nópte senină a lunii luminaire,
 A nóstrã fluturare fericie c'un cuvēt.
 De jalea sórteî nóstre datorî de a fi sîntem
 Supuși în ascultare la cei ce ne-aă nãscut,
 Vrãjmași nesatãdesea vîînd bine aneface,
 A nóstrã fericire eî nu aă cunoscut.
 Se rãbdãm dar dragã, ca o statornicie
 Minutul de dorința cu'ncet se-l așteptãm,
 Cînd vom putea în pace, în singurã plãcere
 Nectarul însoțireî pe deplin se-l gustãm.

CÎNTUL 40

Se cred și eă ursita ce lumea amãgește,
 Ce unuia dîîl lóte pe altul l'a lipsît,

Ca muma cea vicleană, ce pe unul iubește,
 Pe altul îl desparte de sinu-î cel iubit.
 Ca sórele ce-și tinde a sa dulce căldură,
 Și vecinic strelucește pe globul pămîntesc
 Pe munți nu-î încăldește cu raza-î din natură
 Resare și apune, lumina nu-î dăresc.
 Dar cui răsări tu Sóre și cui trimiți lumină?
 La unu ce'n adîncă peșteră stă vîrit?
 La unul ce din légan nu are și senină?
 Pe care muma în faptă de mic l'a omorit?
 Așea mîa-fost ursita, din veci chîiar hotărită
 Se ved mărul de aur, la dînsul se mă'ntinđ.
 Și'npins de a mea sórtă și restrîște urită,
 Se nu pot nici o dată în mîna mea s'î prind
 Departe d'acea lume ce este norocită,
 Se fiu eú mărturie la cei ce 's fericeți;
 S'è piar'al teú dar nume, s'è mori și tu ursită
 De vreme ce de tine 's 'ntre cei ei ursiți

CÂNTUL 41

Eú am socotit s'è fie
 Între noi statornicie,
 Se trăim o viața dulce
 Pin' din lume ne vom duce:
 Dar fu vreme prea puțină
 Însuși din a ta pricină;
 Te-ai înstreinat de sine.
 Vina nu este din mine.
 Eú nu ți-am greșit nimică
 Ai greșit tu singurică,
 Acum remii sănătósă,
 Dac'ai fost nenorocósă.
 Și de vei găsi ca mine
 Se iubești dragă cu bine,
 Și se aibi de dînsul parte
 Iar de mine fii departe.

CÂNTUL 42.

Un suflet nobil firește
 Cu unul se mulțumește,
 Amorul său e statornic
 Și e tot d'auna dornic:
 Alérgă dupe dreptate
 Și fuge de strimbătate
 Tot crește, mila-î nu scade
 Credința-î în veci nu scade.
 Nu'nșală, nu amăgește,
 Măgulirea n'o iubește,
 Uraște fățarnicia, Nu-î e dragă viclenia.
 Minciună nu vrea cît părul,
 Cinstește tot adevărul.
 Dreptatea o pörtă în limbă
 Și vorba nu și-o mai schimbă.
 La un dumnezeu se'nchină,
 Și pentru unul suspînă,
 Hotarul legii păzește
 Și pe culmea ei pășește.

CÂNTUL 43.

Nu voi lume, voi se mor,
 Că n'am parte de amor,
 Nu voi viață se trăesc,
 Că n'm pe cin' se iubesc.
 Decît se arđ tot în dor,
 Mai bine 'ntr'un ceas se mor.
 Decît unde merg și șeđ
 Tot intr'una se oftez.
 Că pe care ochi am pus,
 Ca un sóre mî-a apus,
 Lumea mî-a întunecat Și inima mî-a secat

Ah noroc, vrăjmașu cumplit,
 Tu iubirea mi-ai răpit,
 Tu fericirea mi-ai luat
 Și pe alt ai bucurat.
 Nu voi dar se mai trăesc,
 Voi se mor se mă sfirșeșc,
 Hotăresc cu un cuvânt
 Ași se intru în mormînt.
 Ah, al meu suflet iubit,
 Vin de veđi cât sînt scîrbit,
 Vin se veđi cum o se mor
 Ohticat și plin de dor.

CÎNTUL 44.

Ah, cît sînt de amărît
 Și vieața mi-am urit.
 Decît cu atît necaz,
 Voi o dată mort se cad
 Codre, codre înfrunđit,
 Și voi fagi, a-ți înverđit,
 Dar eú de dor mă usuc
 Și 'n mormînt o se mă duc.
 Ah voi munți, și copaci fagi,
 Știți cît îmi erați de dragi,
 Sub umbra vóstră ședeam
 Și cu draga mea vorbiam.
 Voi mărturie erați
 Cît trăiam noi bucurați,
 Cum jucam, rídeam, glumiam
 Și-anîndoí ne mîngîiam.
 Dar acum ah, o pierdui
 Și eú jalnic mă repui,
 Nu-mi mai vine se vîned,
 Nici la umbră-vă se șed.

Nu-mă mai plăceți nici de cum,
 Că nu sînt întreg acum,
 Sînt jumătate de om,
 Și pîrlit ca și un pom.
 Voi șe mor într'acest ceas,
 Că puteri nu mî-a ramas
 Pas nu voi a mai păși,
 Voi aici a mē stfîrși.

CÂNTUL 45.

Sosește nópțtea iară, cu dînsa împreună
 Îsbesc dureri cu pară al meu pîep obosit.
 Multe nopți d'aste crude la mine se adună,
 De cînd sînt tot în trude, odihnă n'am găsit
 Bate iar mîezul nopții, e vreme de odihnă
 Și pruncii dorm ca morții, ah cît eū le revnesc.
 Ciți sînt și alți 'n bine, dorm iar toți în tîcnă
 Dar somnul dela mine s'a dus, nul mai găsesc.
 Ași vrea se-mi aromeze simțirea obosită,
 Dorul se-mi alineze, gîndul se-mi adorm.
 Ș'o minută cu pace în zadar mî-e dorită,
 Că ori și ce voi face nupot să-mi aduc somn.
 În țadar îmi așterne, eū n'am folos de nópțe
 De puî capul pe perne, ca diūa staū deștept.
 Închid ochi pe gînduri, dar par'că niște șópte
 Mē tot ridic pe rînduri și-mi dic sē te aștept.
 Veghez ca filomela, ca dînsa-mi cînt durerea,
 Mē mir timpul acela în ce chip se-l omor.
 Ș'aceste multe chinuri, obosindu-mi puterea,
 M'aruncă la leșinuri și închid ochi-mi în dor.
 Dar chipu-ți de-o dată atunci mi se ivește,
 Ca raza'nfosforată, ca înger îl privesc.
 Mē scol cu ameteală și inima-mi svîcnește,
 Te caut cu iutēlă, mē uît, nu te găsesc.

Te pierd ca o fantasmă, văd aurori ivite
 Și eu rămân ca iasmă, și chinuri mă slăbesc
 Aud glasuri duioase de paseri întocmite,
 În imne armonioase, concert dumnezeesc.
 O tăinică simțire atuncea mă pătrunde,
 Mă uit cu absorbire și chipul tău zăresc.
 Arunc în sus privire, în aer ori și unde,
 Locaș de nemurire și pacinic eu privesc.
 Întorc ochi-mi la lună, mă uit ca 'ntro oglindă
 Și 'ntr'însa tot d'a una eu chipul tău zăresc.
 Dar o stea c'oșebire, din alte mai lucindă,
 Absorbă-a mea gândire, cu ea te semuesc.
 Și aceste idealuri lăsând tot de o-dată,
 Alerg pe câmpuri, pe deluri, mă duc și rătăcesc
 Zadarnică silință, că'n toate mi s'arată
 Că ved a ta ființă cu ea tot mă 'ntîlnesc.
 În ori și care flóre ea este zugrăvită,
 În tot'a sa culóre eu par'că o zăresc.
 Și'n apă la isvóre te ved neosebită,
 În toate de sub sóre eu staū și te privesc.
 Și'n pleptu-mi când isbește atunci resuvenirea
 Suspinul îmi pornește la tine când gândesc.
 Aceste dar din fire ce'n suflu pătimirea,
 Ah, e o presimțire ce-ți spun că te iubesc.

CĂNTUL 46

Ah tu lună, și voi stele
 Vedeți starea vieții mele,
 Vedeți a le mele chinuri
 Și-amăritele suspinuri.
 Vă milostiviți cu toate
 Și m'ajutați de se poate.
 Întăriți a mea simțire,
 Pînă când mai sînt în fire.

Ah Sóre ce verși căldura
Și'nvieți tótă natura,

Tu cu a ta dulce rază
Mintea mea o luminează;

Că de dor par'e'o se-mi vie
Desnădejdi și nebunie,

S'apuc câmpii fără urme,
Se mă duc se pier din lume.

Of ce rană de peire,
Greu e focul de iubire,

Și se-îstingă când nu's mijlôce
De oftare pieptu-ți côce.

Nu știam amor ce este,
Îl gîndeam ca o poveste,

Rîdeam d'alți când vărsa lacri mi
Și cînd îi vedeam în patimi.

Nu gîndem că o se-mi vie
Astă urgie și mie,

Dar acum pe fie-cine
Îl căesc ca și pe mine.

Pe cîți îi vîd slabi la față,
Cuget la a mea vieată,

Socotesc că mic și mare
Patima mea tot o are.

Ah! iubiți prietenî fôrte,
Vî păziți toți ca de môrte,

De acest amor purdalnic,
Că e prea nebun sburdalnic.

Priviți patimile mele
Și nu lăsați se vă'nșele,

Că'n cupa lui este mîere
Amestecată cu fiere,

Și din ea pe cin'adapă
Sdravăn în lume nu scapă,

Îl rînește, 'l ofticéză și viața îi scurtedă

L CĂNTUL 47

Stăi fetiță drăgălașe
 Și cu grații de amor
 De ce treci așa trufașe
 Cu chip desprețuitor.
 — Tinere, te rog oprește
 Cugetu-ți înveninat,
 Mergi departe de găsește
 Altă jertfă de'nșelat
 — Ești tu angel se n'ai dorul,
 Sau vr'o'nsuflare din ser?
 Se desprețuești amorul
 Și răspunsul care-ți cer?
 — Eū nu sūnt acea ființă,
 Precum tu mă socotești,
 Ci sūnt numai o fetiță
 Ce te'ncercī s'o amăgești.
 — D'ași fi ah, vr'o fericire
 D'ași putea s'o dobîndesc;
 N'ar fi decit o simțire
 În inimă-ți să gădesc.
 — În đadar ți-este silința
 Și glasul înșelător,
 Să desprețuești ființa,
 Tinere amăgitor.
 — Eū îți đic cu'ncredințare,
 Mē jur pe cer, pe pămînt,
 Dându-ți gaj drept înșelare,
 Credință pîn' la mormînt.
 — Jertfa ce-mī puī în nainte
 Te-a făcut se isbutești,
 Tinere, adu-ți aminte
 Ce ea ce făgăduiești.

Căci d'acuma 's biruită
 Nu mă mai împrotivesc,
 Pentru tine-am fost ursită
 Vino 'n brațe-mi, te iubesc.

CĂNTUL 48

Stăi puțin fetiț'o dragă,
 Două vorbe să-ți vorbesc
 Două vorbe am a-ți dice:
 Iubește-mă, te iubesc.
 — Nu voi, nu voi, băețele,
 Că mi-e frică de 'nșelat,
 Lasă-mi liniștea în pace,
 Nu-ți face cu min' păcat.
 Fă bine fetiț'o dragă,
 Lasă-mă pentr'un minut,
 Să te strîng o dată'n brațe
 Și gurița să-ți sêrut.
 Nu se pôte băețele,
 Vorbele de geaba țî-stricî.
 Mai bine le-ai tăcea'n tine
 Decît să stai să le dici.
 — Te rog încai, draguliță,
 Ca șe-mi faci acest dar mic,
 Numai se m'ating de hăina-ți
 Și alt nu-ți mai cer nimic.
 — Ba: ba nu voi, băețele,
 Nicî să te atingî, cum dici,
 Frică mi-e se nu mă fermec
 De acest al têu lipicî.
 Aoleo! fugi, vai de mine,
 Cu mina nu te lungi,
 Iată că mor, sînt pierdută,
 Stăi acum dar, nu fugi,

Voiu fi d'aci înainte
 Supusă la voia ta
 Dar și tu iar băețele,
 Te rog a nu mă uita.
 Copilițe, luați seama
 Ast cînt voi cînd îl cîntați,
 Tinerii cum vă înșală
 De vorbă cu ei cînd stați
 De aceea fiți cu minte,
 Cât puteți de ei fugiți.
 Nici măcar două cuvinte
 Nu stați cu ei de vorbiți
 Nici cu mâna să v'atingă
 Nici luați vre un odor,
 Că ei lesne pot să'ncingă
 În sufletul vostru dor;
 Căci ei multe meșteșuguri
 Știu a întrebuița,
 Plâng, se jur cu vicheșuguri
 Spre a vă încredința:
 După ce apoi vă'nșală
 Cîntece vă născocesc
 Spun prin lume, aū de fală
 Cum și ce fel izbutesc,
 Scumpa cinste vă pătează,
 Ramineți să'nbătriniți,
 Junii buni se depărtează
 Și luați ce numeriți.

SPIRITUL

AMORULUI

SAU

CÎNTĂTORUL

DORULUI

de

ANTON PANU

Retipărită de

Oprea Demetrescu

BROȘURA VI-a

ROMNICU-VÂLCEI.

Tipografia Oprea Demetrescu.

1891.

AMORLU

1847

1847

1847

1847

1847

SPITALUL AMORULUI.

CÂNTUL 1.

Scólă puiculiță, scólă,
Scólă, se vedem ce bólă,
Ce grea bólă te'npresórá,
Te muncește, te dobórá.
Ce durere te răpune?
Spune, puiculiță spune,
Fă-o cunoscută mie,
Ca să-ți caut o doctor ie.
Spune, că a ta zăcere,
Îmi dá trupului durere
Și mă face și pe mrne
Se cad, se zac lîngă tine.
—Fugi vrăjmașule nedornic,
Fugi, că ești un nefatornic!
Și din pricina-ți, tirane,
Port în pieptu-mi aste rane.
Fugi vichlénule, mă lasă,
Nu te face că îți pasă,
Surda mi-faci de vorbe silă
Și îmi zici că-ți este milă,
Te cunosc că ești fățarnic,
Ne astâmpărat, sburdalnic,
La cîte făgăduști,
Pe tóte le amăgești.
Fugi dar supărări nu-mi face,
Lasă-mă să mor în păce,
Să mor, să te las în lumé,
Se petreci în rîs și glume.

Ah! eū mor dar amărită,
 Și de tine omorită,
 Însuși de a mea iubire,
 Eū sunt dată spre jertfire,
 Dar în lume ori-ce faptă
 Răsplătire își așteptă,
 Răsplătirea cea firéscă,
 Ea o să te pedepsească,
 Și atunci în chinuri grele,
 Gândind la vorbele mele,
 Te vei căi și vei geme,
 Dar îți va fi fără vreme.

CÂNTUL 2.

Timea
 Puțul meū și dorul meū
 Mănios pe mine rău,
 Și nu știū ce î-am stricat,
 Că pré răū s'a mîniat.
 Ofl la toți mă jeluesc
 C'am ajuns să'n nebunesc,
 Umblu, nu-mi rămîne loc,
 C'arde'n mine mare foc.
 De'î ași fi stricat ceva,
 Lași ruga dem'ar erta,
 Nici foc mare n'a'și avea,
 Lumea toat'ar fi a-mea.
 Dar m'a urât cu păcat.
 Că nu mă știū vinovat,
 Ș'o să caz în boală grea,
 De nu să va îndura.

CÂNTUL 3. *Dor*

Geaba căci tot mă săruți,
 Căci ea mâine'o să mă uiți!

Geaba căci mă tot mângîi
 Căci de mine tot rămîi.
 Geaba zici că mă iubești.
 Căci amor vremelnic ești,
 Geaba vorvești vorbe dulci,
 Căci ca miine'o să te duci!
 Căci amorul e zahar.
 Iar dorul venin amar:
 Prea amar îl voi simți
 Dacă ne vom despărți;
 Și bolind de ași muri
 A-și scăpa d'a mai dori,
 Dar de va fi să trăesc,
 Vai cât o să pătinesc!

CÂNTUL 4. *amea*

Cată Doamne pre pămînt
 Să vezi cât de jalnic sunt
 Cât de jalnic ochi-mî ud
 Că ce-mî ai dat am pierdut,
 L'am pierdut și l'am răpus;
 Dela ochi mei s'a dus,
 S'a dus, nu'l mai pociu vedea
 Mângăere să-mi mai dea;
 Frați prietini mă vedeți
 Ș'am'ajuta nu puteți,
 O vai! mor, mă prăpădesc
 Ș'o'ndurare nu găsec!
 Ah femeî miloase stați,
 Vai încaî mă ajutați,
 Fiți-mî una din voi sor
 Și nu mă lăsați să moru.
 Vai că în zadar tot strig,

Nici o milă nu cîștig,
 Toți sunt surzi într'acest ceas,
 Le al meu rugător glas.

Ah noroc cumplit, noroc!
 Tu mă arzi de viū în foc,
 Tu silințele ț'ai pus
 Și lumina'mi ai apus;
 D'acum dar fă-ți planul tēu,
 Poți să-mi dai or și ce rēu,
 Dă-mi și moarte de'i voi,
 Că tot n'am la ce trăi.

CÂNTUL 5

Luna, Stelele să vază,
 Să'mi răverse mie rază,
 Seara când vorbesc cu tine
 Să te pociū vedea mai bine:
 Dacă cruda noastră soartă
 Ast-fel rău cu noi să poartă,
 Ziua o petrec cât veacul,
 Noaptea merg ca liliacul.
 Na'vem și noi ca tot omul
 Să ne facem la timp somnul,
 Că tot prin noaptea cea oarbă
 Amândoi șădem de vorbă:
 Ah! și-mi pare noptea mică,
 Când văz zori că să despică,
 Și plec iar cu doru'n mine,
 Of! să mor atunci mai bine;
 Căci nici vremea nu'mi ajunge
 Focul să mi se alunge,
 Ci mă duc în piept cu dînsul
 Și în ochi iar tot cu plânsul.

Zina iar dacă să face
 N'am să dorm odată'n pace,
 Cugetele mă usucă,
 M'am făcut ca o nălucă:

Staū părinți mă întreabă,
 Ce am de'mi e fața slabă,
 Doftori pun, mă cercetează
 Și cu leacuri nu'ncetează;

Dar de geaba le fac toate,
 Să mă vindece nu poate,
 Ah căci boala'mi e amorul
 Și 'n inimă rana dorul:

De aceea l'amea rană
 Tu ești doftor, buriană,
 Tu îmi ții viața'n mână,
 Tu pe dânsa ești stăpână.

CÂNTUL 6.

Inimioara mea cea arsă
 Lacrimi ne-curmat cum varsă:
 Varsă de ne-norocire,
 De amor de despărțire;
 De oftări și de suspinuri
 Peptul meu e în leșinuri
 Că cu dorul zi și noapte
 Mă lupt cu sudorî de moarte;
 Ah ș'in loc de al supune
 El în mai greu foc mă pune,
 Trupul tot îmi bagă'n muncă
 La zăcere mă aruncă,

8

Nu știu ce mijloc aș face
Ca să-mi dau inimii pace,
Eă voiă să'ı dau lecuire,
Ea ımı stă cu'nprotivire;
Nu va sė se lecuıască,
La amor sė nu gındească:
Nu va un minut sė'l uıte,
Și la alt chip să se uıte;
Ah! nu vine'ncaı o moarte
Ca sė mă scape de toate,
Că tot vieața'mı e ın silă
Și de lume nu-mı e milă.

CĂNTUL 7.

Vezi pricina de amor
Inima cum bagă'n dor!
Cum din om ajungı ne om
Și te usuci ca un pom!
De amor când auzem
Îmı plăcea și eă sėl am,
Socoteam că e zahar,
Dar a fost venin amar;
Ca p'un fugar l'am privit
Dar gustınd m'am otrăvit.
Văz acum adevărat
Că prea mult m'am ınșelat,
Ca o mūsă alergău
Și'n dulceața mă'necău,
Ah! și văz că n'o să scap,
Că s' la peire de cap:
Ah! copii juni, tinerei,
Căți sunteți la anii mei,

9

Și n'ați în căput în dor,
Vă feriți d'acest amor;
Vă feriți, nu'l încercați
Ranele să nu'i gustați,
Că cea cât un vârful de ac,
Vă omoară, fără leac.

CÂNTUL 8.

O inimă ce suspină,
De foc, de dor fiind plină,
Di și noapte se muncește,
Tot oftând se chinuește;
Nu e rana mai amară,
Nici mai arzătoare pară,
Ca rana ce-o dă amorul,
Și focul ce îl dă dorul;
Că m'a săgetat odată
Cu cumplita lui săgeată,
Și rănindumi plectul foarte
M'a lăsat în tins de moarte
Ahl în tinz mâini din putere
Și'ndurare nam cui cere,
N'am pe nimeni cu dorință
Ca să'mi dea ajutorință;
De dureri și de suspine
N'a rămas inima'n mine,
Și pe cât este rămasă
E ș'aceia de foc arsă.

CÂNTUL 9.

De câte ori te zăresc
D'atâtea ori mă rănesc,

Nu știi de simți dumnăata
 Rana și infocarea mea.
 Te-ași ruga și nu cutez,
 Vrând să mă încredințez,
 C'amorul e rana grea,
 Când unul vrea ș'alt nu vrea,
 Daș ști că nu-ți sunt pe plac
 N'ași sta supărări să-ți fac,
 Ci ochi'mi ași stăpâni
 Și mai mult nu ma'și răni
 —Ba te simțiu prea bine eă,
 Și ești și pe placul meu
 Dar e rău de amîndoi
 Că'i prăpastie'ntre noi.

CÂNTUL 10.

De știam că'i fi așa,
 Ochi numai a'n fățișă,
 Și cu ei a săgeta,
 În cotro te vei uita:
 Fără să te'nduri apoi,
 S'eți tragi săgeata 'napoi,
 Alta'n urma ei s'aruncă
 Și pe om s'el lași în muncă,
 Dintru'n tâiu m'și fi ferit;
 Ca vrăjmaș teăș fi privit;
 Ci eă team privit cu drag
 Ș'acum rănă de moarte trag;
 D'ale căroră dureri
 Am rămas fără puteri,
 Și văz bine c'o să mor
 De nu'mă vei da ajutor.

CÂNTUL 11.

Eu gândeam că mă iubești,
 Dar te văz că nu dorești,
 Că ne simțitoare stai,
 Nădejtile mi le tai
 Zău mă mir cum de porți urî
 Și nu-ți vine să te'ndurî,
 Către cei ce-i bagî în munci
 Cătare blândă s'aruncî.
 —Și eu mă mir cum ai fost,
 Că din vorbă te văz prost,
 Și fără să te gândești
 Te-ai zburdat să te rănești;
 Dar îți spun că cum te porți
 Ocolind ferestri, porți,
 O să capeți niște munci
 De n'ai putea să le duci.

CÂNTUL 12.

O viață cu necaz!
 Ce trag eu pentr'un obraz!
 Îl iubesc și-uresc pe ceas
 Și nu mă'ndur ca s'el las:
 Că numai unde gândesc
 Lacrămile-mi se pornesc,
 Că'l iubeam și mă iubea
 Din copilăria mea:
 Nu pot, nu pot fără el,
 D'aș trăi ca în duel,
 Mai bine voi suferi,
 De cât a nu'l mai zări:

2

Că are un firesc dar,
Pe cât e dulce ș'amar,
Cum mă rănește în piept
Ma și vindecă ntr'un sfert;
Vezi d'acésta nu mă'ndur,
Îl privesc ca p'un răsar,
Și-i rog viața, a trăi
Cu dânsul a vieții.

CÂNTUL 13.

Tot ți-am zis, puică, ți-am zis,
Să-mi ai cuvântul înscris,
Ca când vor fi oameni mulți
La mine să nu te uiți:
Ci când sint mai puțin
Să te uiți în ochii mei,
Și atunci să-mi vorbești,
Atunci să-mi rîzi, să-mi zîmbești.
Că sânt oamenii pizmași,
Nu vor binele cuivași,
De nimica bănuiesc
Și gura nu-și stăpinesc;
Ci te rog, iubit'a mea,
Iartă-mi astă vină rea
Pentru că eu te iubesc
Și așa te sfătuesc.
Asfel voi să te păstrez,
Ca nu cumva să te pierz,
Voi să am vecinic amor
Și pe brațul tău să mor;

Iar d'o fi vr'un ne-noroc
 Mai bine s'e mor pe loc,
 De cât s'e fiu pedepsit,
 De iubirea ta lipsit.

CÂNTUL 14.

Într'o seară l'adunare
 Făcând ochilor primblare,
 Am privit doi ochi frumoși,
 Negri, blânzi și mângâioși:
 De care ca d'o săglată
 Mi-am rănit inima'ndată,
 Că prea mult i-am făcut haz,
 Și pe ei ș'al lor obraz:
 Ș'întrebându'i pria cântare
 Mi-aũ răspuns la întrebare,
 Cum că și eu aũ simțit
 Că sânt de dânșil robit.
 Cu a lor cătare blândă
 Mi-aũ dat nădejdi de izbândă,
 Și amor a câștiga
 Dar lor a mă supt juga;
 Când întreb pe cei ce-i poartă
 El mi-a dat nădejde moartă,
 Cu ast mijloc m'a făcut
 D'am rămas oftind tăcut.
 Zi și noapte în dor mare
 Pătinesc cu necurmare,
 D'o terice jinduind,
 Mila lor nădăduind.

CÂNTUL 15.

Inimioara mea din mine
 Cum se frige pentru tine
 N'are altă mijlocire
 La cumplita-î pătımire,
 N'are cui se dea credință
 Să-î ceară ajutorință,
 Singură ți se supune
 Îți spune că se răpune,
 Și te roagă ca'n durere!
 Să nu o treci cu vedere:
 Ci ca la o prea sirmană
 Să-î cauți leacuri la rană,
 Și-ți va fi îndatorată
 Ca o slugă prea plecată,
 Să te'nnalțe cu dulceață
 Întru toat'a sa viață.

CÂNTUL 16.

M'am rănit fără nadejde,
 Sânt cu totul săgetat,
 Simț în pieptul meu că arde
 Un foc mare ne curmat;
 Arde, arde, nu încetează,
 Flăcări din el izbucnesc,
 Cât merge se'ntemeiază,
 Și nu pot să'l potolească;
 Rana cât merge se'ntinde
 Și în pieptu-mi s'adâncit,
 Pre'neet trupu-mi tot coprinde,
 Doamne ce necaz cumplit!

Ce dureri ne vindecate
 A pierde-un suflet iubit!
 Cu frumuseți luminate
 Ca un Angel strălucit.
 Chiar tu firea omenească
 Ppre pământ cînd ai purtat,
 Lacrămă Dumnezeiască
 Pentru Lazăr ai vărsat;
 Vezi dar glasul slugii tale,
 Varsă darul tău cel sfînt,
 Răsipește a mea jale,
 Stinge-mi focu 'n care sunt.

CÂNTUL 17.

De-acum nădejtile toate
 Dela mine s'aŭ sfîrșit,
 Mor, luândumî zina bună
 De l'aceia ce-am iubit,
 Ah! ascultă-mă stăpână
 Până nu mă depărtezi,
 Mă duc să plîng inipustie,
 Acolo să suspinezî;
 D'oi muri să-mi scrii pe piatră,
 Că, acest ne norocit
 Numai de a mea iubire
 În pustie s'a sfîrșit.
 Iar d'oi trăi cu durere
 Prin pustie rătăcit
 Câte-o dată ți ad' aminte
 De acel ce tea iubită.

CÂNTUL 18

Hotărât sânt, or să mor,
 Or ca să te am amor;
 Că din ceas ce te-am zărit
 Mințile mi s'a zmintit
 Umblu tot uimit, alerg,
 Fără să știu unde merg,
 Să mă duc la spițerii
 Nu sânt d'amor doftorii,
 Leacul meu ești Dumneata,
 N'am alt unde a'l căta,
 Că așa îmi zic și toți
 Numai tu să vindeci poți.
 — În deșert te hotărăști,
 Și în deșert te'n nebunești,
 Leacul ți-e la Balamuc.
 Cel zmintiți unde se duc.

CÂNTUL 19

Gândul meu este la tine,
 C'ai fi mânios pe mine,
 Ci te rog ajung'ajungă
 Atâta mânie lungă,
 De ți-am făcut vr'o greșală
 Nu e lucru de'ndoială,
 Că purtăm toți slăbiciune,
 Și vorbim rele și bune,
 Ci mă eartă d'o camdată,
 Ți-oi prinde bine vr'o dată;
 Și supărările toate
 Uităle, din gând le scôte.

Vino a mea mângăere
 Să-ți fac agurida miere,
 Vin' dulceța mea cea bună,
 Capului meu fi cunună.

CÂNTUL 20.

Acest foc ce arde'n mine
 Ca într'un coptor nestins
 Draga mea e de la tine,
 De la tine s'a aprins
 Și tu nici nu ai în știre
 Că am ajuns să și mor
 Nu mai de a ta iubire
 Și numai de al tău dor.
 Poți să mori în bună pace
 Poți și trăi de voești,
 În sfârșit fă cum îți place,
 Bun stăpân pe voia'ți ești.
 Ce mare ne norocire
 Să iubească cineva
 Pe o ne miloasă fire
 Carea nici săl vadă va!
 Prost e și când fără vorbă
 Cineva să va robi,
 Ș'aruncă dragoste oarbă,
 Fără să vrea al iubi.
 M'oi căi 'n a mea viață
 Și ochii imi voi feri
 A nu privi nici o față,
 De cât chin a suferi.

Că tot ochii sânt pricina,
 Și rănesc și se rănesc
 Ei sunt numai toată vina,
 Că azi p'un vrășmașu iubesc

CÂNTUL 21, +

Nu gândeam nici socoteam
 L'a parola ce-o aveam,
 Astă rolă se mî-o joci
 Și cuvântul să-ți întorci.
 Poate nici pricina dam,
 Nici prea greu foc nu aveam,
 Iar acum mă chinuesc
 C'am pornit să te iubesc,
 Și umblu mort între vii,
 Iar tu nici nu vrei să știi,
 Faci haz să mă vezi în foc,
 Și să-ți bați de mine joc:
 Dac'amorul meu nu-l vrea
 Nădejde la ce îmi dai,
 Și acum mă lași să mor
 Chinuit și plin de dor?
 Am vrut să-ți întorc dulap
 Ca să-ți bagi mintea în cap,
 Să nu fii copilăresc
 Ș'asa lesne'n amoros.

CÂNTUL 22 +

Vede cruda că mi-e dragă
 Și în seamă nu mă bagă.

Vezi iubirea cum să uită
 Trece și nici nu se uită
 Par'că i-ași fi fost dușman
 Capul pe la alți își pleca,
 Complimente să le facă,
 Iar pe lângă mine trece
 Iute și cu sânge rece,
 Ca pe lângă bolovan;
 Nici nu-și aduce aminte
 D'ale săle jurăminte
 Când zicea că o se-mi fie
 Până la mörte soție,
 Să se'ngroape'ntr'un mormânt
 Și acuma cele zise
 Aũ rămas ca niște vise:
 Dar cereasca judecată
 O va pedepsi vr'o dată,
 Ș'insuși al ei jurământ.

X CÂNTUL 23

Cine mă știe pe mine
 Ce foc, ce dor port în minel
 Cine poate să-mi-l vază
 Și mai bine să se'ncrează?
 Cine poate să îl scrie,
 În ființă să'l descrie?
 Că să'ntunecă simțirea
 Și să biruește firea;
 D'ar fi inima-mi de platră
 De când arde ca'ntr'o vatră
 S'ar fi făcut bucățele
 Ca nisipul mărunțele:

Dar ea nici nu se topește,
 Și nici nu se mistuește,
 Ci în veci se află'n chinuri
 Cu oftări și cu suspinuri:

Și nici cât se află vie
 Nu va focul alt să'i știe,
 Că nu e nimeni de vină,
 Ea își este ei pricină;
 Însași cu ne chibzuire
 A intrat în pătimire,
 Că a iubit din protivă
 O fire ne milostivă.

CÂNTECUL 24.

Dorul tău m'a prididit,
 Și cu totul m'a zmintit,
 Ci de ai suflet milos
 Te 'ntoarce, cată'mi dușos:

Te mai uită și la cer
 Și nu mă lăsa să pier,
 Că tu ești iubitul meu
 După unul Dumnezeu ũ;

L'amor de când mai suppus
 Nădejdea'n tine m' am pus,
 Și jur ca să am păcat
 La alt chip de m'am uitat;

—Stingeți dorul ce mi'l spuî,
 Nu umbla să te răpuî,
 Ce-a fost verde s'a uscat,
 Ce-a 'nflorit s'a scăturat

Toate sânt la vremea lor,
 Juramânt, credință, amor,
 Ci destul or ce acum.
 Că în lume toate s' fum;
 Toate de la om se duc.
 Trec și pier ca un năluc,
 Câte 'ntâi 'i se par must
 Urma lor e cu desgust.

CÂNTUL 25.

Ah! amorule tirane
 Cum pedepsești tu cu rane
 Inimile tinerești!

Prin cumplita'tă lovitură
 Schimbi, prefaci or ce natură,
 Simțire de om zmințești.

Îl suppuși voinței tale

Din seamaul minții sale

Îl răstorni, îl îmbrâncești.

Îl culunzi în chinuri grele

S'în ne numărate rele

Viata îi învâluești.

Nici o minte omenească

Nu poate să-ți chibzuească

Faptele ide pre pământ:

Caci numai c'o nălucire

Aduci pre om în po'nire

Spre a se naște de vânt.

Oă, îl sēgetezi îndată

Cu sēgrată veninată

Care numai are leac.

Aduci în stare pe omul
Să-și pîrză odihna, somnul
În acest scurt al său veac.

Tu tai drumul norocirei
Și zmulgi firul fericirei
Multor junî pe acest glob;

Căci când tocm'alerg în lume
Pentru cinste, pentru nume,
Tu îi duci în drumu-țiorb;

Ah ferice! mult ferice!
Eroî încă îi pocîu zice
Unui june ca acel,

Ce puterile-și întreamă
Și de armați fără teamă
Stă cu tine la duel;

Căci tu la'nceput ești tare
Te iuțești prea cu turbare
Ca un Leu înviersunat,

Dar tăria'ți mai în urmă
Cu incetul tot se curmă
Până cazî jos leșinat.

Ah căci n'am avut știință
De plăpânda ta ființă
Dintru'ntîlu, din început.

Când asupra mea tirane,
Slobozind segeți de rane,
Să te lupți ai început!

Că-ți stam inprotivă ție
Mă luptam cu bărbăție
Și d'atunci te învingeam,

Nu-ți dam pas de bucurie,
Să mă aibî de jucărie
Ci cu totul te stingeam.

NOVA CÂNTUL 26.

Ascultați o novita în vers nu prea mare,
Precum vă voiî arăta prin glas de cîntare:
Un tânăr s'amorezat de mic c'o copilă;
Ș'aû prins între ei curat unul d'altul milă
Ș'amândoi saû îmvoit să se împreune:
Soți prin modul legiuit vrînd să se adune:
Dând mâna între cel sfînt unuî alt' jurase,
Cât vor trăi pre pămînt ei să nu se lase;
Asfel aû mers ș'aû cerut voe părintească,
Cu rugî cum li s'aû părut ca să'i însoțească:
Îar părinții lor nevrînd d'a vorbi, î opriră
P'amândoi ei pedepsind î și osebiră;
Ei ș'atunci plîngînd amar îarășî se rugară,
Le-aû fost însă în zadar că nu-i aseultară
Deci curînd prilej aflînd iar se întîlniră,
Ș'între dânșii sfat făcînd la gînd se'nvoiră;
Ca în dor să numai stea, ci să fugă'n lume
A trăi undě-or putea subt schimbate nume.
Și pe fereastră un deal ei își arătară,
Acolo supt al seû mal ase'ntâlni seară:
Juna dar aflînd mijloc de-cu-sear' aleargă
Iar junele la soroc n'a putut să meargă;
Ci el tocma despre zi dacă se'n armează,
Acolo se repezî draga lui să'sî vază:
Și cu gîndul întrîstat prin păduri cîtînd'o
O găsi în depărtat hîarële cumpînd'o;

El cu arma aleargă hiarele învinse,
 Și iubita își strigă, dar ea și murise.
 El atunci ca vinovat, plânge, o jelește,
 Și cu arma desperat singur se jertfește.
 Ați auzit dar părinți cruda istorie,
 Jertva acestor ființi pildă se vă fie.
 Tineri și voi auziți jalnica'ntâmplare,
 Ș'în viață vă feriți d'asfel de urmare.

CÂNTUL 27.

L-a doi ochi ce îi iubesc
 Hotărât sînt și voesc
 Să le fiu rob cât trăesc.
 I-nima'mi ca un odor
 O închin cu totul lor,
 Ai fi ei stăpâni cum vor.
 N-umai lor asta o fac,
 Pentru că prea mult îmi plac.
 Să'mi fie stăpâni mă'npac,
 Ț-iindumă fericit
 Să le fiu supus robit
 Credincios până'n sfârșit.
 A-h dar stăpâni ochișori!
 Cum sânteți de dulcișori
 Privițimă blânzișori

CÂNTUL 28.

M-iuervo slăvită zână!
 Ah te rog nu te'ndura!
 Ci grăbește, o stăpână!
 Spre a mă ajutora.

A-rată și către mine
 Dulce mângăerea ta,
 Ș'ata facere de bine
 Vecinic nu o voi uita.

R-âdică a mea mâhnire.
 Răsipește al meu dor,
 Vindecă a mea simțire
 Și nu mă lăsa să mor.
 I-ubirea mea nu e'n lume

De cât num'asupra ta,
 Cât voi trăi al tău nume
 Voi slăvi și respecta.

Ț-ie numai în viață
 Inima mea va servi
 Pentru tine cu dulceață
 Sufletul imi voi jertfi.

A-h dar nu'mi tăia sperarea
 Mila nu'ți întârzia,
 Ci imi curmă întristarea,
 Grăbind a mă mângăia.

CÂNTUL 29.

S-ufletu'mi simte îndestulare
 Când tot d'auna'n vederi te are:
 U-n minut numai de nu te vede
 An 'i se pare, de mă vei crede;
 L-a ta frum'sește cea de nuri plină
 Jertfă se face și se închină
 T-u îi dai viață, tu'i dai suflare,
 Tu'i dai ș'in lume vieții scurtare;

A-st piept ce arde în vâlvătae
 Când ești tu față focu'i să tae,
 N-mica alta nu'l răcorește,
 Numai cătarea'ți îl îndulcește:
 I-nima-mi toată ce e o rană,
 Spre lecuire tu'i ești buriană.
 C-um dar atita te arăți crudă!
 Cum nu'ț'e milă de a mea trudă!
 O-chii m'arată, cum și vezi bine,
 Că-mi e speranța numai la tine.

CÂNTUL 30.

Or cine va'ndrăzni de tine a vorbi,
 Vrînd a te lăuda, acela n'are minte;
 Căci unde ar căta cu frumsețea ta
 De ase potrivi, nū se găseșc cuvinte.
 E mult mai folosit acel om fericit,
 Ce vede al tău dar, să miră ș'amuțește:
 De cât cel ce'n zadar cu fețe ce 'i se par,
 Că l'ar fi nimerit. prea prost îl zugrăvește
 Așa eū nu'n drăznesc! dar chipul'ți îl găseșc
 C'un mijloc ne ștint în chipuit în mine
 Chip ce d'ar fi văduț la toți slăvit, plăcut,
 Ar fi ast chip cerēșc în tocmă ca și tine.

CÂNTUL 31.

Viață bună vre-odată
 Și d'am vrut, ca să trăiesc,
 N'a stat chip, n'a stat putință,
 Că'n tot cîasul patimesc.

Ah! amorule viclene!
 M'ai făcut renorocit,
 Și m'ai adus într'o stare
 Ca să plâng ne contenit.
 Ziua tótă staü pe gânduri,
 Și noaptea spre suspinat,
 Amar mie! oare cine
 Fără drept m'a blestemat!
 Lumea cum văz, omenirii
 Spre pedeapsă s'a zidit,
 M'am născut și eü într'ansa
 Ca să fiü răü pätimit.
 Eü m'am înșelat în sine-mi
 Zicând c'oi fi fericit,
 O cunoscuü mai în urmă,
 Dar cu ce m'am folosit!
 Ia vezi lumea cum înșeală
 Pe ai săi moștenitori,
 Și norocul cum să joacă
 Cu sirmaniü muritorü!

+ CÂNTUL 33.

Tinerețe ticăloase
 Mult ați fost ne norocoase,
 Ticăloase tinerețe
 Ați ajuns la bătrinețe,
 Și n'ați avut norocire
 Să trăiți în fericire;
 Vai! amar! a mea viața
 O sfirșesc fără dulceață.

În zadar petrec în lume,
Trăesc numai pentr'un nume.
Nimica nu-mi folosește
Viața cât mai prelungește,
Adaugă tirănie,
Chinuri și ticăloșie,
Hotăresc dar o sfirșire.
Moarte fără prelungire.

CÂNTUL 34.

Furtuni, valuri n'au ce-mi face
În Mări de m'or arunca,
Eū le las toate din-coace.
Trec fără a mă'neca;
Și lovit din stâncă'n stâncă'
Din bolovan 'n bolovan,
Eū voi eși ș'atunci încă
Fără frică la liman.
La cumpăna 'n sălcioare,
L'acel al meu iubit loc,
Subt umbra lor la răcoare,
Unde m'am aprins de foc.
Că acolo mă așteaptă
Dragostea mea cea dintâi,
Ș'imi face cu mâna dreaptă
Să mă duc să o mângâi.

CÂNTUL 35.

Salutare locuri triste,
Ce plângând v'am părăsit!
Și pe care cu plăcere
Acum iarăși v'am gasit.

Salutare copaci tineri,
 Ce prin grijă mea creșteți,
 Ce în vârsta mea de aur
 Cu verzi frunze mă umrbeați;
 La a mea tristă plecare
 V'am lăsat îngălbiniți
 Și acum vă aflu iară
 Frageți, tineri, înfrunziți.
 Tânăr eram c'a Aurora,
 Ca Zefirul de ușor.
 Când supt voi ca mieluseii
 Mă jucam încetișor.
 Pe voi încă vă'n noește
 Primăvara ș'un isvoru,
 Iar a mea viață trece,
 Ale mele zile zbor.
 D'acum grijile, mâhnirea,
 Îmi gâtesc al meu mormânt,
 Eū voi pierde fără vreme
 Minte, viață și cuvint,
 Eū voiū însoți țărâna
 Trupului meu trecător,
 Cu țărâna unui tată
 Căruī viața sunt dator.

+ CÂNTUL 36.

După cel grecesc, "Timigali simfora."

Vai ce ceas, ce zi, ce jale!
 Vai nădejdea mī-am răpus!
 Tânguiți-v' acum toate,
 Plângeți răsărit ș'apus!
 Vai amar! amar! amar!
 Ah! nu știū ce o să fie
 Cu amar tot să petrec!

bis.

Sînt ș'alți necăjiți în lume,
Eû pe toți isă'i întrec;

Vai amar! amar! amar! (bis.)

Nu să vindecă o rană
Ș'alte inima-mi coperind,
De'mi alină vr'o micșoară,
Alte mai cu foc s'aprind:

Vai amar! amar! amar!

Nu nădăduiam vr'odată
Să mă calce acest foc,
Ca să pierzi p'acea'ncare
Așteptam al meu noroc;

Vai amar! amar! amar! (bis.)

Ce lovire rea a morții!
Rană fără vindecări!
Și ce cale fără vreme!
Nă-așteptate întâmplări!

Ah deschideți înc'odată
Ochiul tăi ce aû apus,
Ca să vezi la ce'ntristare,
Pierderea ta m'a adus!

Dar ce faci? o amar mie!
De ce taci și nu'mi vorbești?
Iată ne statornicia
A vieții omenești!

O amărăciunea morții!
O durere și suspin!
O ce zi de tânguire!
O ce ceas de lacrimi plin!

Strălucea într'ata față
Grații multe îngerești,

Drept aceia și tu astăzi
Cu ingerii locuești.

Ah! ah! frați iubiți! prietenii doriți!
Dațimi vr'un mijloc, să-mîsting acest foc;
Ah! amar! amar! (bis).

La durere'mi léc, Nu se poate'n véc,
Și strig în zadar! Vai! amar! amar!
Ah! ah! ah! amar! (bis..)

Deci dar astăzi och'n lacrămî
Înecând se tânguesc
Pe pierdut'a mea stăpână
Ș'ngropând'o se privesc.
Tânguiți'v'acum toate!
Plângeți răsărit ș'apus!

CÂNTUL 37.

Zile triste pentru mine
Fuse întâlnire ta.
Ca tot să gîndesc la tine
Și să nu te potî uita,
Acei ochi ce cu zâmbire
L'ai mei atunci se uita,
M'aû supus l'a lor robire
Ca să nu'i mai potî uita.
Ne vinovatele glume
Dulce ce ne desfăta,
Cât voi fi cu viață'n lume
Eû nu le voiî mai uita.
Fragedu'ti braț ce coprinse
Pe al meu a te purta,
Gîndul simțul îmi aprinse,
De nu te mai pot uita.

Inima-mi de-atuncea încă
 C'o să caz imi arăta
 In cugetare adâncă
 Și se uu te potu uita.
 Rău de ași ști c'o s'e'ți pară
 Deloc nu'ți aș arăta
 Că s'intr'amorului pară
 Și că nu te pocîu uita.
 Iar dacă din norocire
 Dorința-mi ve'i respecta
 Maș ținea în fericire
 Și în veci nu tēs uita...

✕ CÂNTUL 38.

S'a dus ! și or ce voîu face
 Sânt toate într'un zadar!
 Dar cugetul mi-e în pace,
 Că tu-mi ai dat ast păhar.
 Alergi după bogăție
 Și uîți că eü te-am iubit,
 Când pentr'or ce avuție
 Eü nu te-aș fi părăsit.
 Mai bine voiam cu tine
 Pe pragul cel de robii,
 De cât cu alta în bine
 Și pe tron de'npărății.
 Nădejdea cea mai din urmă
 Ești tu și al tău amor,
 Prin tine viața-mi se curmă,
 Căci gata sânt se și mor.

CÂNTUL 39.

Cugetările senine
 Ca săgeată aŭ trecut,
 Fericirea zile ține,
 Iar plăcerea un minut.
 Sirman e cela ce crede
 Fericirea pre pământ !
 Căci el visuri, umbra vede,
 Pacea e numa'n mormânt.
 Sânt sătul în chinuri grele
 Viața care am trăit,
 Din suspin inimii mele
 Alt nimic n'am dobândit.
 Nu'ți cer alt, o crudă soartă,
 Într'acest minut cumplit,
 Ca un dară trimete-mi moarte
 Dacă amorul mă-ia răpit.

CÂNTUL 40.

Tristă Turturico, ce gemi prin pustii?
 Ce cați mititico prin munți și câmpii ?
 Ce nenorocire ți s'a întâmplat,
 Și cu tânguire plângi ne încetat ?
 Ce lucru dorindă te face-a peri
 Și te vați jelindă că nu poți muri ?
 Vrei tu, credincioasă vecinic să rămâi,
 Și'nima-ți dușoasă să n'o mai mângâi ?
 Dragă Turturico ! doru'ți port și eu,
 Focu-ți mititico, e ca și al meu:
 Vino să ne strângem jalea amândoi,
 La un loc să plângem ranele'ntre noi.

Tu mie durerea îți vei răsufila,
 Și eă mângăerea 'n tine voiă afla :
 Căci ne norociții la un loc când șed,
 Numai ei pârlitiți unu'i alt' își cred;
 Eă îți crez dar ție, căci sânt amărât,
 Ș'a muri'n pustie eă m'am hotărât ;
 Vino dar norocul sã ne blestemăm,
 Și într'un loc focul sã ne îngropăm,

+ CÂNTUL 41.

Turturico ! uită'ți dorul,
 De ce plângi tu prin pastii ?
 Că e Fluture Amorul,
 Spune-mi, pasăre, nu știi ?

De ce plângi cu ne 'ncetare
 Dupe timpul ce-a trecut ?
 Or îți vine cu'n tristare
 Că speranța te-a vândut?

Pentru ce la uscăciune
 Te retragi din loc umbros ?
 De ce n'are vioiciune
 Al tău cântec tângușos ?

Spunem tristă păsărică
 De ce plângi, necontenit ?
 Tu nu știi că timpul stică
 Tot ce omul a croit ?

Nu știi tu că toate'n lume
 Se strecoră, pier, ce uit,
 Nu rămâne urmă, nume,
 Dintre tot ce e trecut ?

Că speranța amăgește
 Și'n veci fuge înșelând?
 Că totul se ponosește
 Timpul toate sfărămând?

C'al tău dor ce azi te frânge
 Măine'l uîți și vei trăi?
 Numai zice dar voiu plânge,
 Voiu iubi și voiu muri.

CÂNTUL 42. +

Pierduși un suflet, nu știi pe cine,
 Ast ceas de groază i-va dovedi,
 Crude Romane! tu ești cu mine,
 De mine surdă vruși a fngi.

Un Zeu mai tare'ți omoară soarta,
 Uniți în viață ne vor și moartea,
 Și însuși perugul care mă 'nghite
 Ș'in pământ încă voiu fi tine.

Ah târziü foarte team cunoscut!
 Mare femeel! eü team pierdut!
 Cu remușcarea-mi renaște-amor,
 Și mai fierbinte și mai cu dor.

Să mor cu tine să mă sfârșesc,
 Să-ți spui la moarte că te iubesc,
 Dar murind și tu iartă-mă sor
 Iartă-mi greșala ș'apoi să mor!

+ CÂNTUL 43.

Dintr'ata junețe fragă,
 Și din tinerii mei ani,

Maî iubit și-mi-ai fost dragă,
Fără să avem dușmani.

Ochii mei fără sfială
La al tău chip s'așinta,
Și ai tăi fără popreală
Mă privea și mă 'n cânta.

Gura mea cu liberare
Îți vorbea și îți surâdea,
Și ata iar prin urmare
Să-mi răspunzi se deschidea.

Glasul meu ca filomela
Ca să-ți cânt îl slobozeam,
Ș'al tău în timpul a cela
Să-mi ajute'l auzeam.

Ne luam, știi, și de mână
Ș'înpreună alergam,
Pe la rău, pe la fântână
Și pe nume ne strigam.

Inima-ți ardea de miné,
Nu vreaî să te osibești,
Când mă depărtam de tine
Mă cătaî să mă'ntâlnești.

Seara până dimineață
Osebiți dacă ședeam,
La a zorilor roșeață
Alegam și ne vedeam;

Nu putea să ne oprească
Amândoi a nu juca,
Voia-ne copilărească
Niminea nu o strica;

Dar acuma din potrivă,
 În mai simțitorii ani,
 Soarta cea ne milostivă
 Nă-a făcut s'avem dușmani;
 Tu stai tot păzită 'n casă,
 Pas n'aveam să ne'tâlnim,
 Singură nu te mai lasă
 Doă vorbe să vorbim;
 Ah căci nu e cu putință
 Să ne facem iar copii,
 Dup'a noastră iar voință
 Să trăim cât vom fi vii!

+ CÂNTUL 44.

Tatăl cu fiul și cu fica.
 Te însoară fătul meu
 Până când trăesc și eu,
 Ia-ți una pe placul tău,
 Nu unbla'n desfrâu făcău;
 —Lasă-mă să-mi mai petrec
 Căci ca mâine-o să mă trec,
 Ca mâine-o să'n bătrânesc,
 Toate o să le uresc;
 Nu grăbi să mă însori,
 Căci cu zile mă omori,
 În necaz nu mă 'n brânci,
 De acum nu mă munci;
 Nu vezi pe căsătoriți?
 Umblă parcă s' opăriți
 Slabi și tot pe gânduri puși,
 La nevoi și griji supuși

Dar te uita la flăcăi
 Parcă 's fluturași pe căi,
 Fețele lor tot zâmbesc,
 Că de grijă nu se pălesc;
 Lasă-mă dar să petrec,
 D'acum în grijă nu mă 'nnec,
 Tinerețea nu-mi jertfi
 Că tot însurat voi fi.

—Dute fică la bărbat,
 Nu umbla zburdă prin sat,
 Până ești în floarea ta
 Te mărită, nu mai sta.

—Lasă-mă să mai fetesc
 Și să mă mai veselesc,
 Nu mă mărita d'acum,
 Nu mă băga'n foc și'n fum.

Că când mă voi mărita
 Glumele-mi vor înceta,
 Jocuri o să părăsesc,
 De bărbat o să'n grijesc;
 Ca bărbat său bun său rău
 Te ține'n frâul său,,
 Or ce tot pe voia-î faci,
 Astfel îl împaci și'î plac.

CĂNTUL 45.

Sub În acrostih.

A-dio zicând iubită
 Mă duc și mă osibesc,

Îți dau veste rea scârbită,
Că n'am pas să te iubesc.

N-u dară că din ne milă
Mă duc și mă osibesc.
Ci'ți jur că o fac de silă,
Că n'am pas să te iubesc.

I-ubindute cu'n focare
Mă duc și mă osibesc,
Voii fi vecinic în oftare,
Că n'am pas să te iubesc.

C-u inima de dor plină
Mă duc și mă osibesc,
Și jalea nu-mi e puțină,
Că n'am pas să te iubesc.

O-ftând din piept cu durere
Mă duc și mă osibesc,
Și plâng fără mângâere
Că n'am pas să te iubesc.

CĂNTUL 46.

Adio iubită, adio dorită
Rămâi liniștită și nu fii scârbită.
C'acest piept ce geme în prea scurtă vreme
Te va strânge iară cu foc și cu pară.
Greu dor mă usucă d'aceast'a mea ducă,
Și pân'm'oi întoarce tot lacrimi voii storce
În toat'a mea cale voii petrece'n jale,
An îmi va fi cîasul și o zi tot pasul.
Ale mele chinuri și dese suspinuri
De doruți pornite vor fi ne sfîrșite.

Adio dar dragă și iubirea'ți fragă,
Că-o ai către mine ne ștearsă o ține.

CÂNTUL '7

Lună dragăstoasă, lampă luminoasă,
Stăi nu te ascunde supt noroase unde,
Cât poți luminează Drag'amea să vază
Să calce pe bine de mână cu mine;
Îns'ata lumină cea dulce și lină
Voii să o privească ș'alt să n'o zărească;
Iar când vezi că vine spre noi oare cine,
Tu atunci grăbește cu nori te'nvelește;
Te întunecează ca să nu o vază,
În blonda ei roche și se o deoche;
Zefire adie cu răcoare vie,
Prin flori te abate, strânge aromate.
Și iubitei mele varsă mir din ele,
Sufălă lin în față buclele'i răsfăță,
Inima-mi încântă, doru'i desfierbântă,
Focul ce o'ncinge robând îl stinge,
Sănu'i răcorește și o îndulcește:
Ca să nu suspine când e fără mine.

CÂNTUL 48.

Framoasă Colimbelă
O zi te mai văz încă,
Și sufletu'n tăcere
Îl vëz că e'n tristat;
E trist chiar lângă tine
Durerea mă-o avîntă
Și dulcea-îi sărutare.
Pe buze-mi a'ngețat.

A inimii sfărâmare
 Cu greu, ah! se alină,
 Și tu când zici adio
 Eă tremur fără glas;
 Din dealul acest veșted
 Să mai privim o dată,
 Și când vei fi departe
 De mine, nu uita.
 Ca Clopot plângea'n vale,
 Ș'o boare legănată
 Da vânturilor aripă
 În față ne sufla
 Ah! fuge tinerețea,
 Viața-mă se sfârșește,
 Speranța însă-mă spune
 C'amoru'n cer trăește.
 De ce, o Colimbelo,
 Și tu plângi ca mine?
 N'ascunde-atale lacrimi,
 De perl'în sânul meu,
 Că ș'inima-mă îmi plânge
 Trăgându-te la sine,
 Sufletu-mă amortește,
 Simțind amorul tău.
 Frumoasă Colimbelo,
 Viața-mă e iubirea-ți,
 Și visul fericirei
 'I-anoastră despărțire.

CÂNTUL 49.

În zadar apune, în zadar răsare
 Soarele și Luna fără a'nceta,

Sufletu-mi putere, în credință, n'are
Pe tine, iubito! a te mai uita.

Zioa vine, trece, vârsta-mi 'naintează,
Cn ele'npreună tinerețea mea,
Dar sufletu-ți rece nu va să mă creză.
Când îți zic, iubit'o! nu te pocîu uita.

Nici un ceas în viață, nici un ceas în lume
Ca a cele doă nu voiū mai gusta,
De a ceia poate cât voiū fi cu nume,
Eū, pe tine dragă! nu te voiū uita.

Tu zimbînd atuncea-mi primiși credința
Îmi adînceași rana chiar cu mîna ta,
Și acuma, crudo! cu ne socotînța
Vrei să mă faci, poate, a te mai uita.

Dar inima-mi, crede, nu e schimbătoare
Ca cele mai multe, chiar ca și ata,
Patim'anevoe poate s'o doboare,
Iubînd îns'odată nu poate uita.

Dute priimește jertfe mai frumoase
De la acei carii știū a'ți le da;
Sînt rele-ale mele fiind prea zelnase
Nu știū înbi astăzi, mâine a uita.

Crez că ești ușoară, cu puțină minte,
Asfel'ț'este secsul, nu e vina ta,
Dar patima mi, soro este prea fierbinte,
C'am iubit odată nu mai pocîu uita.

Iar dacă ntâmplarea va voi vr'odată
Rele c'ale mele să'ți dea agūsta
Inima-ți atuncea de va zice'ndată
Nu era minciună, ((nu mă va uita.))

Eü voi fi'n credință de atuncea în cóce
 Ție fericirea-mi dator a'nchina,
 Astă rugăciune singură, ți-aș face
 Și ți-aș zice dragă, ah nu mă uita!

CÁNTUL 50.

Maí vie în mișcare,
 Maí ténără 'n iubire,
 Maí ageră'n privire,
 Ești rază de'n focare.

Cu buza colorată,
 Cu fața amoroasă,
 Cu dese gení corboase,
 Cu fruntea'n seninată;

Tu dragă copiliță,
 Ești chiar ca o Zeiță,
 Pe tine te ador.

A ta suflare lină
 Ce este ca de flutur,
 O sorb ș'inima-mi bucur,
 Că suflētu-mi te'nchină;

Privind l'ata privire
 Tě-ador cât pierz simțirea
 Ș'atuncea viețuirea
 O simț în fericire:

Tu dragă copiliță
 Ești chiar ca o Zeiță,
 Pe tine te ador.

Maí mult ie-ata zimbire
 De cât or ce ființă.

Sfințită, în credință,
Atât ie-amea iubire.

Ești tânără plăcută,
Gândesc că nu'i vr'o vină
Când sufletu-mi te'nchină
În pătimirea'i mută;

Tu dragă Copiliță
Ești chiar ca o Zeiță,
Pe tine te ador.

Tu ești ca florica
Plăcut parfumătoare,
Tu ești ca păsărica
Și mai încântătoare;

Mă iartă Copiliță
Mă iart'a mea Zeiță
Când spui că te ador.

J

CÂNTUL 51.

Iartă-mă soro, uită-mi greșala,
Gonește răul ce m'a încins,
Rănit de tine sufletu-mi bate
De groaza mare de tot coprins.

Inima mi are o apăsare,
Sângele 'n vine abia îl simt,
Negre 'n viață toate îmi pare
Crede-mă soro, de loc nu-ți mint.

Ești cu putere singură'n lume
Asta durere a-mi răspândi,
Ți-e dat din Ceruri, dureri amare,
Patimi mai grele a potoli.

Or care fire, or cine în lume
 Iubind o dată, poate erta:
 Numai tu soro te văz mai crudă,
 Mica-mi greșeală nu poți uita.
 Uită-mi greșeala, ce ți-am făcut'o
 Orbit de Zelul ce ți-am jertfit,
 Te iubeam foarte, tu știi prea bine,
 N'am putut, credă-a fi liniștit,
 Este vr'o faptă să-ți placă ție?
 Să dau prin apă, să merg prin foc?
 Veți vedea însa ți c'amoru-mi face
 Ce cu puțință nu e de loc.
 Oare uitat'ai așa de 'ndată
 Brațelă-acele ce te strângea?
 Inima-mi însă, spunea d'atuncea
 Că cea din urmă oră erea.
 Umblam, știi bine, în nesimțirea-mi,
 Mâna-ți la buze-mi s'a-apropiea,
 Iar tu trăgând'o ziceai c'amorul
 Aceste forme de loc nu vrea.
 Trăgând dar mâna, te trăsesei toată;
 Văzui d'atuncea că mai lăsat!
 Ascultă soro! uită-mi greșala:
 Sânt, în credință, ne vinovat.

CÂNTUL 52.

Ah ce'ntristare mare
 Inima-mi a coprins!
 Și ce dor cu 'nfocare
 În pieptu-mi s'a aprins!

Citire, preumblare,
Și or câte fac,
Nu-mi pot da ușurare,
Suspînul nu-mi împac.

Grădina, câmpul verde
Și Cerul cel senin,
Nici una nu-mi pierde
A dorului meu chin.

Deșert zefirul varsă
Al florilor parfum,
La inima-mi cea arsă
N'ajută nici de cum.

Izvoarele de apă
Deșert curg șerpuesc,
D'acest dor nu mă scapă,
Amaru-mi nu'ndulcesc.

Căci dulcele meu bine
Și mângâerea mea,
Depart e de mine
Și de vederea mea;

Depart e, prea depart e,
E peste văi și munți,
Hotare ne desparte
Și ape fără punți,

Ah! tu dragă ființă!
Căci n'auzi al meu glas!
De ce nu e puțință
Să vii într'acest ceas!

Să zbori prin înălțime,
Văzduhul să despici,
Ca vântul cu iuțime
S'alergi acum aici,

Rănița-mi inimioară
 Cu mâna s'o atingi,
 Și focul ce-o'npresoară
 Să suflă și să'l stingi!

CÂNTUL 53.

O vai mie! ce-o să fie!
 Ce-mi dă chin ne încetat!
 Pieptul parcă-mi se sfâșie
 De un foc înflăcărat.

Zioa noaptea nu-mi alină,
 La dureri mari s'ă întins,
 Inima-mi tot des suspină
 Patimi trupul mi-a coprins.

Toamna, vifor, vânt nu'l stinge,
 Cu asupră'l dogoresc,
 Iarna gheț, ger nu'l învinge,
 Nu'l recesc, nu'l domolesc.

Vara pe cărbuni mă'ntinde,
 Arz, mă frig și mă topesc,
 Apa mai mult mă aprinde.
 Nu potă să mă răcoresc;

De văz doă păsărele
 Cum staă și se giugăulesc,
 Fericirea dintre ele
 O răvnesc și mă mâhnesc;

De răsună vre un clopot,
 Eă de car il socotesc,

Parcă cai mergând în tropot,
 Pe iubitul imi vestesc.
 Când nădejdea și părerea-mi
 M'amăgește în deșert,
 Se adaogă durerea-mi,
 Rane-mi se întind pre piept.
 O vai! Doamne; ce-o să fie,
 Ție cu plânsoare -ți spuîu,
 Tu-mi arată că-alifie,
 Sa  că lec la piept să-mi pu . ! ?

C NTUL 54.

O răbdare sf nt , baz m ntuitor,
 Liman de scăpare tu ești tutulor.
 Din copilarie tu m nbr țișaiș,
 La toată nevoia lupta-mi protejași
 D'or-ce'nprejurare tu mă izb viși
 Ș'or-ce veninare tu mă-o indulciși.
 Multele-mi necazuri a ți le descri
  ți sînt cunoscute, nu mă p rasi.
 Tu și la'nsurarea-mi cu mine veniși
 Și multele valuri mi le st biliși.
 Riuri de necazuri, ce vream a'nneca,
 Le puseși hotare a nu mă călca!
 Furtuni c nd bătură m  ad postiși,
 Vr jmași se sculară și ii r sipiși
 M'ai trimis cu g ndu'n veacul b tr nesc
 Ca să'l ia  de pildă, să mă răcoresc,
 Mi'ai pus de icoană pre c ți te-au urmat
 C ți te'nbr țișar  și au triumfat.

Scorpii, șerpî, Bălauri ei aū biruit,
 Tu le-ai dat putere și s'aū izbăvit.
 Răbdare! răbdare! zid sprijinator,
 Vino fii-mî razim, stâlp sprijinator,
 Îmi cunoști consoarta, care îmi dă chin,
 Vino și mă scapă de cumplit suspin.
 Nu-mî zugrăvi plată, desfătări cerești,
 Nu potū să mai sufer zile tiranești.
 Pentru ne'nțelegeri amărât trăesc,
 Ah! viața-mî scurtă rău o cheltuesc!
 Vezi dacă să poate stavilă să pui,
 Să-mî rădici nevoea, căndreptare nu-î.
 Soarta-mî împilează viața la pământ,
 N'am în veci odihnă, n'am nici crezămînt
 O răbdare sfântă! dă-mî a imita
 Ș'alua de pildă chiar numirea ta.
 Solomoane drepte, tu pilda ne-ai scris,
 Tu cu'nțelepciunea ai cântat ș'ai zis:
 Că Lei și Bălauri tot se împlânzesc,
 Iaū învățătură, se domesnicesc;
 Iar a relii boală n'are nici un leac,
 N'are împlânzire, ea e crudă'n veac.
 Ca vierme ce roade pomi verzi și copaci,
 Ca rugina fierul, și n'ai ce se faci,
 De consoartă bună câți sânt norociți,
 Le sânt cununî șcumpe, trăesc liniștiți
 Eroă răbdare! dă-mî un bun răspuns,
 Nu-mî curma viața, vezi cum am ajuns
 Numai am putere, viața nu-mî răpi
 Și petec de petec nu-mî o tot cârpi.

Știe cel puternic cât d'amărât sânt,
 Care soarte'nparte la toți pre pământ;
 Știe ce consoartă e pe capul meu,
 Care îmi răspunde ca un Dumnezeu.
 Prin răbdare, zice, vă veți mântui
 Despre câte rele vă veți bântui,
 Vino dar răbdare, vino, nu'nceta,
 Vino că prin tine voiă înainta.
 Trista mea viață tu o sprijinești
 De or ce ispite tu mă mântuești,
 Tu-mi ai fost și școală, tu învățator,
 Te-am avut în patimi ca un protector,
 Ale tale sfaturi mi-a fost de folos,
 Mi-ai dat mângăere în timp dureros.
 Tu pe câți tē-ascultă așa-î înbunezi,
 Le dai cerești daruri și-î încununezi,
 Nu'n flori înpletite ce se veștejesc
 Și putrezitoare, lucru pământesc,
 Ci de raze sfinte luminând mereu,
 Drept răsplată bună dela Dumnezeu.
 O maică răbdare! nu mă părăsi.
 Tu îmi ești sperarea sprijin a-mi găsi.
 Sânt perit atuncea când mă vei lăsa,
 Fii-mă mie razim și nu-mi va păsa.
 Voiă să mor cu tine, să mă'n cununez,
 Cu tine'n braț viața-mi voi să o'ncetez.

CĂNTUL 55.

Români, iubiți prieteni,
Femei mult simțitoare.

Vă spuî duioasa-mi soartă,
Ca să vă umiliți;

Să-mi faceți, de să poate.

Vr'o mică ușurare,

De nu, dar doă lacrimi

Vă rog să-mi dăruiți.

Români iubiți prieteni și cl.

În or ce pas în viața-mi

Întâmpin o durere,

În toate ale mele

Tot stavili întâlnesc;

Eū sânt o mincē-a soartei

Ș'o văz, nū e părere,

Că nu să affă'n lume

Nimic din ce dolesc.

Români iubiți prieteni, și cl.

Mă spăl, mă raz, mă curăț,

Îmi strâng mijlocul bine,

Dar toate sânt de giaba,

Căci tot urât rămâiū;

Alerg muncesc zi, noapte

Și banii fug de mine,

Și or ce'ncep a face

Nu'i dau de căpătâiū.

Români iubiți prieteni și ci.

În versuri și în proză
Toți cântă, toți ne spune,

Că'n veacul de acuma
Femeile iubesc,

Eū cânt amor la toate,
La rele și la bune

Ș'in loc d'a lor iubire
O palmă dobândesc.

Români iubiți prieteni, și ci.

Iubesc măncarea bună,
Friptura, turturica,

Dar cum merg la vr'o masa
De loc mă bolnăvesc:

Șampania îmi place,
Dar și ea mult mă strică,

Căci cum beaū picătura
Eū plâng și mă jelesc;

Români iubiți prieteni, și ci

Tot as-fel de durere

Cerc și în poezie,

De și brodesc cu vr'una
La unit ca să plac,

Dar însă al meu nume

E mort nu o să ție,

Ș'un Ghetu sau un Șiler,

Eū nu o să mă fac;

Români iubiți prieteni, și ci.

Acum văz că și legea
 Dorința imi oprește.
 Imi plac vr'o trei blondine
 Cinci óchese iubesc:
 Soții le voiū pe toate,
 Dar ea mă stăvilește,
 Când alt-fel eū nici una
 Nu poci să dobândesc;
 Români iubiți prietenī; și el.
 Apoi dup'aste toate
 Măi am o presimțire,
 Ce'n veci mă chinuește
 Ca un judecător,
 Că trupu-mi într'o groapă
 Gol, rece'n ne-simțire
 Ca mâne o să intre,
 Mă prinz că o să mor.
 Români iubiți prietenī, și el.

CÂNTUL 56.

TEATRAL.

D'eī vedea vr'o tinerică
 Că-ți vorbește în favor,
 Zi, că este fumușică
 Ș'în sfârșit că vrea Amor.
 Despre rude fă ce-ī face,
 Măcar de s'or mânia,

Este chip a le preface,
Și mijloc a le'mpăca.
Ne rugăm cu plecăciune
Domnilor nu fluerați
Ci vă facem rugăciune
Ca sa ne aplaudați.

Finitul broșurei a 6-a
și cea din urmă.

